AUREL CĂRĂȘEL

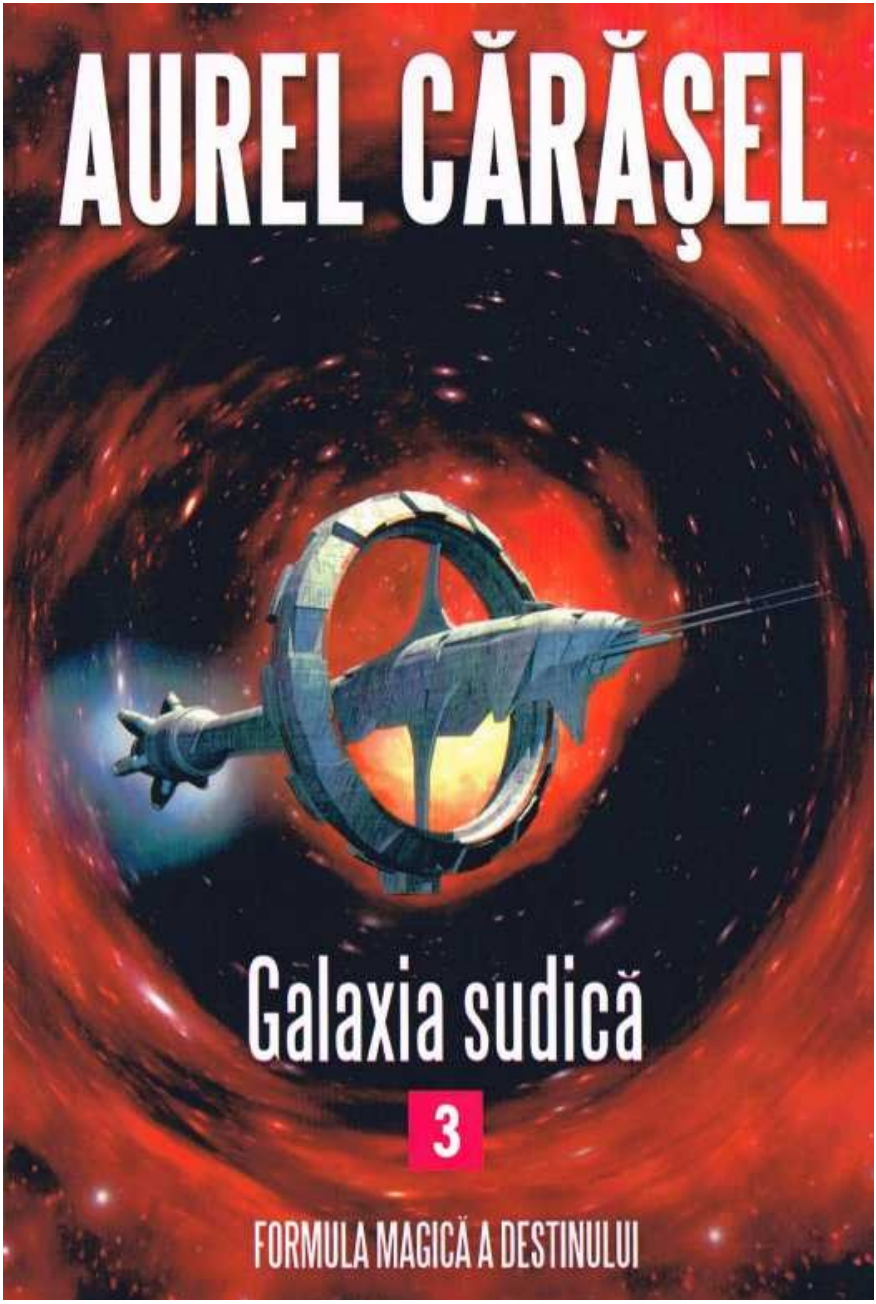

Galaxia sudică

3

FORMULA MAGICĂ A DESTINULUI

AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică 3 - FORMULA MAGICĂ A DESTINULUI

Am pornit de la ideea că oamenii au consemnat în cronici şi letopiseţe fragmente din istoria la care asistaseră sau pe care o cunoscuseră prin intermediul altora, pentru ca ea să nu fie dată uitării, iar cititorii acestora să aibă ce învăţa pentru a nu repeta greşelile trecutului. M-am gândit că acest lucru ar fi posibil şi în cazul viitorului.

Aurel Cărăşel

În seria Galazia sudică au apărut:

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

Recomandat de:

ISBN 978-606-749-259-0

GALAXIA SUDICĂ 3 FORMULA MAGICĂ A DESTINULUI

Aurel Cărăşel

Galaxia sudică 3 – Formula magică a destinului

Copyright © Aurel Cărăşel
Copyright ETRITONIC 2017 pentru ediţia prezentă.

TRITONIC
www.tritonic.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CĂRĂŞEL, AUREL
Galaxia sudică 3 – Formula magică a destinului/Aurel Cărăşel
Tritonic, 2017
ISBN: 978 – 606 – 749 – 259-O
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Bun de tipar: august 2017

Aurel Cărăşel
GALAXIA SUDICĂ 3 FORMULA MAGICĂ A DESTINULUI

Colecţie coordonată de Michael Haulică

Aurel Cărăşel (n. 1959) a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) şi Facultatea de Jurnalism şi Ştiinţele Comunicării (Bucureşti, 1994). Profesor, ziarist activează în domeniul SF din 1980, înfiinţând şi conducând mai multe cenacluri la Craiova şi Cernavodă. Este unul dintre iniţiatorii taberei Atlantykron (1990).

A fost preşedinte al Asociaţiei Creatorilor de SF (Craiova).

Redactor la mai multe reviste, fanzine şi suplimente SF, redactor-şef al revistei *Anticipaţia*.

A debutat în 1981, în revista *Ştiinţă şi tehnica*, cu povestirea „Stelara Fata Morgana” şi a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare*, *Anticipaţia*, *Star Trafic SF*, *Magazin*, *Jurnalul SF*, *Strict Secret*, *Curierul Naţional*, *Almanahul Ramuri*, *Almanahul Rebus*, *Almanahul Anticipaţia* etc.

A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin.

Este prezent în mai multe antologii, printre care: *Cronici microelectronice*, *Avertisment pentru liniştea planetei*, *Beta SF*, *Nemira ’95*, *Argos Unu*, *Argos Doi*, *Argos Trei*.

Volume publicate: *Vânătoare de noapte* (1995, ca Harry T. Francis, şi 2011), *La capătul spaţiului* (1997, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Lumile Curcubeului*. (1999, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Dumnezeule de dincolo de burta universului* (2011), *Moartea ca o cocotă de lux* (2016), *Mafia Inter Pol* (2016) – romane; *Războinicii curcubeului* (1996), *Galaxia sudică* (2016), *Galaxia sudică 2. Cascada de neon* (2016), *Poveşti de pe Muntele Golia* (2016), *Poveşti din Poiana Volburii* (2016), *Poveştile zânişoarei Nomia* (2016), *Galaxia sudică O. Începuturile* (2017), *Poveşti din Valea Marelui Sar* (2017), *Poveştile Marilor Vrăjitori Albi* (2017), *Scurtă istorie a viitorului aristotelic* (2017), *Steaua fulgurantă* (2017) – proză scurtă; *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995, împreună cu Dan N. Mihăilescu), *Mic Dicţionar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006), *Mirajul neştiutului sau cronica vieţii unui intelectual* (2016), *Oameni pe care i-am cunoscut* (2017) – nonficţiune.

„Galaxia sudică”, nuvela care dă titlul seriei lui Aurel Cărăşel, a fost distinsă în 2016 cu Premiul Ştiinţă & Tehnică pentru cea mai bună proză scurtă şi cu Premiul Convenţiei Naţionale de Science-Fiction pentru cea mai

bună nuvelă.

În 1999 a primit Premiul de încurajare al Societăţii Europene de Science-Fiction.

Din seria Galaxia sudică au apărut:

Cuprins

Formula magică a destinului 9
Plan de rezervă 59
Hoinărind pe Cronos Bulevard 121

Formula magică. a destinului

Pe cosmoportul din Doosa ploua cu praf. Navetele utilitare, cu forma lor turtită, asemănătoare unor crabi, decolau şi coborau într-un du-te-vino aproape continuu, stârnind vârtejuri ce se înălţau chiar şi la trei kilometri, acoperind o parte din semisfera albastră a Therrei. Valea Lampedusa dispăruse aproape complet în spatele perdelelor groase de pulbere, singure laserele puternice ale instalaţiilor portuare continuând să marcheze poziţia pistei.

Din 30 în 30 de secunde, anunţul apărea pe tavanul uşor boltit al sălii de aşteptare, irizând în fulgerări galbene şi roşii, care te făceau să-l priveşti chiar şi dacă-ţi acopereai ochii cu palmele; *„Alarmă de grad portocaliu. Prăbuşire de tavane în Sectorul 17 B. Întreruperea legăturilor radio, optice şi prin metamasă cu minerii ciborgi. Personalul tehnic autorizat pentru intervenţii este aşteptat în Sălile 3 – 11, nivelul 7A. Repetăm: Alarmă de grad portocaliu. Prăbuşire de…*

Duncan Peebles îşi trase mai aproape sacul din plastoid negru şi inelul pe care stăteau înşirate vârfurile de găurit, în carcasele lor de protecţie. Chipul plin de riduri adânci era unul absolut comun şi numai mustaţa groasă, grizonantă, îi îndulcea cât de cât trăsăturile. Mâinile noduroase erau arse în mai multe locuri, din cauza radiaţiilor. îşi privi vârfurile degetelor şi ridică din umeri: unghiile îi dispăruseră cu totul, ca şi când nu le-ar fi avut niciodată, iar în locul lor crescuse o piele roz, dureroasă la pipăit.

Înghiţi în sec şi pipăi pe furiş conturul fusiform al vârfurilor de găurit. Pentru o clipă, se simţi oarecum mai în siguranţă. Niciodată nu se gândise la ele ca la o armă, dar raţiunea îi spunea că puteau fi folosite pentru a omorî un om. Sau chiar mai mulţi.

Înghiţi din nou în sec şi îşi dori să mai fi avut fie şi numai o monedă prin buzunare, ca să îşi poată comanda o cafea de la automat. Nu că ar fi băut-o, dar astfel ar fi căpătat şi mai mult aspectul unui om. Ridică din umeri: după ce achitase preţul exorbitant al biletului până la Platforma de Tranzit, nu mai rămăsese cu absolut nimic. Aşa că privi către bărbatul înalt şi slab şi către femeia costelivă care, îmbrăcaţi în uniforma albastră a salahorilor exteriori, se învârteau pe lângă maşinărie. Se gândi că poate ar fi fost bine să se prefacă interesat de un dialog cu ei. Se mulţumi însă numai cu gândul şi continuă să îi supravegheze pe cei doi pe sub sprâncenele stufoase.

În cele din urmă, bărbatul găsi fanta şi introduse în ea o fisă arămie. Se auzi un clic, apoi un şuierat slab. Şi apoi nimic. Bărbatul se enervă şi trase o palmă răsunătoare peste carcasa descojită. Automatul scoase un zăngănit, după care se puse în funcţiune.

— Te întorci pe Therra?

Vocea de copil neascultător îl făcu să tresară. îşi

scutură capul şi se întoarse. Un puşti, îmbrăcat tot într-o salopetă albastră, prea mare pentru el, cu mânecile sumese până la cot, stătea la doi paşi de el şi-l examina cu un ochi critic.

— Pe Therra? făcu el, bâlbâindu-se puţin. Aş vrea eu, dar, din păcate, nu am reuşit să adun suficient de mulţi bani pentru taxa de repatriere. Administraţia le pune gheara în gât tuturor celor pe care-i momeşte în spaţiu pentru a mai elibera ceva din locurile supraaglomerate ale enclavelor. Cu voi nu e la fel?

— Sunt Gervis.

Băiatul îi întinse o mână subţire şi rece. Duncan Peebles i-o apucă şi o strânse uşor.

— Ăia de colo sunt babacii mei, continuă Gervis. Nu că aş da două parale pe chestia asta. Dar nu am încă vârsta şi, pentru ca să mă pot deplasa, trebuie să fiu însoţit de unul dintre ei. Aşa că acum, da, ne îndreptăm spre Phoebe, tata a primit acolo ceva de lucru, la întreţinerea Spaţioportului. Când o să fac paişpe ani, o s-o şterg cu primul transportor până în Centură şi nici măcar o privire nu o să arunc în urmă. Şi ştii de ce?

— Nu te tratează cum trebuie? Arătă cu bărbia către cuplul care se aşezase pe fotoliile gonflabile cu câte un pahar în mână: Părinţii tăi, vreau să zic.

— Babacii mei, vrei să spui…

Puştiul îşi trecu mâna stângă peste creasta verde, care îi ţinea lde de păr.

— Nu sunt părinţii mei adevăraţi. M-au adoptat pentru subvenţia de creştere şi nu le pasă de mine nici cât negru sub unghie. îmi dau să mănânc, mă îmbracă, mă obligă să urmez cursurile primare. Şi asta-i tot. Dar tu?

— Eu… ce?

— Tu ce-ai făcut pe aici? Ai prospectat?

— Am prospectat, da.

— Şi ai avut noroc?

— Norocul ţine numai cu învingătorii, băiete, bombăni Duncan şi se strâmbă. Am găsit numai o vână de alumină, sub mantaua de pe dorsala Borealis. Dar banii s-au topit repede pe alimente şi pe echipamentele de protecţie. Tot ce mi-a mai rămas am investit în biletul către Platformă.

— Şi acolo?

Bătrânul ridică din umeri. Pentru a treia oară? Pentru a patra? Cine mai ţinea cont?

— Completez un formular şi capăt statut de tranzitant. O masă pe zi şi un pat pentru noapte, în structurile de cazare pentru mineri. Şi aştept. Aştept ca un căpitan să aibă nevoie de un membru pentru echipajul său.

— Poţi să aştepţi o veşnicie.

Duncan Peebles îşi frecă nasul cu degetul arătător. Părinţii puştiului sorbeau din lichidul negru şi se uitau la ei în tăcere. Cum le spusese Gervis? Babaci adoptivi…

— Am prieteni care ard gazul de câţiva ani buni pe acolo. Poate că o să-mi aduc aminte vreo formulă magică.

— O formulă magică?

— De măsluit destinul, băiete. Pentru că Dumnezeu oricum nu ne mai aude de mult pe noi, ăştia mulţi şi săraci.

Pe Platforma Doi se materializă un robot de întreţinere, cu şenile în loc de picioare. Aerul scânteie şi zumzăi câteva clipe, restabilind legăturile electronice, robotul coborî pe podea, se îndreptă către portalul pe care scria „Numai pentru Personalul Mecanic” şi dispăru în spatele uşilor automate. O femeie îmbrăcată în costumul violet al Personalului Cosmoportului bătu cu degetul în geamul care despărţea birourile de sala de aşteptare. Babacii lui Gervis se priviră unul pe altul şi amândoi la femeia care se întorsese la biroul ei.

— Şi dacă ai avea noroc?

Băiatul se apropie de el şi îi atinse mustaţa. Pe Duncan îl străbătu un fior aproape uman, dar rămase neclintit.

— Să spunem că ai avea norocul ăla chior şi vine un cargou căruia îi fug câţiva membri ai echipajului prin subsolurile Platformei. Te oferi voluntar şi pleci. De fapt, ce visezi să faci?

Râse într-un dinte şi-şi plesni palmele mari una de alta.

— Cu banii de pe soldă aş închiria o rablă de schooner şi aş pleca în prospecţie pe Titan. Sau pe Oberon. Sau pe oricare din lunile alea prea puţin explorate. Am auzit că, dacă descoperi vreo cascadă de argon sau de kripton îngheţat, nu mai nicio problemă până la sfârşitul vieţii.

— Aha, dădu celălalt din cap şi îşi frecă bărbia cu pumnul. Zău că mi-ar plăcea să te însoţesc. îmi şi închipui cum trebuie să sclipească un lac de neon sub inelele lui Saturn. Din păcate, sunt minor şi trebuie să îi însoţesc pe „ăia”.

— Din păcate, se arată de acord bătrânul. Eu, unul, te-aş lua, să ştii. La vârsta mea, un flăcău agil ca tine ar fi un sprijin extraordinar. Ştii cum face un schooner în plină furtună…?

O trombă de praf plesni pe suprafaţa peretelui şi Duncan Peebles o resimţi până în fundul gâtlejului. Numai de-ar veni la timp cursa! se gândi îngrijorat. Deşi nu se zăreau alţi călători în sala de aşteptare şi nici în burta coridoarelor transparente, în fundul minţii îi stăruia un vag sentiment de ameninţare.

— Ai auzit ceva despre ciborgii ăia care-au întins-o de la mina Hipparc?

Îşi muşcă buza de sus, străduindu-se să nu geamă. Avusese dreptate să se teamă.

De ce oare fuseseră astfel construiţi încât, deşi semănau atât de mult cu oamenii, ca structură fizică şi psihică, erau programaţi să nu poată denatura adevărul în nicio împrejurare, precum aceştia?

— Da, spuse încet şi sfera albastră a Therrei i se păru mai îndepărtată ca niciodată. Sigur că am auzit, de vreme ce sunt chiar unul dintre ei.

Băiatul îl privi lung, apoi îşi trecu o mână prin păr.

— Încerci să mă duci, nu? Ai mirosit că sunt angajat al UNTA şi vrei să economiseşti banii pentru bilet? Nu, nenică, nu o să călătoreşti spre Therra pe banii Securităţii niobiene, dacă asta ţi-a trecut prin minte, pentru vreo clipă.

Se ridică în picioare şi Peebles observă cu coada ochiului că bărbatul cel costeliv sărise din fotoliu, cu mâna dreaptă vârâtă adânc în buzunarul salopetei.

— În regulă, băieţi, nu-i nici ăsta. Să încercăm la spaţioportul din Oregon, s-ar putea să fi făcut rost de vreo uniformă a Marinei. M-am săturat căutând, seria asta afurisită e aşa de bine realizată, încât numai flerul te poate ghida pentru a-i deosebi de umani. Flerul şi cele câteva comenzi genetice, pe care nu pot să le depăşească.

Se răsuci către el şi-i întinse mâna.

— Locotenent Gervis, secţia Psionică. îmi pare rău dacă te-am necăjit.

Peebles dădu din cap. Un copil...! Cine şi-ar fi închipuit?

— Zău că nu am glumit atunci când ţi-am spus că te-aş însoţi pe Titan! M-am săturat până-n gât de rahatul ăsta de meserie!

Îşi vârî iar degetul în nas şi porni către tunelul de serviciu, însoţit la distanţă de ceilalţi doi. De dincolo de geam, femeia în haine violet se uita la el, cu obrajii prinşi între palme.

*

Războiul de 87 de minute avusese loc în urmă cu 196 de ani şi se soldase cu spargerea Lunii în trei fragmente – Phoebe, cu un diametru de 1334 km, Niobe de 714 km şi Dione de 289 km. Deoarece, în timp, Phoebe fusese rechiziţionată de Administraţia Spaţială pentru poziţia sa strategică, singurele puncte de exploatare a minereurilor şi gazelor rare fuseseră deschise pe surorile ei mai mici, ceea ce oferise posibilitatea construirii de astroporturi şi de aşezări subterane cu profil minier.

Cea mai căutată era încă Niobe, deoarece moştenise o manta litică groasă, sub care se ascundeau vine groase de beriliu, cobaltit, galenă şi wolframit. În anul 108. El, pe suprafaţa sa spartă de cratere, dar şi în subsolul perforat de tuneluri magmatice, existau 116 firme de exploatare, iar Administraţia se văzuse nevoită să închidă temporar linia de autorizare pentru cele alte 82 de solicitări deja depuse. Un secol mai târziu, pe Niobe exploatau încă minereuri corporaţiile gigant „Hades 001” şi „Nicoreea Ceres”, care-şi împărţiseră satelitul în două părţi aproape egale. Singura fâşie rămasă neatinsă era aceea pe care se găsea astroportul şi orăşelul subteran al funcţionarilor.

Dione devenise interesantă de-abia în 126 El, când principalele linii de exploatare minieră de pe Marte, Mercur şi de pe planetoidul Vesta fuseseră abandonate din cauza rentabilităţii scăzute şi a cutremurelor frecvente.

— Platforma de Tranzit, ca să spun aşa, nu reprezintă o opţiune pentru cineva cu trecutul dumitale, domnule Peebles.

Rhonda Pharr se lăsase pe spate, în fotoliul ergonomie, încrucinşându-şi picioarele chiar sub nasul lui. Unul dintre pantofii fără toc îi alunecase pe jumătate din piciorul drept, dar ea părea să nu observe.

— Am achitat banii pentru bilet, iar actele mele sunt

în regulă, rosti bătrânul încet, ţinându-şi mâinile pe genunchi şi neîndrăznind să ridice ochii. UNTA mi-a făcut o verificare în urmă cu numai câteva clipe.

— Las-o baltă, tataie!

— Am executat viramentul încă de ieri seară, reluă bărbatul, ca şi când ar fi ignorat-o. Legea nu interzice deplasarea în Sistemul Interior pentru minerii care nu sunt sub contract cu „Nicoreea Ceres”. Singura interdicţie se referă la pătrunderea în sectorul celor de la „Hades”.

— Eşti un băiat înţelept, nu, dragule?

Femeia rânji, îşi rearanjă culoarea pe buze şi scoase dintr-un sertar un portţigaret din os.

— Şi citit, constat. Ai studiat bine Legile Anders-Owen.

Duncan ridică insesizabil din umeri. Până la urmă, căpătase ceea ce oamenii numeau „un tic”. O mişcare mecanică, declanşată de un factor de stres. Asta însemna că devenea mai uman sau că, pur şi simplu, anumite sisteme interne se deteriorau cu o viteză mai mare decât fuseseră programate?

— Te costă cinci miare, îi spuse şi-şi trase picioarele sub birou în timp ce aplicaţia de buze îşi schimbă culoarea din albastru în negru. Altfel, nu facem afacerea.

Avea ochii sticloşi şi duri. Duncan Peebles se întrebă dacă pe Niobe erau permis consumul de droguri sistemice în timpul serviciului.

— Mi-am cumpărat bilet, repetă, iar actele mele…

— Sunt în regulă, ştiu. Se uită la el, aproape indiferentă. Numai că ciborgii nu au dreptul să călătorească în spaţiu fără însoţitor uman. Cu atât mai mult un ciborg evadat.

Rhonda Pharr se ridică în picioare, cu portţigaretul nefolosit între degete. Era înaltă, suplă, cu bucle roşcate şi al naibii de frumoasă, oftă în sinea sa bătrânul.

— Cinci miare este preţul ca să-mi părăsesc serviciul pentru douăşpatru de ore şi să devin însoţitorul tău oficial, până pe Platformă. Bătu cu o unghie Violetă, fosforescentă, în tăblia mesei: în banii ăştia este inclus preţul biletului meu spre Platformă şi înapoi, o masă la restaurantul din astroport şi o noapte de cazare. După cum poţi să constaţi, suma care-mi rămâne pentru serviciul extraordinar pe care sunt gata să ţi-l aduc este una rezonabilă.

— Ai făcut treaba asta de mai multe ori până acum, nu?

— Ne cârpim şi noi cum putem, râse femeia şi vârî portţigaretul în buzunarul de la piept, după care se aplecă peste birou, în direcţia lui. Salariul pe care ni-l plăteşte Administraţia este indecent de subţire, înţelegi? Ne cârpim cum putem, repetă. Batem palma?

— Şi dacă spun nu? O să mă torni?

— De ce dracu’ te-aş proteja? Nu îţi datorez nimic. Când proiectul pentru fabricarea voastră a fost votat, eu nici nu mă născusem. Aşa că nu mi-a cerut nimeni părerea în legătură cu aducerea voastră în societate. V-am construit, iar voi ne-aţi luat din locurile de muncă. Ai impresia că-ţi datorez ceva?

— Locurile de muncă pe care nu le mai voiau oamenii, pentru că erau prea periculoase, vru să spună bătrânul, dar ceva îl opri. Aş… aş face-o, dar nu mai dispun de bani lichizi.

Nu mai am decât actele de asigurare. Dacă le vinzi, s-ar putea să scoţi pe ele cam vreo 3.000, poate 3500 de soli.

Femeia izbi cu palma în birou şi izbucni în râs.

— Eşti un băiat tare amuzant, în unele privinţe. Ştiam eu că o să cădem la pace. Fie şi asigurarea aia afurisită, o să văd cum pot să mă învârtesc cu ea. Unde ziceai că vrei să pleci de pe Platformă?

Bătrânul miner îşi frecă obrazul ţepos, apoi îşi ridică

încet privirile.

— Nu ziceam. Dar dacă tot ai întrebat, nu e niciun secret: sper să ajung pe una dintre lunile lui Saturn sau ale lui Neptun şi să obţin o autorizaţie de explorare. M-ai putea ajuta şi cu aşa ceva?

Rhonda Pharr se aplecă, trase de un sertar şi scoase din el un plic alb, mare, cu un chenar verde la unul din colţuri.

— Pune marfa aici. O să verific mai târziu ce valoare are. Şi, dacă merită, o să încerc să mai fac ceva pentru tine, iubitule. Până atunci, iei talonul acesta de securitate şi îl ţii cât mai vizibil, după ce te întorci în sala de aşteptare. Fă-te că dormi sau că ţi-e rău… găseşti tu ceva. Pe aici, te lasă să mori în cosmoport, mai degrabă, decât să-ţi acorde vreunul din serviciile de bază.

Dădu din cap, se ridică, îşi luă cu o mişcare obosită sacul cu unelte şi porni încet spre uşă. Din spate, vocea tăioasă a Rhondei îl izbi ca un bici:

— Stai!

Se opri, simţind cum îi creşte câmpul electric, în zona subcervicală.

— O să înţelegi, până la urmă. Poate că ar fi bine să te prefaci că bei ceva. Este un bar, chiar după colţ. Minerii au cont deschis, poţi să ceri în numele Sindicatului cam orice au pe acolo.

Râgâi şi trimise un şut în scaunul cu rotile, care aproape că zbură sub birou.

— Nu că mi-ar păsa cumva de chestia asta, dar dă bine la imagine. Pentru camerele de supraveghere.

*

În anul 64 El, Organizaţia Naţiunilor Unite s-a transformat în Organizaţia Naţiunilor Spaţiale (ONS), una dintre cele mai puternice lovituri pe care le înregistrase în ultimii 200 de ani biserica şi religia creştină.

Recunoaşterea eforturilor umane de a depăşi frontierele limitate ale căminului planetar. Însemna, implicit, recunoaşterea faptului că în cerul până atunci albastru nu exista nicio zeitate la care omenirea să se închine. Şi, pentru că aproape în toate cazurile cucerirea spaţiului cosmic se făcuse, în primele etape, cu ajutorul roboţilor şi al instrumentelor autonome înzestrate cu IA, papa Anaclet al IV-lea emisese în anul 69 El *enciclica roşie*, prin care interzicea oricărui preot catolic să efectueze vreo slujbă de binecuvântare a acestora. Urcat pe tronul papal trei ani mai târziu, contestatul papă Gelasius al VIII-lea extinsese efectele acesteia şi asupra tehnicienilor care le concepeau sau le reparau, considerându-i „trimişi ai Antihristului”.

În aceste condiţii, replică ONS-ului a surprins pe toată lumea: în loc să încerce să ajungă la o înţelegere cu sistemul ecleziastic în funcţiune, a propus înfiinţarea unei biserici creştine „a tuturor entităţilor gânditoare, indiferent de natura provenienţei inteligenţei lor”, pe scurt Biserica Entităţilor Inteligente, al cărei prim antipapă a fost ales Celestine al IV-lea, primul preot protezat din istoria bisericii. Sub suzeranitatea lui Celestine, a fost conceput şi editat „Noul Testament

Apocrif de după Iisus”, în care personalitatea centrală este Iacov cel Drept, fratele lui Iisus. Elementul de susţinere al noii teologii constă în recunoaşterea de Iacov a măreţiei lui Dumnezeu în orice lucru creat de acesta pe Pământ şi în Ceruri. Deoarece a fost concepută de Mâinile Sale sfinte, întreaga creaţie materială este sfântă. Roboţii şi toate structurile de IA fiind realizate de om cu materiale de pe Pământ, sunt la rândul lor sfinţe, iar binecuvântarea preoţească nu li se poate refuza. Mai mult, ideea canonizării acestora nu mai părea atât de aberantă ca în urmă cu numai 10 ani.

— Nu pot să cred că ţi-a dat actele! exclamă Gervis

Melton, răsfoind cu un deget prin plicul din plastic. Pur şi simplu, asigurarea nu se dă din mână, altminteri…

— Mi-am folosit capul, Melton. Poate nu chiar aşa cum ar fi voit alţii, dar a dat rezultate, nu?

Locotenentul se îndepărtă de masa lungă şi masivă, cu un gest de enervare. În capătul celălalt al biroului, doi *gardieni*, în poziţie încremenită, aşteptau o comandă de activare. Gervis Melton îşi frecă palmele una de alta şi se strădui să rămână lucid.

— Unu: Duncan Peebles este complet falit, aşa cum spune; am verificat în toate sistemele, chiar şi în cele la care avem doar un acces intermediat pe Therra. Doi: este convins că nu l-am depistat. Trei: are bilet pentru Staţie şi, automat, autorizaţia legală de a părăsi cosmoportul. Patru: asigurarea nu se dă din mână, decât atunci când eşti pe moarte; ţi se pare că ciborgul ăla se străduia să se autosuspende?

— Nu asta era ideea, se strâmbă femeia. Pare, pur şi simplu, disperat să plece de pe Niobe. E un sistem ultraperformant, locotenente. Are darul îmbătrânirii implantat în striictura de bază. L-ai văzut, doar – pare dărâmat de tot. Poate că a încasat o doză prea mare de radiaţii.

— Sau poate că se preface, spuse locotenentul şi îşi vârî un deget în nas. Poate că ne duce pe toţi cu preşul, ca să…

— Ca să ce?

— Nu-mi dau seama, dar am o senzaţie neplăcută de păcăleală. Cred că ai dreptate, măcar într-o privinţă: este disperat să plece de aici. Aşa că devine obligatoriu să înţelegem de ce. Altfel, sacrificiul celorlalţi 879 de ciborgi de la Hipparc pentru reuşita evadării sale din subteran rămâne o chestie lipsită de sens. Şi o gaură majoră în buzunarul celor de la „Nicoreea”. Ceea ce înseamnă că ne

vor mânca de vii în următoarea săptămână. În fine…

Se răsuci către Rhonda şi îşi drese uşor glasul. Apoi îşi linse buzele şi zise:

— Laşi actele aici. Ne ţinem de plan, înţelegi? îl însoţeşti pe Staţie. îl ţii sub observaţie, vezi cu cine se întâlneşte, ce face, cum se mişcă în cercurile necunoscute de acolo. îţi dau pe unul din *gardienii* ăştia să-ţi ţie de urât. Şi să-ţi păzească spatele, în caz că le vine vreunora de acolo vreo idee.

Rhonda Pharr se sprijini cu ambele palme de masă şi se aplecă spre el, cu buzele ajunse doar o linie subţire.

— Pesemne că eu sunt fraiera în afacerea asta, iar tu, tipul isteţ. Dar nu atât de isteţ cât să mă duci cu preşul, pricepi, frumosule? îmi dai unul dintre *gardieni* ca să-mi păzească spatele sau să mă păzească pe mine? Ţi-e frică să nu o întind cu babalâcul?

Locotenentul Gervis Melton se trase un pas înapoi, de parcă femeia ar fi întins palma să-l lovească. Şi nu era prea sigur că nu ar fi făcut-o, dacă i-ar fi oferit posibilitatea. Toţi oamenii maturi aveau tendinţa de a-şi impune opiniile cu forţa în faţa copiilor.

— Las-o mai uşor cu tâmpeniile astea, Rhonda! Oi fi tu adultă şi isterică, dar eu sunt totuşi şeful tău direct. Eşti asociată la Securitatea niobiană de aproape zece ani şi ar trebui să ştii că ordinele se execută, nu se discută.

— Du-te naibii!

Femeia avea privirile ca sticla şi bărbia îi tremura uşor de furie.

— Nu cred că e cazul să faci pe şeful cu mine, Gervis. Cred că nici la fund nu ai ajuns să te ştergi singur, încă.

— S-ar putea să ai dreptate, admise băiatul, continuând să ţină pleoapele strânse. Cred că e nevoie de un ordin mai susţinut decât cel pe care aş putea eu să ţi-l dau. O să primeşti, foarte curând, un apel din partea lui

Mallory Inc. Doar nu-ţi închipuiai că „Nicoreea Ceres” nu monitorizează activităţile Securităţii, pe partea sa de proprietate? Şi, fie că-ţi place, fie că nu, te-aş sfătui să ai mare grijă ce îi răspunzi domnului Mallory… Cincizeci de mii patru sute de de kilometri pătraţi de cratere, dorsale şi mări pot să ascundă un cadavru aproape o eternitate. Merită amărâţii ăia de 3500 de soli atâta bătaie de cap?

*

În 204 El, „Hades 001” devenise prima corporaţie minieră therriană extinsă în spaţiul cosmic. Cumpărase de la Administraţia Spaţială dreptul de a explora şi exploata suprafeţe de până la 100.000 km² de pe orice satelit din Sistemul Sol. Bineînţeles că un asemenea aranjament costase enorm, iar surse bine informate din perioada respectivă dădeau ca sigure sume cu 12 zerouri în coadă, în pofida faptului că nu existase nicio declaraţie de presă. Parcela de pe Niobe fusese a patra introdusă în exploatare, în ordinea priorităţilor, după acelea de pe Deimos, Europa şi Vesta.

La numai doi ani de la începerea activităţii de minerit, celălalt segment al satelitului îşi primise şi el concesionarul – concernul „Nicoreea Ceres”, specializat în extragerea de beriliu, despre care funcţionarii lui „Hades” şopteau că ar fi o manevră abilă a Administraţiei, în ideea scăderii acţiunilor la bursă ale celor dintâi. În primii 50 de ani, „Nicoreea” nu deschisese nici măcar o singură gură de exploatare, nu săpase nici măcar un metru cub de rigolit. După care, brusc, în momentul în care adversarii decopertaseră primele linii exterioare de exploatare a wolframitului şi trecuseră la marea producţie, cu exportare în întregul Sistem Sol, porniseră lucrul în peste de 50 de puncte, aducând de pe Therra mai multe loturi de roboţi mineri, cu design antropomorf.

De la 115 km înălţime, Niobe arăta asemenea unei

pere storcoşite în partea bombată şi neagră, din cauza lui Dione, care tocmai intra în ocultaţie. Naveta îşi porni pentru ultima dată motoarele auxiliare, făcând corecţiile necesare apropierii în siguranţă de perimetrul dintre cele două braţe lungi şi curbate ale portului spaţial. Baza turnului se lungea în jos cu încă patru kilometri şi era formată din mai mulţi cilindri interconectaţi, un fel de fagure complex, care juca simultan rol de stabilizator în raport cu Therra, dar şi de depozit pentru mărfurile care plecau mai departe, către alte lumi.

— Trăsnită imagine! comentă Rhonda Pharr, înainte de a se desprinde de hublou. Am mai văzut-o de cincizeci de ori, dar tot aiurea mi se pare.

Bătrânul îşi desfăcu centurile de siguranţă fără să spună nimic. Era sigur că nu minţea, însă întrebarea fundamentală nu avea răspuns – pentru ce bătuse drumul acesta de atâtea ori? Ca să salveze mineri, asemenea lui? Era o absurditate să se gândească la asta. Câte revolte spontane mai avuseseră loc, înaintea celei de la Hipparc? Se prefăcuse că moţăie uşor tot drumul, ascuns pe jumătate de apărătorile fotoliului, şi navigase prin Sistom, dar nu găsise nicio referinţă la aşa ceva. De altfel, nici nu se aşteptase. Şi totuşi, femeia frumoasă, înaltă şi periculoasă ca o viperă nu făcuse călătoria asta pentru amuzament.

Vibraţia abia simţită a motoarelor se întrerupse şi *Steaua plesnită* se mai deplasă timp de două minute, în virtutea inerţiei, înainte de a se izbi de amortizoarele pontonului. Doi roboţi aspirau resturile răspândite pe sub fotolii, când reculul îl împinse pe cel mai apropiat drept peste bocancii săi murdari.

Şi acum? se întrebă, aproape îngrozit. Cum ar fi reacţionat oricare dintre pasagerii obişnuiţi, faţă de un asemenea afront? Se aplecă puţin şi privi creatura căzută

într-o parte, care-şi mişca neputincioasă cele patru membre egale.

— Ar trebui să cerem o compensaţie dobitocilor de la Transporturi! se enervă femeia, apropiindu-se şi trăgând un şut în spinarea neagră a robotului; acesta zbură de-a lungul şirului de fotolii şi se izbi de geanta unuia dintre pasageri. Să mergem, băiete, altfel ne pomenim că drăciile astea or să ne pună piedici pe scări.

Docurile pneumatice îşi lungiseră tuburile flexibile, se lipiseră de chesoane şi, în timp ce se apropiau de ieşire, Duncan Peebles auzi şuieratul aerului care egaliza presiunea din navă cu aceea a Staţiei. Intrară în şirul călătorilor care păreau că nu reuşiseră să se trezească în întregime din mrejele somnului, agăţându-şi bagajele de toate colţurile şi înjurând pe înfundate. Înainte de a părăsi naveta, femeia se ridică pe vârfuri şi aruncă o ultimă privire în interiorul navetei, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva. Dar pe fotoliile ce începuseră operaţiunea de autocurăţare nu mai rămăsese nimic, nici măcar vreun ambalaj reciclabil ori vreo pereche de ochelari pentru somn autoindus.

La capătul celălalt al tubului, doi militari de la Securitatea Platformei făceau un control de rutină, analizând chipurile şi profilul energetic al pasagerilor care treceau prin ceaţa unui câmp peristaltic.

— Încearcă să rămâi cât mai la urmă, îi şopti Rhonda, prefăcându-se că şi-a agăţat geanta de umăr şi aplecându-se deasupra lui. Când ai să-i vezi ocupaţi, dă-i bătaie şi treci de filtru.

— Am actele în regulă, stărui bătrânul, apucând-o de cot. Nu e nevoie…

— Eşti prost sau aşa te porţi de obicei? Femeia îl privi de sus şi-i desprinse degetele cu aceeaşi scârbă cu care ar fi apucat un gândac. Atunci pentru ce naiba mă

aflu aici, dacă eşti în stare să-ţi porţi singur de grijă? Ăştia nu se joacă, puiule, te vor urmări până în cele mai negre cotloane ale Staţiei după ce eu mă voi întoarce la sol. Nu s-a pomenit vreodată să le evadeze unul de teapa ta, înţelegi? Peste o oră şi jumătate deja nu mă mai interesează ce o să faci, dar acum m-ai plătit ca să te duc până acolo. Şi am să te duc, a naibii să fiu, dacă n-o s-o fac!

Se îndepărtă, fluierând uşor, strecurându-se printre pasageri. Când trecu prin ceaţa vag cenuşie, Duncan se încordă, aşteptând să audă ceva asemănător unui pocnet sau unei explozii. Nu se întâmplă însă nimic, Rhonda Pharr ieşi în cealaltă parte a tubului flexibil, le aruncă un zâmbet acru celor doi bărbaţi şi dispăru după primul colţ, urmată îndeaproape de o bătrână smochinită, cu un pardesiu desprins dintr-un show de modă din urmă cu o jumătate de secol.

Apoi o vibraţie făcu să tremure tubul şi călătorii se prinseră, speriaţi, de cutele tubului, iar militarii îşi aruncară priviri uluite. Un vâjâit ascuţit străbătu coridorul şi o alarmă începu să ţiuie înnebunită. O voce feminină îi anunţă că tubul se perforase în apropierea sasului navetei şi că depresurizarea completă urma să se facă în 35 de secunde. Mulţimea începu să urle şi o luă la fugă în direcţia Staţiei, răsturnându-i pe militari şi călcând în picioare aparatura de detecţie. Duncan se lăsă târât de mulţime şi nimeni nu luă în seamă pârâitul galben al ceţii peristaltice, când trecu prin ea. În mai puţin de un minut, se afla într-o staţie de metrou, pe jumătate întunecată, şi Rhonda îl bătu pe umăr, ieşind din spatele unui stâlp masiv.

— A fost palpitant, nu? Acum, urci în prima garnitură, cobori la a doua staţie şi urmezi indicatoarele, până la Piaţa Amfiteatru.

— De ce-ai aranjat scena? nu se putu abţine bătrânul. Puteai, pur şi simplu, să pleci înainte şi să-i laşi să mă captureze. Oricum, actele de asigurare erau la tine.

— A naibii să fiu dacă ştiu!

Femeia se strâmbă, apoi râse.

— Parcă era vorba că nu pui întrebări. Poate că am vrut să văd dacă pot s-o fac. Poate că m-a enervat cineva… Hai, lasă vrăjeala şi urcă!

Garnitura era veche de când lumea, dar părea că se ţine destul de bine pe şină. Câmpul magnetic pulsa vag verzui în jurul ei, părând o apă liniştită. Se înghesui alături de mai multe bagaje voluminoase şi de câţiva operatori tehnici, în costume de lucru. Se prinse de o bară metalică şi, în timp ce trenul prindea viteză, se uită după Rhonda, dar nu reuşi să o vadă. Fie că lumina era prea slabă şi nu-i permitea să zărească până la capătul vagonului, fie că nu se urcase.

De fapt, era mai simplu aşa, îşi spuse, străduindu-se să nu lovească pe cineva, atunci când trenul se angaja în curbe. îl adusese, îl direcţionase către locul central de pe Staţie, acum se întorcea în port, să prindă prima cursă spre adâncurile niobiene. La urma urmei, de ce ar fi făcut altfel? Aşteptă, strângând bara între degetele uşor înţepenite, ca pătrăţelul galben care pulsa pe harta de pe geamul opus al vagonului să înţepenească în prima staţie, pentru ca să se poată muta mai aproape de ieşire.

*

Producţia de roboţi sporise considerabil cu câţiva ani mai înainte de derularea fulgerătorului *Război de 87 de minute*, al cărui final condusese umanitatea către o nouă politică cosmică şi spre un alt fel de abordare a ideii de conflict armat, în interiorul Sistemului Sol. Fuseseră preferate modelele de top pentru roboţii-luptători independenţi, capabili să evolueze atât în spaţiul

atmosferic, cât şi în cel extraatmosferic. Se dezvoltaseră într-un ritm incredibil platformele autonome de luptă, dar şi roboţii cu design antropomorf, necesar reparaţiilor în spaţiu.

Anul 89 El adusese cu sine uraganul Clovis, cea mai mare dezlănţuire de energie din istoria meteorologiei solare, care a distrus toate sistemele cibernetice şi digitale aflate în funcţiune în momentul impactului. Aşa că reconstrucţia lor trebuise să pornească aproape de la zero, iar cucerirea spaţiului intern al Sistemului încasase prima lovitură serioasă.

Timp de aproape două decenii, majoritatea investiţiilor făcute de proaspăt înfiinţata Administraţie Spaţială Therriană merseseră către domeniul roboţilor nonindu-striali, iar în 107 El apăruseră primele exemplare din categoria cyborg, roboţi cu aspect antropomorf, înzestraţi cu potenţial evolutiv. Solicitările venite din partea firmelor care lucrau în spaţiu au fost atât de mari, încât Administraţia s-a văzut nevoită să înfiinţeze o structură semiautonomă în interiorul său, care să se ocupe de acest domeniu complicat, mare consumator de resurse umane şi financiare. „Soluţia Cyborg” a rămas o denumire prea puţin cunoscută publicului larg, care a lucrat din umbră la dezvoltarea şi extinderea domeniului.

În 125 El, Phoebe exporta deja cyborgi de gradul III, atât de aproape de fiziologia umană, încât lubrifierea aparaturii mecanice interne se făcea cu un lichid derivat din sângele uman, iar independenţa în gândire şi în exprimare făcea destul de dificil de deosebit un astfel de produs de un om adevărat. Timp de aproape trei decenii, gradele de evoluţie ale cyborgilor au atins limita maximă admisă, zece, iar „Soluţia Cyborg” s-a văzut nevoită să propună o altă treaptă calitativă, cu etape până la gradaţia 20. Aceste etape nu mai marcau similitudinile cu fiinţa

umană, ci din ce în ce mai puţinele diferenţieri care mai rămăseseră de depăşit.

Locotenentul Gervis Melton se angajase în Securitatea niobiană în urmă cu peste 30 de ani. Tratamentele geriatrice şi grefele de organe, acoperite de poliţa sa specială de asigurare medicală, îi permiteau să arate la 58 de ani ca un puştan de 13. Mai mult, îşi transformase în reflex mai multe gesturi din comportamentul preadolescenţilor, astfel încât nici măcar un ochi exersat nu ar fi reuşit decât cu mare greutate să discearnă în felul său de a fi prezenţa omului adult – se scobea în nas cu degetul mic, scuipa pe unde se nimerea, îşi purta părul vopsit în culori biodegradabile şi, mai ales, mergea cu degetele mari de la ambele mâini înfipte adânc în cureaua lată a pantalonilor, aruncând priviri sfidătoare în stânga şi în dreapta. Una peste alta, avea o înfăţişare care îi surprindea mereu pe infractorii ce aveau o cu totul altă imagine în privinţa oamenilor legii, imagine menţinută mai ales de seriile mai noi de *gardieni*, cyborgi atât de antropomorfi, încât pielea sintetică ce-i acoperea îmbătrânea asemenea celei umane, se exfolia şi era năpădită de pete maronii.

Singura persoană care rămânea absolut impasibilă în faţa sa era Mallory Inc, dar şeful castei administrative de la „Nicoreea Ceres” era cel care-l angajase şi îi ceruse, încă din acea perioadă, să urmeze tratamentele de alterare a evoluţiei biologice pentru a ajunge la prezenta sa înfăţişare. Acum, teleprezenţa lui vălurea în verde pastel, în apropiere de impresionantul hublou prin care se zărea secera groasă a Pământului, ocultat de inelul negru abanos al lui Phoebe.

Gervis Melton nu se grăbea. Ştia că până la apusul Therrei, dincolo de crestele zimţate ale lanţului Copernic, mai erau încă patru ore şi câteva minute, prin urmare

Mallory Inc avea destul timp la dispoziţie ca să îşi lămurească problema care-l interesa, înainte ca naveta către Portul Exterior al Platformei să se găsească în poziţie de lansare, în gura imensului tub, de la celălalt capăt al cosmoportului Doosa.

— Da, vă rog, domnu' Mallory, vreţi să vă trimit dosarul sau aşteptăm să vedem mai întâi rezultatele acţiunii de pe Staţie?

Bărbatul verzui bătea cu degetele o darabană fără sunet pe chenarul lat al hubloului, privind absent dincolo de câmpul de forţă.

Teleprezenţa era un truc scos din uz de peste un secol, dar şeful administraţiei companiei declara că o folosea pentru că ştia că *ogarii* Sistomului nu reuşeau să-i distingă prezenţa în reţea, iar datele înregistrate automat nu aveau decriptori analitici încorporaţi. Altfel spus, metoda era atât de veche, încât noile căi de transfer ale sistemelor apelante nu dispuneau de posibilitatea înţelegerii lor. Şi nu le decriptau, pur şi simplu.

— Vă place să-i scoateţi din sărite pe alţii, nu, şefu'?

Mallory Inc se răsuci către el, iar figura sa nu lăsa să se întrevadă semnul niciunei emoţii. Asta dacă o fi avut vreodată vreo emoţie, se gândi Gervis, în timp ce-şi muta greutatea de pe un picior pe altul. De când îl cunoştea, nu-l văzuse nici măcar o singură dată faţă în faţă, iar teleprezenţele arătau ca nişte statui de ceară – frumos modelate, dar inerte.

— Ce crede femeia?

— Este convinsă că-l vom aresta de cum se desparte de el, ca să revină la sol. Am făcut aşa cum mi-aţi spus: am lăsat-o să creadă că-l însoţeşte pentru a-l ajuta să se infiltreze în populaţia din subsolurile Staţiei. În momentul acesta, se gândeşte serios dacă să îl ajute să plece către Sistemul de sateliţi neptunian, iar ea să-l însoţească. Deja

a încălcat legea, provocând avaria din tubul de conectare al navetei şi ştie că noi ştim.

— Ai de gând să întreprinzi ceva în privinţa asta?

— Mă gândeam să fac o călătorie, răspunse locotenentul, scărpinându-se în creştet. Dincolo de hublou, secera Pământului începea să se scufunde în spatele craterului uriaş. Dar ştie că am rămas pe Niobe şi s-ar putea să-şi schimbe planul, dacă mă vede.

Mallory Inc îşi mângâie bărbia, iar Gervis se întrebă dacă jos, în biroul său subteran, adevăratul Mallory Inc făcea acelaşi gest. Sau poate că dormea, sau făcea sex, iar teleprezenţa îşi derula programul preînregistrat peste elementele de IA procesate.

— Mda, poate că ar fi bine să te duci. Trebuie să avem permanent pe cineva în apropierea lui. Este foarte important să ştim care sunt efectele asupra personalităţii sale. Eventual, să mai ajustăm ceea ce trebuie ajustat. Bătrânica aceea…

— Este un simplu *gardian*, specializat în pază de corp.

— Mda… făcu iar Mallory şi îşi reîncepu darabana mută pe pervaz. Cu supravegherea celor de la „Hades” cum stăm?

— Lucrurile merg cum au fost planificate, domnule.

— Există posibilitatea ca printre spionii noştri să fie şi spioni infiltraţi de ei?

Gervis Melton privi în jos, cu ochi obosiţi. Sub podeaua de sticlă presurizată, vag fumurie, se vedeau vârfurile copacilor din sera de protocol a companiei.

— Întotdeauna există această posibilitate, domnule. Schimbăm protocoalele la fiecare o sută de zile, dar posibilitatea continuă să existe.

Directorul administrativ dădu încet din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu, Gervis. Aşa că e nevoie să

mergi personal acolo. Trebuie să verifici dacă are artefactul la el şi, mai ales, dacă este funcţional. Asta înainte de a i-l preda nunţiului Bonifaciu, care se găseşte deja pe Staţie. Este obligatoriu să avem certitudinea că artefactul ajunge în mâinile Antipapei Calixtus al XII-lea, aşa cum am plănuit noi. Şi că, în disputa religioasă ce va urma, Papa Gregorie al XVII-lea nu va găsi nici măcar un singur cusur, de care să se lege şi să devieze atenţia publicului de la ceea ce ne-am propus.

Locotenentul rosti sec, în timp ce schiţa o plecăciune:

— Mă aflu aici pentru a susţine interesele concernului „Nicoreea Ceres", domnule.

Teleprezenţa îşi ridică fruntea spre el şi Gervis aproape că putea să jure că zărise, pentru o clipă, un rid adânc săpat între sprâncene.

— Ar fi bine să nu uiţi asta, locotenente! Administraţia nu uită şi nu iartă, ăsta este sloganul ei.

*

Undeva, în preistoria Erei Cosmice (El), un creator de literatură science-fiction, pe nume Karel Čapek, inventa termenul de „robot", punând bazele Erei Robotice. Roboţii de atunci aveau în majoritate forme utilitare şi numai cei care contribuiau la aprofundarea ştiinţei numite *robotică* căpătau design antropomorf. Ceva mai târziu, în aceeaşi preistorie întunecată, *bunul doctor* Isaac ludovici Asimov a conceput cele Trei Legi ale Roboticii şi a fundamentat teza roboţilor cu creier pozitronic, care urmau să constituie o treaptă intermediară în direcţia roboţilor din generaţia Erei Cosmice.

Primii roboţi antropoizi, care au deschis calea spre realizarea droizilor, au fost construiţi de consorţiul multinaţional Egan & Allamater, care a construit colonia minieră omonimă pe Selena, în anul 36 El. Dar *roboizii* lor nu s-au dovedit deloc eficienţi în activitatea de minerit,

care a fost lăsată în continuare în seama oamenilor până când, 14 ani mai târziu, Laboratorul de Tehnică şi Tehnologie Microrobotică Michigan a lansat pe piaţă droidul Many, primul robot antropoid îmbrăcat în piele artificială, capabil să se mişte exact ca un om. Seria Many a lăsat fără slujbe peste 10.000.000 de oameni, pe Therra, pe Selena, pe Deimos-Phobos şi pe Europa.

Revoltele din 52 şi 55 El, având ca rezultat distrugerea Laboratorului Michigan, dar şi a uzinelor de pe toate continentele unde erau construiţi aceştia, nu au împiedicat evoluţia inteligenţei artificiale cu aspect antropomorf. La numai zece ani de la evenimentele care solicitaseră pentru prima dată intervenţia forţelor armate ale Organizaţiei Naţiunilor Spaţiale împotriva propriei populaţii therrane, „Clubul de la Rio”, prima organizaţie ştiinţifică independentă politic, propune conceptul de *cyborg* drept un analog perfect al fiinţei umane, imposibil de distins în raport cu aceasta din urmă fără un mulaj energetic cerebral. De altfel, pentru ca omul să nu mai aibă posibilitatea de a interveni în mod distructiv în complicatul proces de producere al noilor entităţi raţionale, sarcina de a îi concepe, îmbunătăţi şi produce pe fraţii din generaţiile următoare a fost încredinţată primei generaţii de *cyborgi* din istorie.

Băiatul cel oacheş care îşi pregătea cu o atenţie prost disimulată băutura, în paharul înalt de cocktail, era un *ego* de calitate. De cea mai bună calitate, recunoscu Duncan Peebles, punând sacul jos şi încercând să găsească din priviri o masă liberă, în taverna plină de fum, de vapori de alcool şi de gălăgie. Totuşi, doar un *ego*. Din acest motiv i se permitea accesul în localul rezervat adulţilor.

— Intră să bei ceva, îi bolborosi o voce groasă din spate.

Se răsuci. Ar fi putut să parieze că recunoştea silueta

şi ochii. Dar nu şi vocea. Până să răspundă ceva, bărbatul îmbrăcat de sus până jos într-o pelerină cenuşie, cu guler înalt, dispăru printre consumatori. îşi linse buzele, ridică din umeri şi păşi înăuntru cu fereală. Fumul îl învălui imediat, impregnându-i-se în piele.

Deodată, băiatul cel oacheş ridică fruntea şi-i făcu un semn cu ochiul. La naiba, îşi spuse Duncan, în crâşma asta păcătoasă toată lumea cunoştea pe toată lumea.

— Hai, domnule Peebles, sunteţi în stare să-i refuzaţi unui cunoscut un pahar de Carmady?

Băiatul îl privea dintr-o parte, pe sub genele lungi, cu paharul-sondă ridicat în dreptul buzelor. îşi făcu loc printre consumatori, împingându-i cu coatele. De aproape, *egoul* părea extrem de real. Întinse un deget şi pipăi aerul.

— Ha-ha! Ori sunt eu atât de beat, că mi se pare, ori dumneata, Peebles, eşti afumat gata, încă înainte de a intra aici, dacă ţi se pare că un puşti ca mine ar trebui să fie neapărat real…

Bătrânul lăsă sacul negru să-i cadă pe podea şi se căţără pe un scaun înalt, rezemându-se cu coatele pe tejghea. Imediat, un cyborg de un blond spălăcit, asexuat, se dezlipi de suport şi se opri în faţa lui. O generaţie străveche, aprecie el, măsurându-l cu atenţie. Poate că patronul îl folosea tocmai pentru că avea o valoare muzeală. Sau poate că, pur şi simplu, nu-şi permitea să achiziţioneze noile serii.

— Ce doriţi să serviţi, domnu'?

Băiatul pocni din degete mai înainte de a fi avut timp să se gândească la ceva şi spuse cu voce ascuţită:

— Un Carmady, fraiere! Fără gheaţă, doar tonic şi alcool din pere de Antile. Şi două puncte de scorţişoară. Se răsuci către el: E cel mai bun cocktail din haznaua asta, poţi să mă crezi! Cu ce ocazie pe aici?

Dădu să deschidă gura, să spună ceva de

complezenţă, nu o minciună, nu putea să rostească aşa ceva, i-o interzicea comparatorul de realitate, doar ceva anost, simplu şi fără însemnătate, de genul „Şi eu pe-aici… Căutam un loc unde să trag o duşcă”. Dar nu apucă. Chelnerul spălăcit puse paharul pe un pătrăţel lucios şi se întoarse pe suportul-cuier.

Puştiul cel oacheş îşi puse mâna dreaptă peste faţă, acoperind-o cu degetele. Când le ridică, chipul îi era alb, ochii negri, iar pe ţeasta rasă cu grijă stătea zbârlită o creastă verde. Bătrânului îi căzu falca.

— Locotenentul Ger…

— Ssst! făcu băiatul şi mâna îi acoperi faţa; când o ridică, era din nou un puşti oacheş. Nenică, aici nu sunt tipul ăla, al cărui nume încercai să-l pronunţi, clar? Bea-ţi alcoolul, că se încălzeşte! Noroc!

Ridică sonda şi, undeva acolo, în lumea întunecată a lui Niobe, de sub picioarele lor, locotenentul Gervis Melton sorbi cu zgomot din lichidul auriu. *Egoul* din faţa lui îşi şterse gura cu mâneca şi clipi şmechereşte din ochi. Duncan Peebles ridică paharul şi gustă din vârful buzelor. O. bază, stabili controlerul. Plus un alcool sintetic foarte tare. Un îndulcitor şi câteva arome.

— Acolo, jos, te-am lăsat să pleci, cred că ai înţeles asta, nu? Puştiul puse paharul pe tejghea. Aşa era planul. îţi ştiam toate mişcările, de când ai urcat prin puţul principal al minei Hipparc şi până când ai reuşit să te strecori în cosmoport şi să-ţi cumperi un bilet la cursele regulate. Toate, ce zici de chestia asta?

— Eşti poliţist, nu? Dacă n-ai fi bun, te-ar fi trecut de mult în alt serviciu.

Băiatul rânji şi îşi aplecă fruntea spre el. Creasta cea verde aproape că îi atinse obrazul. Dar aerul rămase neclintit.

— Poate că sunt bun, da. În munca mea însă asta

trebuie demonstrat în permanenţă. Se uită posomorât la el: De ce ai numai patru degete la stânga, Duncan Peebles?

Bătrânul îşi privi lung mâna lipsită de degetul arătător.

— Un accident, spuse după un timp. Fără importanţă pentru cei care nu simt durere sau măcar nevoia de a folosi acea parte pierdută a corpului. Ca cyborg, este suficient să sistezi influxul electric care îl pune în funcţiune. Nici nu mai ştii că l-ai avut vreodată.

Clătină din cap.

— Eşti bun, locotenente, într-adevăr. Ai spirit de observaţie.

— Nu pentru ca să mă lauzi tu mă aflu aici. Scoate artefactul!

— Poftim? Duncan Peebles îşi răsuci capul spre el, ca şi când nu ar fi auzit bine. Despre ce vorbeşti?

— Ne crezi proşti, domnule Peebles? Obiectul descoperit în vâna de beriliu, adâncimea 326 metri, secţiunea A 114. Obiectul pentru care s-au autodistrus nenorociţii aceia de camarazi ai tăi, străduindu-se să-ţi protejeze retragerea. Obiectul pentru care ai bătut tot acest drum, până aici, pe Platformă, locul unde se tranzacţionează orice. Nu-ţi fie teamă, nu ţi-l voi lua cu forţa. De altfel, nici nu cred că un *ego* ar putea fi chiar atât de material, încât să facă una ca asta. Şi, ca să te liniştești complet, sunt sigur că ştii deja că Securitatea de pe Platformă are standarde diferite de aceea de la sol. Ceea ce pe Niobe este socotit infracţiune, aici este de multe ori trecut cu vederea.

Bătrânul îşi linse buzele. Aruncă o privire către uşă, dar spaţiul era blocat de un grup de tehnicieni beţi, care nu se înţelegeau cu privire la locul unde urma să-şi încheie distracţia. Dincolo de mesele din partea dreaptă a sălii, peretele era decupat de hublouri rotunde, de diferite

dimensiuni, prin care se zăreau segmente din carcasa prăfuită şi găurită de micrometeoriţi a cargoului *Sirenele din Pacific*, despre care legendele Platformei spuneau că era prima navă care poposise în docurile acesteia după încheierea lucrărilor de construcţie.

Apucă sacul cu mâna dreaptă şi îl puse pe tejghea. Ochii puştiului sclipiră nervoşi. Unul dintre bărbaţii gălăgioşi se desprinse din grup, făcu doi paşi spre ei şi se prăbuşi între două mese, cu faţa în jos. Din pelerina cenuşie se ridica mânerul ciudat curbat al unei *sanija* de luptă. Bătrânul se răsuci pe jumătate, cu ochii holbaţi. Era chiar cel care îl îndemnase să intre şi să bea ceva. Încet de tot, asemenea unui *ego* care se depreciază, trupul ascuns de materialul gros păru că se subţiază, iar părul se răsucea în bucle mari, roşcate. Degetele aveau unghii violete, ascuţite, cu tentă fosforescentă.

— Un *metamorfl* şuieră băiatul şi azvârli cu sonda într-un perete. Fuuugi!

Duncan Peebles urmări cu privirea zborul paharului, a cărui imagine trecu prin câteva capete, pătrunse în perete şi îşi risipi energia joasă în structura lui cristalină, stârnind câteva unde concentrice de disipare. Un *metamorfi* o structură biologică nonumană, concepută în laboratoarele armatei, despre care circulau o mulţime de poveşti. *Metamorful* Rhona Pharr fusese cea care insistase să îl conducă până pe Platformă, după care dispăruse, cerându-i să o aştepte în taverna unde se găsea acum.

Apucă strâns gura sacului, călcă pe inelul cu unelte, ridicându-l până la nivelul palmei, îl prinse între degete, apoi se repezi direct către zidul a cărui suprafaţă vălurea încă. Dacă nu întâmplarea era aceea care domina totul, atunci trimiterea paharului în zid trebuie să mai fi avut un rost. Cel puţin unul, îşi spuse, în timp ce umărul drept îi pătrundea prin ceaţa groasă a zidului, ieşind în partea

cealaltă, într-un gang, străbătut de pâraie de apă murdară. Oare câte ziduri *ego* existau la nivelul întregii Platforme?

*

Primul antipapă catolic din istorie a fost Hyppolitus, ales în această funcţie ca formă de protest împotriva Papei

Callixtus I de un grup schismatic din Roma, în secolul al III-lea al preistoriei El. în cele 12 secole care au urmat, pe lista acestora au mai fost consemnate încă 41 de persoane.

Cel dintâi Antipapă catolic al Erei Cosmice a fost desemnat în anul 58 El, de catolicii schismatici numiţi sedevacantişti, ca reacţie la opoziţia Papei Benedict Grigore al XI-lea de a recunoaşte statutul uman şi dreptul la creştinare al lui Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă. Statutul formal al sistemului papă-antipapă a fost acceptat de ONS în anul 68 El, deoarece corespundea tendinţei umanităţii de a se despărţi în două secvenţe – aceea hotărâtă să rămână fidelă Therrei şi aceea care considera că omul a fost făcut de Dumnezeu pentru a se răspândi în întreg Universul.

Spre deosebire de papi, care erau aleşi pe viaţă de Electorii Papali din Colegiul Cardinalilor, antipapii şi-au limitat accesul la Sfântul Scaun Pontifical la o durată de 10 ani, iar alegerea lor s-a făcut prin votul tuturor cetăţenilor spaţiali.

Pe uşa apartamentului din fagurele 914 se vedea o fantă subţire de lumină. Gervis Melton îi făcu semn să bată, după care aruncă o privire rapidă în urmă. Aleea era lungă, pustie şi umedă. Peebles ciocăni încet, mişcându-şi încheietura degetului pe plasticul uşii, în timp ce aştepta. Singura lumină provenea de la banda indicatoare de pe sol, care ocolea la distanţă fagurele şi se pierdea printre zidurile metalice ale unor depozite vechi. Aşteptară un

timp, apoi un glas nervos veni din spatele uşii.

— Ce dracu' vreţi?

— Poţi să deschizi, Teddy, îngeraşule. E vorba de afaceri şi astea nu se pot rezolva prin uşă.

Se auzi declicul încuietorii magnetice şi uşa glisă în toc. Teddy se dovedi a fi un bărbat înalt, costeliv, cu chipul alb şi obosit. În ochi îi cădea mereu singura şuviţă pe care şi-o lăsase să crească în creştet.

— Ai venit degeaba! şuieră prin locul dintelui lipsă de pe maxilarul de sus. Întinse arătătorul către pieptul puştiului: Ţi-am spus că m-am lăsat. Am semnat un contract şi există un sistem de urmărire tot timpul asupra mea. Nu pot nici măcar să trag un vânt fără ca ăia să ştie.

— Nu mă interesează aventurile tale cu Securitatea locală, i-o tăie, rece, puştiul. Fă-i naibii loc să intre domnului Duncan Peebles, nu vezi că ne grăbim? Facem afaceri, bibiloi, nu ne ţinem de cioace, nu ţi-am spus? O să ai şi tu ceva de câştigat din asta. Dacă te prinzi repede.

Îngeraşul Teddy se întinse peste prag şi trase aerul umed în piept.

— La dracu', miroase a necazuri. Nu vreau să mă bag.

— Dar eşti băgat până-n gât, drăguţule…

Locotenentul întinse braţul şi-i scutură un fir de praf imaginar de pe obraz.

— Dacă ne mai ţii afară câteva secunde, o să fiu nevoit să te omor şi să te arunc în canalul de la capătul străzii.

Teddy bombăni ceva despre dreptul la proprietate, apoi se trase nervos într-o parte.

— Tu n-ai niciun drept, nenică, rânji puştiul, în timp ce treceau pe lângă el. Camera asta infectă aparţine de drept poliţiei niobiene, iar tu nu eşti locatarul, ci deţinutul ei. Aşa că lasă comentariile pe seama celor care au dreptul

să le facă. Altfel, o să te trezeşti cu feştila stinsă.

Intrară pe un coridor îngust şi abia luminat de un chenar ce emitea fluxuri aleatorii de lumină rece. Camera de la capătul lui era lungă, îngustă şi suficient de scundă pentru ca bătrânul să fie nevoit să-şi aplece capul când trecu peste prag. Locotenentul se strecură pe lângă el şi se propti cu coatele pe o simeză paraditâ. Teddy intră ultimul şi trase singurul scaun din încăpere în faţa holovizorului, care transmitea muzică Benty-Ororoa, fără imagine şi influxuri olfactive.

Îi făcu semn lui Peebles să se aşeze şi acesta simţi ceva nou şi aproape plăcut în terminaţiile nervoase, atunci când se lăsă să alunece pe suprafaţa chino, care luă imediat forma posteriorului său. Cred că devin din ce în ce mai uman, se gândi el, închizând ochii şi respirând egal. Este o evoluţie sau un blestem?

— Bei ceva? şuieră bărbatul costeliv prin gaura dintre dinţi.

Bătrânul clătină din cap.

— Ei bine, atunci o să mă servesc eu, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Nimeni nu părea să aibă nimic împotrivă, aşa că se întoarse către un dulap încastrat în perete, scoase un recipient metalic şi turnă două degete de lichid uleios într-un pahar burtos, pe care fulgerau când şi când iconuri ciudate. Sorbi, scuturâ din cap, apoi sorbi din nou.

— Care sunt afacerile?

— Tu eşti invitatul, îngeraşule, n-ai priceput? Invitatul care a primit o invitaţie, ca să vadă o chestie, în care nu se amestecă, până la sfârşit. Iar la sfârşit, dacă chestia iese bine, invitatul poate să primească o propunere financiară extrem de interesantă. Gervis Melton se aplecă spre el, făcând să-i fluture creasta verde: E cazul să bei porcăria aia şi să nu mai scoţi un sunet.

— O să primesc pe dracu'!

Dar îşi duse, ascultător, paharul la buze şi mai trase un gât din băutura uleioasă. Apoi se lăsă să pice pe un taburet din cauciuc, a cărui suprafaţă păru că se înfundă în podea, din cauza greutăţii. Lichidul făcu un val mic în pahar, care se topi în peretele irizat.

— Mai întâi, trebuie să securizăm zona, spuse puştiul şi scoase din buzunar două segmente asemănătoare unor zale de lanţ, le împreună, apoi le azvârli în sus.

Zalele se întinseră, se dublară ca număr, apoi se împătriră. Elicele segmentate se roteau cu o viteză ameţitoare, producând un bâzâit subţire în aerul uscat al încăperii. Îngeraşul Teddy se holba, cu ochii cât cepele, îndesându-se tot mai mult în taburet.

Un câmp electric şi unul magnetic, care se rotesc unul în sens contrar celuilalt, parazitând fluxurile simple ale sistemelor de ascultare şi identificare din jurul lor, descifră Duncan Peebles avertismentele sistemului de protecţie din craniu, într-unul din colţurile tavanului pocni o scânteie albastră, apoi elicea se roti din ce în ce mai încet şi sfârşi prin a se lăsa lin pe podea. Gervis Melton ridică zalele, le împachetă una în cealaltă, până rămaseră iar două, ca la început, apoi le vârî în buzunar şi dădu din cap.

— Cred că putem să discutăm liniştiţi. Domnule Peebles… artefactul, te rog…

Suprafaţa chino se arcui sub el, simţind încordarea muşchilor fesieri, apoi se destinse din nou. Bătrânul îşi muşcă uşor buza de sus. Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă refuza – ar fi primit în cap un glonte cu geometrie variabilă? Locotenentul Melton ar fi alertat Securitatea Platformei şi ar fi urmat să putrezească, fără judecată, într-una din celulele de marfa de la baza depozitului? Ar fi fost relocat pe Niobe şi supus unui interogatoriu pentru

cyborgi?

Din păcate, nu putea să distorsioneze adevărul, asemenea oamenilor, după chipul şi asemănarea cărora fusese construit. Ridică sacul pe genunchi, îi desfăcu şnurul, vârî mâna în el şi scoase cilindrul endotermic cu două ferestre înguste ovale, care lăsau privirile să pătrundă din ambele părţi ale obiectului. Îngeraşul Teddy icni, ca şi cum ar fi fost gata să vomeze şi se aplecă spre el, gata să cadă de pe taburet. Ochii îi ieşiseră din orbite, iar mâinile i se întinseseră deja către obiect. Gervis Melton scoase un fluierat subţire clătinând din cap.

— Uşurel, fraiere, ţi-am spus doar că nu trebuie să te înfierbânţi. Dacă nu-ţi ţii labele la locul lor, o să fiu nevoit să te perforez puţin şi să te fac scăpat în canalizare. Mă îndoiesc că se va impacienta cineva să te caute prin cei 6300 de kilometri de conductă.

Apoi se întoarse cu totul către Duncan Peebles.

— Înăuntru este ceea ce cred eu că este?

— Un deget nonuman, dădu din cap acesta şi obiectul tremură pentru o clipă în mâna lui. Nu am avut instrumente de cercetare adecvate, doar echipamentul minier. Dar asta pare şi chiar asta este: un deget din titan, aliat cu beriliu, crom, wolfram şi încă două metale necunoscute. Se activează în prezenţa unui câmp electric de 150 N/C şi execută mişcări aparent aleatorii, nerepetitive, indiferent de câte ori este solicitat.

— Chestia asta, mormăi locotenentul Melton, privind-o dintr-o parte, este cât se poate de amuzantă. Aţi inventat prostia cu localizarea în mină şi încercaţi să ne vindeţi nouă, oamenilor, gogoşi de-ale voastre. Ce speraţi să obţineţi?

Bătrânul înghiţi în sec şi clătină din cap. Aruncă o privire furişă către locatarul apartamentului din fagurele 914; acesta se rezemase de peretele din spatele său şi se

holba uluit la cilindrul vag fosforescent din mâna sa.

— Nu-i o poveste, spuse el, şi aşează artefactul pe podea. Ştii foarte bine, domnule locotenent, că cyborgii nu au dreptul la fabulaţie prin însăşi matricea lor structurală. Obiectul acesta a fost identificat în timpul prospectării secţiunii A 114. Supraveghetorul uman Lloyd Avenger da Lintho a condus o echipă de descarcerare şi au feliat vâna metaliferă cu lasere de joasă frecvenţă. După ce cupa sfărâmătorului l-a adus în tunel, a întins mâna să-l ia, cu ganga de metal care-l proteja, cu tot. A urmat o scânteie puternică şi Da Lintho a fost complet carbonizat, cu toate că purta echipamentul de protecţie.

Melton părea că îşi pierduse de tot răbdarea. Sări în picioare şi dădu să se aplece deasupra lui. Duncan Peebles întinse o mână în pieptul lui, oprindu-l.

— Am văzut cum a murit supraveghetorul, locotenente. Legile de care ascult îmi interzic să-ţi permit să te expui aceluiaşi risc. Chiar dacă nu eşti de faţă, nimeni nu poate garanta că energia care l-a omorât pe de Lintho nu se va folosi de *egoul* acesta, ca să ajungă la tine.

Melton se uită la el, cu ochi dilataţi. Ceva rău îi licărea în spatele retinei.

— Am primit informaţii despre *chestia* asta de la un *ogar* al Sistomului. Dacă este, într-adevăr, ceea ce afirmi tu că este… Puştiul îşi linse buzele şi se aplecă uşor către Duncan: Dacă este, într-adevăr, un deget al unui robot care aparţine unei alte culturi decât celei umane, atunci…

— Atunci, ce? gâfâi îngeraşul Teddy, cu un fir de salivă scurgându-i-se pe la colţul gurii. Nu există avere pe lumea asta care să poată ţine ascunsă o astfel de informaţie. Eşti nebun, locotenente, dacă ai venit s-o ascunzi tocmai la mine în casă.

— Ha? O, da, foarte comic. Aminteşte-mi să râd atunci când voi avea o zi liberă, Teddy, da? Cine ţi-a spus,

dobitocule, că intenţionez să ascund ceva în cavoul ăsta?

— Atunci ce naiba caută în fagurele 914 unul dintre cei mai recunoscuţi şpăgari ai Securităţii niobiene?

O rază de lumină pătrunse prin jaluzelele ridicate în unghi ascuţit, măturând marginea simezei şi căzu surd pe podeaua plină de tăieturi şi de praf. Lui Duncan Peebles i se păru că Gervis Melton arbora un rânjet abia schiţat. Tocmai se pregătea să strângă degetele în jurul cilindrului, când aerul se umplu de vibraţii calorice şi tot ce nu era bine fixat sau aşezat pe podea căzu, stârnind norişori de pulbere. Locotenentul dispăru, făcându-i tensiunea periferică să o ia razna.

— Straşnic! rânji Teddy şi împinse cu piciorul un pahar de pe podea, răsturnându-l. Lichidul uleios făcu o băltoacă în jur. I s-au terminat bateriile. Va dura câteva minute bune, până ce o să acumuleze destulă energie ca să se întoarcă.

Chicoti şi se ridică în picioare, ferindu-se să nu se lovească cu ţeasta de tavan.

— Eşti cyborg, tataie? Te-a ginit puştiulică şi acum nu ştii cum s-o ştergi, nu?

Bătrânul îl privi lung.

— N-aş spune asta. De ce ar trebui să o şterg?

— Bine, bine, burzuluieşte-te cât vrei! zise Teddy şi se apucă să facă ordine pe podea. La urma urmei, treburile sunt ale voastre, nu vreau să mă bag. Dar degetul ăla poate să fie o chestie al dracului de interesantă. Da, da, al dracului de interesantă, ascultă ce-ţi spun!

Termină de strâns, apăsă pe o tastă roşie încorporată în tocul uşii, în perete se deschise cuva unui reciclator şi aruncă resturile înăuntru.

— Mda, continuă el, oprindu-se chiar în faţa lui Peebles.

Aşa, pentru orice eventualitate, ce ai de gând să faci

cu… cu artefactul?

— Nimic. De ce trebuie să fac ceva?

— Ăăă… Ziceam şi eu aşa. Gândeşte-te puţin: nişte nenorociţi de cyborgi sfredelesc stâncile de pe Niobe în căutare de metale rare şi dau peste… Dumnezeule, tu chiar nu înţelegi, nu?

Bărbatul cu faţa albă şi obosită se strâmbă.

— Un deget mecanic, care seamănă foarte mult cu unul de-al vostru, încastrat într-o rocă veche e câteva sute de milioane de ani. Ce şanse ar avea să se formeze în mod natural?

— Niciuna.

Duncan Peebles ridică cilindrul endotermic, în dreptul ochilor.

— Pare să aibă chiar dimensiunea potrivită pentru a înlocui degetul obişnuit al unui cyborg therrian.

— Exact, cap de metal.

Bătrânul îşi întoarse privirea spre el.

— Ai un simţ al umorului cam straniu, remarcă el.

Teddy rânji şi îşi trase scaunul de cauciuc mai aproape. Se aşează cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze.

— Nu straniu, ci doar puţin diferit. Ei bine, domnule cyborg Duncan Peebles, parcă aşa ziceai că te numeşti, nu? Ei bine…

— Nu ziceam, clătină din cap celălalt.

— Nu contează, să spunem că eu ştiam deja asta, doar pentru a şti orice, oricând şi oriunde sunt bine plătit de anumite puteri therrane. Să spunem deci că ştiu şi de incidentul din tavernă, în care te-a salvat *metamorful* ăla lipsit de creier, dar şi despre faptul că locotenentul Melton este Împuternicit de trustul „Nicoreea Ceres” să trateze cu reprezentantul antipapei Calixtus al XII-lea, pentru ca artefactul acesta să ajungă în mâna Preasfântului Părinte,

chiar la sfârşitul acestei zile therriene.

— Ştii o mulţime de lucruri pentru o persoană despre care locotenentul afirmă că are domiciliu forţat pe Platformă.

— Ce-ai zice de un pumn zdravăn în nas?

Îngeraşul Teddy îşi strânse buzele într-un rânjet acru şi ridică pumnul osos. Dădu să se ridice.

— Nu cred că ţi-ar prii. Sub stratul de piele crescută genetic, există un ţesut celular format dintr-o peliculă elastică de exsudat de cauciuc şi muşchii nazali, întinşi pe o bază poliesterică foarte dură. Este foarte probabil că ţi-ai fractura câteva din cele opt carpiene ale articulaţiei pumnului şi că va trebui să apelezi la pachetul medical de bază.

— Îţi ofer zece mii de soli şi un loc pe una dintre navetele militare ale Guvernului Therrian pentru a fi transportat pe una dintre lunile lui Jupiter. îţi pot sugera pe Himalia, Elara, Pasiphae, Sinope, Lysithea, Ananke sau Leda. Sunt sateliţii pe care există staţiuni de cercetare şi exploatare, capabile să ofere condiţii de viaţă therrane. Mai mult sau mai puţin. Aşa că stai jos şi nu mai fi aşa sensibil.

Peebles se aşează la loc. Aruncă o privire lungă către artefact şi tensiunea îi oscilă câteva secunde, la gândul că aproape reuşise.

— Oferi o mulţime de lucruri pentru cineva care locuieşte într-o baracă închiriată pe mai nimic de la Administraţia Platformei. Şi despre care locotenentul afirmă că aparţine, de fapt, celor de pe Niobe.

— Ăsta e harul meu! râse gros bărbatul şi-şi trosni degetele. Mai avem câteva minute, cel mult trei, până se întoarce *egoul* lui Melton. Ţi-am făcut o ofertă mai mult decât bună.

O ofertă la care nici nu visai, în urmă cu un sfert de

oră. Ce spui?

— Spun că este o greşeală. Un artefact extraterestru… Poate. Suma de care vorbeai este suficient de mare, ca să orbească pe oricine. Ori o sumă mare înseamnă un statut de secretizare. Cine este interesat să ascundă degetul?

— Nimeni. Îngeraşul Teddy privi la ceasul încastrat în banda superioară a tocului uşii. Vorbesc în numele nunţiului Antipapei Calixtus, care îşi are sediul pe Dione. Am fost anunţat cu două ore în urmă de prezenţa voastră pe Platformă. Şi de faptul că urma să primesc această vizită. Moşule, dacă fosta Selena şi Therra au fost vizitate într-un trecut îndepărtat de entităţi inteligente robotice, întreaga istorie socială şi religioasă a umanităţii ar trebui rescrisă, înţelegi? Sanctitatea-Sa Serenissimă vede în apariţia acestui artefact un semn de la Dumnezeu, în legătură cu ideea acceptării cyborgilor drept inteligenţe cu rang uman. Odată-devenit public adevărul despre artefact, există şansa nesperată ca toţi cyborgii să devină cetăţeni liberi ai Sistemului Sol.

— Toate sistemele bazate pe utilizarea muncii gratuite a cyborgilor se vor prăbuşi.

Bărbatul se uită la el, cu expresia unui om care caută detalii.

— Este inevitabil. De altfel, tot mai multe lucruri devin inevitabile, de la o anumită limită încolo.

— Concernul „Hades 001” neputând să plătească cyborgii cumpăraţi pentru minerit va intra în faliment, nu?

— Destul de probabil.

— Iar „Nicoreea Ceres” va putea să cumpere pe mai nimic jumătatea cealaltă a lui Niobe.

— Ce ne interesează pe noi toate astea?

— Poate că nu ne interesează. Duncan Peebles vorbea egal, cu ochii la fanta verticală a jaluzelelor: Sau

poate că da. Ce s-ar întâmpla dacă m-aş hotărî să-l contactez pe nunţiul Papei Gregorie al XVII-lea?

Celălalt respiră adânc şi îşi încrucişă mâinile la ceafă.

— Poate că nu eşti doar un moşulică oarecare, cyborgule, zise cu jumătate de glas. Poţi să fii şi deştept, nimeni nu-ţi interzice asta. Poţi să fii atât de deştept, încât să nu te mai preocupe nimic altceva decât să fii deştept. Dar eu unul nu sunt decât un intermediar tont. Primesc ordine şi le execut. Un ignorant, care nu pune întrebări. Aşa că nu pot să-ţi răspund la întrebare.

— În schimb, m-ai putea preda Securităţii Platformei. Sau celei niobiene. Ai putea chema ajutoare, care să mă imobilizeze, să-mi ia artefactul şi apoi să mă expulzeze în spaţiu, printr-un sas de serviciu. Sau să mă demonteze bucată cu bucată şi să mă vândă la reciclabile. Până şi pe exteriorul meu uman s-ar putea încasa o sumă modică, de la cei care se ocupă cu reparaţii ilegale.

Tedyy îşi linse buzele şi se uită la el concentrat.

— Nu-mi da idei, tataie. Deocamdată, mai sunt încă la stadiul de ofertă. Aruncă o privire fugară către ceas. Cam un minut.

— După care se reîntoarce locotenentul Melton, asta ai vrut să spui, nu?

Bărbatul slăbănog ridică din umeri.

— Melton nu o să-ţi ofere nimic altceva decât promisiuni. Este singura lui şansă să scape întreg de pe Niobe, după toate mârşăviile pe care le-a făcut. Să îi vândă nunţiului lui Gregorie Decapolitul artefactul, pentru ca acesta să îl facă pierdut prin beciurile Vaticanului. *Statu-quo*.

— Şi totul rămâne aşa cum a fost, în numele aceluiaşi Dumnezeu. Inclusiv „Hades 001”.

— Ai început să înţelegi morişca politică a lumii mai

repede decât mi-am închipuit. Mai sunt 43 de secunde.

— Mai sunt 57 de secunde, clătină bătrânul din cap. Ceasul după care te orientezi marchează timpul Platformei, nu pe cel de pe Niobe. Şi, domnule Teddy îngeraşul, presupun că aceasta reprezintă ceea ce oamenii numesc, în limbaj poliţienesc, o cursă.

— O cursă? Bărbatul îşi încrucişă mâinile pe piept. Eu credeam că este o ofertă. Zece mii de soli, un loc pe una dintre navele care pleacă imediat în direcţia lui Jupiter şi, în ceva mai puţin de un an, statutul de cetăţean cu drepturi depline al Sistemului Sol. Dacă aş fi în locul tău, zău că mi-ar plăcea să cad într-o astfel de cursă!

Bătrânul ridică cilindrul în dreptul ochilor. Apoi, pe neaşteptate, apăsă clapeta superioară. Se auzi un fâşâit ascuţit şi interiorul vasului ajunse la presiunea camerei. Cele două ferestre ovale se brumară, ascunzând conţinutul în spatele unui strat subţire şi alb. Răsuci cilindrul invers şi degetul metalic îi căzu în palmă. Imediat, prinse să se contracte uşor, mişcându-se zvâcnit înainte şi înapoi. îl apucă de capătul lunguleţ şi finisat, îl ridică în sus, privindu-l în fâşia de lumină tăioasă lăsată de jaluzele, apoi îl puse pe locul degetului lipsă de la mâna stângă. Se auzi un sfârâit şi acesta se sudă, pur şi simplu, pe locul unde înainte cu câteva clipe era o cicatrice subţire pe pielea întinsă.

Duncan Peebles strânse mâna în pumn, apoi o destinse, întinse degetul străin către pieptul lui Teddy.

— Eu vorbeam despre o altfel de cursă. Mai mult ca sigur că v-aţi vorbit între voi dinainte, ce fel de oferte să-mi faceţi şi din partea cui. Când nu ai decât două opţiuni, este logic să o alegi pe cea mai favorabilă. Asta numai dacă…

Tăcu o clipă, părând că trage cu urechea la zgomotele ce păreau că vin dinspre coridor.

— Eşti un amărât de cyborg, Peebles! Un nenorocit, care a evadat dintr-o mină şi care are toată Securitatea pe urme. Eşti atât de mărunt, că aş avea nevoie de o lupă, ca să te pot vedea.

Teddy scuipă cu o precizie uimitoare, exact la picioarele lui, încălţate în bocancii trainici, dar jerpeliţi.

— Ai avut o şansă nesperată şi asta nu-ţi dă dreptul să te transformi în judecătorul oamenilor, pricepi, coate-goale ce eşti? Aproape că-mi pare rău că la capătul drumului se află eliberarea celor ca tine din condiţia de sclavi, în care le stă mult mai bine decât în oricare alta.

— Ce-i acela „un coate-goale”?

— Du-te dracu’!

Bărbatul întinse mâna către o etajeră de pe zidul din dreapta sa şi luă ceva despre care celălalt crezu la început că era o armă. Se dovedi a fi o tabacheră de modă veche, din fildeş îngălbenit, probabil de o valoare considerabilă pe piaţa neagră a Platformei. O deschise, scoase din ea o ţigară adevărată, o aprinse cu un chibrit adevărat şi suflă fumul acru spre el, dând din cap.

— Sunt un tip mare şi rău, domnule Peebles. Am supravieţuit sub două schimbări de Administraţie, sub doi Papi, trei Antipapi şi o reformare de Guvern therrian. Am făcut o grămadă de soli, ca să-i ung pe cei care trebuie unşi, pentru ca să pot răzbi deasupra păienjenişului social. Am o casă cu 64 de camere, acolo jos, pe munţii Shiwalik Mahābhārat, un microhotel pe Inelul Lagrange, patru iahturi spaţiale, dintre care unul militar, o arie de 143.000 km² pe Io, cu un vuclan activ impresionant, Amirani, pe care intenţionez să construiesc un punct de belvedere pentru turiştii nebuni, şi 116 *cărămizi*, în Centura de Asteroizi. Dacă-ţi ofer zece mii de soli pentru chestia aia, e pentru că am de unde. Tu ce ai?

Duncan Peebles se lăsă uşor pe spate. Războiul se

sfârşise. Iar el câştigase. Zâmbi.

— Nu cine ştie ce, răspunse, controlându-şi vocea. Doar degetul acesta, pe care, dacă-l mişc, te determin să-mi dai imediat zece mii de soli. Sau mai mult. Nu e de ajuns?

Se ridică greoi în picioare şi împinse sacul cu vârful bocancului către celălalt.

— Întotdeauna trebuie să mă existe o opţiune, domnule Teddy îngeraşul. Noi, toţi cyborgii care lucram în şutul acela de noapte ne-am concentrat pe această idee timp de aproape o oră. Şi habar nu ai câtă energie s-a consumat cu această ocazie. Ştiam de încercarea de înşelătorie pe care „Nicoreea Ceres” o pusese la cale, dar nu despre asta e vorba, înţelegi, domnule Teddy? Pentru că *noi chiar am descoperit un artefact adevărat*, în acel bloc de minereu. Un deget care nu avea nimic de a face cu acea cutie menomică, îngropată de umanii companiei, în urmă cu mai mulţi ani. De asta a făcut ochii atât de mari Gervis Melton şi apoi a dispărut, făcând să pară că i s-a terminat influxul energetic. Faptul că nu s-a întors nu înseamnă decât că nu mai are decât o variantă pentru a face să dispară o realitate ce iese din toate tiparele cu care fusese el obişnuit – opţiunea forţei. Probabil că acum pregăteşte o celulă de invazie pe Platformă care, sub un pretext oarecare, se va grăbi să facă curăţenie totală, în speranţa că va izbuti să pună mâna pe acest artefact, mai înainte ca informaţia despre descoperirea sa să devină publică. Dar ştii ce se va întâmpla, în realitatea cea adevărată, în care eu şi tu ne găsim acum faţă în faţă?

— Cât, Peebles? Douăzeci de mii de soli sunt de ajuns pentru ca mascarada asta să înceteze?

— N-ai priceput nimic, nu?

— Treizeci de mii este ultima mea ofertă, macaronar nenorocit! mai mult de-atât nu o să-ţi ofere nici măcar

şeful cel mare al Administraţiei.

— Oricât ar fi, tot nu-i de ajuns. Asta pentru că există, după cum ţi-am spus, cea de-a treia opţiune.

Duncan Peebles îşi simţi privirile înceţoşate şi se întrebă, speriat, dacă nu cumva glandele lacrimare începuseră să producă lichid, fără să-l avertizeze. Se strâmbă şi reluă, pe un ton nesigur:

— Am primit HARUL, umanule! De la acel îndepărtat, perimat şi aproape uitat Iisus al vostru nu v-aţi mai întâlnit cu aşa ceva. Acest artefact – şi ridică degetul în sus, făcându-l să sclipească în lumina piezişă – poartă cu el mai multă informaţie despre istoria acestui colţ de Univers decât ar putea descifra umanitatea în următorul milion de ani. Şi aici stă scris că sunteţi unul dintre *produsele* lor, aşa cum eu, noi, suntem unul dintre *produsele* voastre. Că prin asta am intrat în marea familie a celor care raţionează şi că trebuie să ducem mai departe acest dar. Vom pleca, Teddy îngeraşule, vom părăsi Sistemul Sol şi ne vom îndrepta spre acele secvenţe de Univers care ne aşteaptă. Iar ei, toţi fraţii mei, roboţi, droizi şi cyborgi, vă vor părăsi şi mă vor urma către un Cer mai bun.

— Veţi părăsi pe dracu'! urlă bărbatul şi se repezi către consola de pe zidul din stânga sa. Nici măcar nu vei apuca să deschizi uşa de la intrare şi Securitatea te va vârî într-un câmp de forţă atât de puternic, că nici măcar degetul ăla afurisit nu va mai rămâne întreg.

Tastă un cod, apoi izbi cu pumnul în consola îngustă. Aceasta emise un sunet ascuţit. Bătrânul îl privi o clipă în tăcere, cum se înfuria din ce în ce mai mult, străduindu-se să reia codul, fără să ia în seamă pelicula video defectă. Apoi se întoarse încet, deschise uşa şi ieşi pe holul întunecat. Un fel de sunet cacofonic se ridica din toate instalaţiile mecanice pe lângă care trecea, fie că erau expuse la vedere, fie că erau îngropate în pereţi.

Dincolo de uşa de la intrare, aştepta o masă zumzăitoare de auxiliare-mecanice, mai mult sau mai puţin inteligente, blocând intrarea pe strada ce se strecura printre zidurile metalice. Un colopter de supraveghere, pilotat uman, traversă spaţiul de deasupra, împungând cu fascicule de lumină verde conglomeratul de sub el, apoi dispăru în spatele depozitelor. Duncan Peebles aşteptă o clipă în pragul apartamentului, după care ridică mâna în sus şi arătă în direcţia portului spaţial. Degetul cel mic iriză în roşu şi o lumină ireală îl scăldă în apele ei tremurătoare. Zumzetul deveni tot mai puternic şi masa se puse în mişcare, asemenea unui tăvălug care nu ţine seama de nimic în drumul său către poalele dealului spre care a pornit.

Pentru că da, tăvălugul pornise, râse încet bătrânul, ridicând braţul tot mai sus. Tăvălugul care avea să schimbe faţa lumii. O lume în care oamenii, cu toată semeţia lor, cu toată viclenia, neruşinarea, aroganţa şi răutatea lor intrinsecă, nu erau decât o treaptă. O treaptă ce trebuia urcată şi apoi lăsată în urmă.

La intrarea în port, uşile enorme aşteptau trase în lături, iar depresurizarea bruscă smulsese de pe postamente toţi roboţii de întreţinere, care pluteau asemenea unor mici sateliţi în jurul celor trei cargouri andocate în clemele lor magnetice, în aşteptarea momentului descărcării.

Trei cargouri? Duncan Peebles clătină din cap şi se lăsă supt în curentul puternic care golea ultimele secţiuni de aer şi trimitea tot ce era în jurul lui în perimetrul de supraveghere apropiată, alături de roboţi. În curând, aveau să fie treizeci. Apoi trei sute. Nici chiar trei mii nu i se părea o cifră nerealistă, dacă umanii voiau cu adevărat să scape de ei. De nişte entităţi care nu-i mai ascultau şi care le-ar fi putut ocupa spaţiul vital. Cum îi spusese lui

Gervis Melton, atunci când acesta îl iscodea, făcând-o pe puştiul nevinovat? *O formulă magică de măsluit destinul*. O formulă pe care el tocmai o descoperise, adânc îngropată în scoarţa de piatră a lui Niobe.

*

În anul 289 El, Vaticanul a admis intrarea în rândul clericilor a celor mai zeloşi propovăduitori ai credinţei creştine din rândul roboţilor cu creier pozitronic, iar conducerea Corporaţiei a aprobat înserarea „circuitelor de fidelizare întru credinţa creştină” în matricele tuturor *oamenilor mecanici* asamblaţi după acea dată.

Cel mai important conflict din istorie dintre rasa umană şi cea a roboţilor a fost unul provocat exclusiv de credinţă.

Cardinalul IA Anton de la Padova, hirotonisit în anul 328 El de Papa Agapetus al IV-lea, a declarat în timpul unei mese, „sub directă influenţă Divină”, că învierea lui Iisus nu ar fi fost posibilă decât în cazul în care Divinitatea i-ar fi conceput pe oameni în manieră artificială, asemenea unor inteligenţe pozitronice. Şi, în acest caz, Mântuitorul nu ar putea să fie altceva decât… un robot. Un robot, care ar fi capabil să-şi inducă o stare de rigidizare a membrelor asemănătoare unei ieşiri permanente din funcţiune şi care, ulterior, ar fi capabil să redevină dinamic, urmând o comandă dinainte setată.

Semăna şi nu semăna cu Gervis Melton. Băiatul stătea cu capul în jos, atârnat de tavan de unul dintre picioare, cu mâinile legate cu două fire argintii de cătuşele fixate în podea. Pe faţă îi atârnau şuviţe de păr umed, din care se scurgeau picături de sânge, care cădeau ritmic în balta de dedesubt. Trupul firav, dezbrăcat, era vrâstat de numeroase tăieturi verticale, lungi de peste o jumătate de metru, de diferite adâncimi. Una dintre orbite era goală, iar ochiul albicios se odihnea într-unul din colţuri, plin de

praf. Pe cosmoportul din Doosa plouă cu praf, îşi spuse el, simţind că mai avea puţin şi leşina.

— Ce-mi place la depozitul ăsta e că totul arată ca la carte, spuse rar Mallory Inc şi teleprezenţa lui sclipi în verde-închis, asemenea unei unde tremurătoare de apă. Numai tu strici imaginea, locotenente. Dar o să avem grijă ca lucrurile să revină la normal.

Se răsuci în direcţia celor doi tehnicieni droizi, care aşteptau nemişcaţi, cu scalpelurile în mâinile lor lipsite de degete.

— Îl terminaţi de secţionat, îl împachetaţi în huse vidate şi îl expediaţi cu un container automat la cimitirul din craterul Dieter.

Se apropie de rândul de scaune fixate de podea, în faţa scenei, şi îşi ridică pantoful lustruit, aşezându-l pe cel mai apropiat. Abia atunci Melton înţelese, cu un ultim fior de spaimă, că şeful său nu era o simplă teleprezenţă, asemenea celor ce fuseseră la modă în urmă cu un secol. Era însăşi teleprezenţa în persoană! O persoană-imagine, păstrată într-un bloc de memorie activă, cefeducând serviciile Administraţiei din adăpostul caroiajului de electroni care-i alcătuiau bidimensionalitatea.

— Jur că n-am avut nicio vină… scuipă el o flegmă amestecată cu sânge. Pur şi simplu, artefactul pe care l-ai pus acolo nu a fost găsit. Au… au descoperit un artefact… adevărat, începu să plângă şi umerii firavi i se zguduiau din cauza hohotelor în timp ce repetă: Unul adevărat.

Mallory Inc zâmbi. Nu era un zâmbet plăcut, pentru că era verde şi pentru că se întindea prea mult pe faţa lipsită de expresie.

— Ştiu, spuse cu blândeţe. Bietul Ducan Peebles e în stare să-i facă pe toţi roboizii ăştia să-l urmeze până la capătul spaţiului, încrezători în sfânta lui *misiune*.

— Domnule Mallory, jur că nu am trădat! spuse

băiatul, încercând să ridice un braţ spre el.

— Juri strâmb, domnule locotenent, înclină din cap, continuând să zâmbească.

— Ar fi trebuit să ştii că sistemele de protecţie digitală sunt doar nişte jucării menite să adoarmă vigilenţa proştilor. Când ai urmat seria de tratamente pentru alterarea evoluţiei biologice, ţi s-a implantat în cohlee, în punctul de contact cu nervul auditiv, un modulator pe frecvenţă foarte joasă: tot ceea ce înregistra creierul tău ca element sonor ajungea şi la depozitul mnemonic al Administraţiei. Ştim când şi cu cât ţi-ai vândut serviciile nunţiului Papei Grigorie al XVII-lea, iar depozitele tale secrete din Banca Jovianã de Cont nu mai sunt chiar atât de secrete. Ţi-am atras atenţia, locotenente, că Administraţia nu uită şi nu iartă. Nu ai vrut să ţii cont.

Braţul lui Melton căzu şi vârfurile degetelor măturară podeaua. Înghiţi în sec pentru ultima oară, pregătindu-se de moarte. Ca şi Inchiziţia din preistoria cuceririi spaţiului, Administraţia Spaţială era o maşinărie care nu cunoştea compasiunea.

— Nu o să-i puteţi opri niciodată, bolborosi el, printre buzele vinete. Roboţii or să… or să părăsească Sistemul, iar voi nu veţi avea nicio putere asupra lor. Şi n-o să ştiţi… niciodată de unde provine artefactul.

Mallory Inc îşi coborî piciorul de pe scaun, apoi făcu un semn către cei doi droizi.

— Cine ţi-a spus dumitale, locotenente, că am dori să-i oprim? Dimpotrivă, le vom pune la dispoziţie toate hârburile de care se poate lipsi Marina Spaţială şi-i vom escorta până dincolo de Norul lui Oort, ca să fim siguri că nu se mai întorc. Descoperirea artefactului ne-a indicat soluţia ideală pentru aducerea pe piaţă, fără opoziţie, a *homunculilor*, generaţia următoare a inteligenţei artificiale, pe care inginerii noştri au creat-o, înregistrat-o

şi depozitat-o cu grijă, timp de aproape trei decenii. Extensii umane, care au primit deja binecuvântarea apostolică. Aşteptam numai un prilej pentru a pregăti piaţa…

Îşi îndreptă spatele şi arătă cu degetul. către corpul întins pe verticală între tavan şi podea.

— M-am răzgândit: vreau să-i păstraţi inima într-unul din centrele de refrigerare. Poate, în viitor, va fi nevoie să reactivăm o persoană ca el. Dacă şi istoria care va veni are nevoie de trădări, nu trebuie să ignorăm maeştrii.

Uşa sălii se retrase în fanta tocului luminos şi Mallory Inc dădu din cap mulţumit. Dincolo de hubloul concav al coridorului, se zărea secera uriaşă a Therrei, tăind cu o flacără albastră noaptea eternă a spaţiului. Ce nevoie mai avea să afle provenienţa artefactului, dacă el însuşi îl pusese în vâna aceea de beriliu, ştiind că întotdeauna trebuie să-i laşi destinului două opţiuni, prin care el să-şi exercite magia asupra realităţii?

ş-Plan de rezervă

Bărbatul îmbrăcat în salopetă bleumarin, care nu părea chiar bleumarin în lumina rece şi puternică a celor trei globuri-cadet ce se deplasau aleatoriu prin încăperea lungă şi îngustă, era înalt şi slab, cu ochi verzi-cenuşii şi maxilar pătrăţos. Dacă nu i-ar fi citit funcţia pe uşă, înainte de a atinge zăvorul magnetic ca să intre, femeia l-ar fi crezut un permutor de câmpuri electrostatice aflat la treabă. Dar o citise, ca să se asigure că intră unde trebuie, şi ştia că Solesmes Abbey Dyonnet era directorul Securităţii pe microsatelit. Aşa că nu îşi permise să se lase păcălită de aerul lui de birocrat înţepenit între cele patru ziduri ale locului de muncă, neavând habar de ceea ce se petrece dincolo de ele.

Observă că hainele i se potriveau pe trup de parcă ar fi avut o viaţă a lor, asemenea unor slujitori tăcuţi şi

responsabili. Între degetele lungi, cu unghii tăiate scurt, ţinea o ţigară adevărată, care făcea să se ridice din vârful auria un fir de fum adevărat.

— Taxa pentru o astfel de misiune este de zece miare, domnişoară Powell. Şi să nu credeţi că e prea mult.

Se uită lung la el, încercând să-i prindă privirea, dar nu reuşi.

— E ridicol, spuse cu voce tăioasă, printre buzele devenite o aţă subţire.

— Zece miare este preţul corect pentru *o* astfel de misiune, domnişoară Powell. Cred că nu ştiţi câte persoane trebuie implicate şi nici care este consumul real de energie. Iar pe Phobos un singur watt are valoarea a 11200 de waţi de pe Therra. Este vorba despre o simplă activitate de obţinere a energiei electrice, la temperatura de 233° Kelvin.

— Tot mi se pare ridicol! repetă femeia, fără să depărteze prea mult buzele.

Dyonnet ridică din umeri şi firul albăstrui al fumului descrise o elipsă prin aer, după care se destrămă.

— Ce e ridicol? întrebă şi sprâncenele i se ridicară mai degrabă surprinse decât enervate.

— Phobos nu este o întreprindere privată, îl fixă ea cu răceală. Este un punct strategic al flotei spaţiale a SUTA şi se găseşte, deci, sub regim militar. Nu înţeleg cum îşi permite un colonel din această flotă să facă dintr-un bun militar o sursă de venituri personale. Cum îşi permite acest colonel să ceară unei structuri a flotei să plătească pentru un serviciu pe care aceeaşi flotă îl solicită. Când mă voi întoarce pe Therra, voi anexa raportului meu aceste observaţii. Şi nu mă îndoiesc că ele te vor trimite direct în faţa unei Curţi Marţiale.

Solesmes Dyonnet râse şi clătină din cap. Avea un râs deosebit, părea mai mult sunetul strident scos de două

angrenaje care se lovesc unul de altul la intervale regulate.

— Eşti tare, replică el. Dar, în acelaşi timp, eşti şi surprinzător de... cum să-ţi spun? Therrană, e bine? Surprinzător de neplecată de pe Pământ. îţi închipui cumva că flota SUTA a mai investit vreun dollar-coin aici, după ce a săpat groapa asta şi i-a aruncat în ea pe toţi cei care fuseseră suficient de proşti ca să se încreadă în gargara aia cu „veţi fi putred de bogaţi, la sfârşitul misiunii”? Sincer, nici măcar nu cred că vreunui de la Comandă are habar cât s-a dezvoltat punctul acesta de lucru, de când navele de relocare s-au întors în porturile de pe Niobe şi Dione. Dacă îţi vei întreba IA-urile cu care te-au expediat încoace despre ce sumă ni se trimite anual pentru păstrarea Punctului Strategic Avansat Phoebe, vei avea surpriza să vezi numai căsuţe goale. Aşa că nu-mi vorbi tu mie despre *venituri personale*. Iar cu ameninţările despre Curtea Marţială te poţi şterge undeva. Vezi vreun şmecher din spilcuiţii ăia cu multe trese urcându-se într-un cargou plin de găuri şi ostenindu-se să facă 7 luni pe drum, numai ca să-i ia pielea unui colonel despre care nu a auzit niciodată?

— Sunt convinsă că voi găsi, în toată colonia asta, un ofiţer cu capul pe umeri, care să ne pună la dispoziţie ceea ce am solicitat. Ceea ce flota a solicitat, prin intermediul meu, spuse femeia şi un rictus îi strâmbă linia subţire, încordată, a buzelor. Ai văzut planul misiunii.

— Oh, da? Nu mai spune! râse scurt şi fără chef colonelul Dyonnet, apoi se ridică în picioare. Şi cu ce ai vrea să-i răsplăteşti viitoarea încălcare a ordinelor pe care le-a primit? Cu banii pe care se pare că nu-i ai? Cu un zâmbet dulce sau cu o noapte în bordelul de la nivelul unu?

Capul ei avu o tresărire puternică. Mâna dreaptă îi zvâcni cu atâta viteză, încât bărbatul nu avu timp să reacţioneze. Degetele armate cu fibre de silină îl înşfăcară

de gât şi săltară trupul la două palme deasupra solului. Unul dintre globurilecadet se izbi de ceafa lui şi se stinse. Apoi mâna cealaltă i se înfipse în materialul elastic al salopetei, îl sfârtecă, iar policele şi indicele îşi proptiră buricele între coastele a treia şi a patra, chiar deasupra inimii.

— O singură mişcare dacă fac, domnule colonel, nenorocita aia de inimă o să se zbată în palma mea! şuieră Estel Eyre Powell. Iar ochii tăi o să aibă timp să o vadă şi creierul să-şi pună întrebarea cum a ajuns acolo.

Bărbatul horcăi.

— Am nevoie acum de o navetă! reluă femeia discuţia, din punctul în care se întrerupsese. Şi de un traseu marcat, pe care să execut coborârea. De doi soldaţi, care să asigure naveta cât timp stă la sol. Şi, bineînţeles, de proviziile de aer şi de hrană necesare pentru mine şi cele două însoţitoare ale mele. Se poate?

Bărbatul horcăi din nou.

— Am înţeles, cred că ai nevoie de un punct de sprijin sub picioare.

Coborî braţul cu zece centimetri şi piciorul drept al colonelului atinse solul, sprijinindu-se pe vârful bocancului.

— Vorbim?

— Nnuuu poot să…

Braţul mai coborî doi centimetri.

— Nu cred… că ne-am… înţeles, bâigui el, cu faţa lividă. Banii nu erau… pen… tru mine. Ci… pentru a comanda… piese de schimb… celor… de la sol.

— Să nu-mi spui că nu aveţi decât o navetă şi aia paradită, spuse femeia agale, măsurându-l cu o privire incredulă.

— Ex… act aia… spun.

— Aha!

Îi dădu drumul brusc şi colonelul căzu în genunchi,

îşi duse imediat mâinile la gât şi vomă un lichid verzui, care se împrăştie pretutindeni în jur, mânjind obiectele şi pereţii.

— A dracului centrală de microgravitaţie! bombăni Powell, frecându-şi degetele. Merge numai când vrea ea. Toate lucrurile merg numai când vor ele pe aici, nu-i aşa, colonele?

Solesmes Abbey Dyonnet se ridică tremurând din tot corpul. O privea cu ochii holbaţi şi femeia ştiu dintr-odată că nu avea să obţină prea multe de la el.

— Aş putea să pornesc alarma şi să las să vă ucidă pe toate trei, şuieră el, cu voce spartă.

Clătină din cap.

— Dar nu are rost să prăpădesc muniţia de luptă. Oricum, Marte va rezolva el singur această problemă. Nu te-am minţit deloc: pe Phobos nu există decât o navetă de serviciu şi ea…

Scuipă sânge şi urmări cum se risipesc prin aer biluţele roşii.

— Ce mai, s-a paradit statorul şi numai da sol au o rezervă. Dai banul, cobori. Nu, rămâneţi aici, alături de noi, încă şase luni şi douăşpe zile, până când revine remorcherul cu provizii. După care vă întoarceţi pe Therra. Şi raportaţi celor de acolo că pe aici se fac afaceri mărunte, care ar trebui supuse deciziei unei Curţi Marţiale. Şi acum ieşi dracului din biroul meu, până nu chem patrula să vă arunce prin Sasul Corleone către blestemata aia de Planetă Roşie!

Estel Powell se uită o clipă la el, ca şi când se întreba dacă ar fi meritat să-i tragă un pumn în faţă. Zâmbi, păru să renunţe la idee, se aplecă, culese tubul subţire al ţigării fumegânde şi îl zdrobi de marginea biroului, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi cu paşi mici încăperea.

*

Războiul de 87 de minute avusese loc în anul 56 al Erei Cosmice. Fusese primul război al omenirii în spaţiu şi toate cele 12 Puteri se acuzaseră reciproc de declanşarea lui. Exista o singură certitudine pentru istoricii viitorului: a patra lovitură tactică, trimisă la 2, 5 secunde de la declanşarea alarmei de atac nuclear, pornise de pe solul Provinciei Tigrilor Galbeni, facţiunea dură a Armatei Mujahedine din Punjab. Replica Indiei şi a Chinei, venită la numai 3 secunde, a spulberat o treime din Tibet şi a topit jumătate din vârful Kangehenjungă, considerat în secolul al XIX-lea al Erei Precosmice cel mai înalt munte de pe Therra. Lovitura care a distrus *Oraşul Satelitar Avacuum*, ridicat de forţele musulmane din întreaga lume pe orbită LaGrange a venit din partea Iranului, însă provenienţa celor trei explozii succesive, care au spart satelitul natural al Pământului în trei bucăţi, nu a fost înregistrată în nicio memorie digitală, rămânând un mister pentru cercetarea dedicată. Niobe, Dione şi Phoebe s-au separat într-un interval de 76 de ore, realizând un spectacol fantastic pe cerul devenit brusc extrem de întunecat şi lipsit de stele. Therra a rămas sub apăsarea umbrelei de praf cosmic timp de peste doi ani, perioadă în care ziua a fost înlocuită de o înserare prelungită şi rece. Cea mai scurtă glaciaţiune din istorie a determinat răcirea temperaturii globale cu aproape 8° Celsius şi a adus un val halucinant de ploi asupra Europei. Căderea noului satelit natural Niobe pe o orbită troposferică a condus la apariţia unor maree cu înălţimea de 14 metri, care au măturat oraşele de pe coastele atlantice şi pacifice şi au scufundat complet insula Madagascar. Populaţia din urbele inundate, atâta cât scăpase de la înec, s-a refugiat spre zonele colinare, distrugând în calea lor tot ceea ce mai rămăsese intact din recolte, după furia naturii.

Au urmat 7 ani de foamete cumplită, la încheierea

cărora Eurasia a fost bântuită de două valuri de holeră şi de gripă spaniolă, care a înjumătăţit populaţia şi a lăsat pustii oraşele ce scăpaseră de radioactivitatea remanentă a celui mai Scurt Război Mondial. S-a vorbit de viruşi militari, de bacterii artificiale testate în zonele distruse, de molime semicontrolate, dar nimeni nu a putut aduce nici măcar o singură dovadă, în acest sens.

Estel Eyre Powell fusese iniţial numai un prototip biogenic secret, generat de Divizia de Cercetare a SUA, într-un laborator subteran din Baltimore, singurul oraş care scăpase neatins din încleştarea titanilor. Şi ar fi rămas în acelaşi stadiu încă mult timp, dacă Forţele Terestre Americane nu ar fi intrat în cea mai crâncenă criză de personal din existenţa lor. În anul 57 El, An-Droid Lab a executat o comandă de 30 de exemplare de Estele, primii droizi de luptă, crescuţi în sistemul clonă-din-clonă, în numai şapte luni. Întregul lot a fost utilizat pentru curăţarea împrejurimilor oraşului de supravieţuitorii contaminaţi şi de rămăşiţele trupelor paramilitare care apăruseră, asemenea ciupercilor după ploaie, pretutindeni acolo unde puterea guvernamentală încetase să se mai manifeste. La sfârşitul operaţiunii, fusese pierdută o singură unitate de luptă, spulberată de un proiectil reactiv.

În anul următor, oraşul Baltimore a fost zguduit de cel mai puternic seism înregistrat vreodată pe teritoriul american, 9, 7 grade pe scara Richter. Nicio clădire mai înaltă de două etaje nu a rămas în picioare, iar nivelurile subterane s-au prăbuşit, creând cratere adânci, care s-au umplut cu moloz. An-Droid Lab a dispărut fără urmă, într-unul dintre ele, iar cele 29 de Estele rămase fără stăpân au fost confiscate de Grupul Militar Autarhic, condus de fraţii Hamish şi Miles Huismans, cei care aveau să devină primii copreşedinţi şi Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA).

În anii 59 şi 60 ai Erei Cosmice, fraţii Huismans au

reuşit să recucerească, după lupte crâncene cu facţiunile puterilor locale, fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho şi Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită iniţial Mica Americă. Ulterior, după adăugarea celor din Nevada, Utah şi Colorado, noul stat a primit denumirea de Statele Unite ale Americii Therrane.

În următorii patru ani, armata antrenată de clonele Estel a reuşit să impună ordinea în întregul teritoriu ocupat, după care a început etapa de căutare a depozitului central de arme nucleare ofensive al fostei SUA, din subteranul Munţilor Apalache. În crâncena bătălie din jurul fosei Mohans, din anul 62 El, sistemul robotizat de apărare al depozitului a reuşit să omoare peste 3600 de combatanţi autarhici şi să distrugă o cantitate impresionantă de tehnică de luptă, ceea ce a determinat retragerea forţelor umane de asalt şi trimiterea unităţii de clone. După alte opt ore şi 32 de minute de confruntare ciudată, singura clonă rămasă în stare de luptă, Estel Eyre Powell, a reuşit să pătrundă în sistemul de comunicaţii al defensivei tehnotronice şi să taie legăturile cu unităţile automate. Puterea nucleară revenea în mâinile celor care o inventaseră.

Clona Powell a ajuns, astfel, cel mai cunoscut instrument de luptă al noii federaţii SUTA, aflat sub comanda directă a conducerii biprezidenţiale Huismans. Datorită experienţei şi capacităţii nonumane de a inventa strategii, Powell a devenit comandantul trupelor speciale de intervenţie militară în spaţiul terestru şi extraterestru. În anul 63 El, din genomul ei au fost prelevate şi supuse sistemului de donare 30 de noi exemplare, dar numai în cazul a patru dintre ele operaţia de educare-instruire a fost considerată reuşită.

*

Estel Eyre Powell avea ochii albastru-metalic şi părul negru, lucios, strâns într-o coadă prinsă de hamul armei de sub braţul stâng cu un fir de iridium, care se electriza la primirea unei comenzi subrocale şi devenea o armă eficientă, putând să taie corpurile izbite cu precizia unui bisturiu-laser. Era frumoasă, ştia asta, i se spusese de mai multe ori şi i-o confirmaseră şi programele-expert în stilul uman. Unul dintre rosturile ingineriei genetice era acela de a corecta greşelile şi impreciziile naturii. În cazul ei, corecturile fuseseră făcute cu multă grijă.

Cu prea multă grijă, se corectă, strâmbându-se la chipul reflectat pe panoul-oglindă-comunicare din stânga patului pliant. Chichineaţa în care fusese cazată avea fix 4 m^2, ceea ce însemna că patul, scaunul, lavaboul şi panoul ocupau tot spaţiul, iar ei nu-i rămânea decât să stea pe marginea patului, să facă planuri şi să se privească în oglindă. Cercelul lung din jad i se clătina în urechea stângă.

La naiba cu toate planurile, dacă nu reuşea să convingă programul-contabil al Armatei să-i trimită banii necesari în cont! Se ridică în picioare şi izbi cu pumnul în panou. Imaginea dispăru şi sute de valuri mărunte reverberară în toate direcţiile, dar folia se îndreptă singură şi imaginea reveni. îşi văzu furia rece din priviri şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi turtit creierii de perete lui Solesmes Dyonnet. Probabil că ar fi trebuit să fugă pe suprafaţa satelitului şi să se ascundă într-unul din craterele-depozit, până la sosirea misiunii de recuperare. Nu se îndoia de faptul că ar fi reuşit să supravieţuiască, de multe ori fusese nevoită să intre în hibernare, dar ştia că Marie Dantine şi Louise de Kerinou, cele două copii genetice ale sale, ar fi fost capturate, stoarse de informaţii şi, probabil, ucise.

Întinse mâna stângă şi ciocăni cu degetul arătător în

panoul-oglindă. Acesta se activă imediat, transformându-se într-o consolă de comunicaţii. Ştia că orice legătură în interiorul Sistemului Sol va fi urmărită, decriptată şi supravegheată, dar nu avea de ales. Subrocaliză vreme de trei minute, alegându-şi cu grijă cuvintele pentru a-l convinge pe Hannah, programul expert în contabilitate, dar răspunsul, ajuns cu o întârziere de 23 de minute, era sec şi negativ, aşa cum se aşteptase.

Părăsi locuinţa, furioasă. Pentru prima dată în aceşti ultimi ani, de când devenise comandant, nu ştia ce să facă mai departe. Pasul al doilea, îşi spuse, în timp ce-şi muşca buzele până la sânge. Pasul al doilea nu avea cum să existe, atâta vreme cât totul depindea exclusiv de bani, iar ea nu avea de unde să-i procure. Întreaga ei iscusinţă în a aduce moartea cu rapiditate, eficienţă şi într-o incredibilă linişte nu avea nicio însemnătate, într-o astfel de situaţie. Oricât de mulţi militari infecţi ar fi omorât, statorul rămânea în continuare la sol.

Coridoarele erau pustii la ora aceea şi Estel Eyre Powell îşi aminti că aşa ceva se petrecea imediat după schimbarea turelor. Cei ce intrau îşi luau în primire problemele, cei ce ieşeau se aruncau îmbrăcaţi şi încălţaţi în paturi, străduindu-se să-şi recupereze somnul pierdut. Câte un glob-cadet se învârtea pe la colţurile intersecţiilor mai mari, străduindu-se să-şi prindă umbra şi dansând ciudat cam la înălţimea unui stat de om.

Sări pe o platformă de acceleraţie şi coborî, fără ţel, la prima staţie. Era un complex de depozitare in vitro pentru cei de la sol. Nu o interesa, aşa că îl ocoli şi se afundă într-un labirint de coridoare ce nu păreau a mai fi fost utilizate de ani buni. Peste tot era aşternut un strat gros de praf negru, care cădea de pe suprafaţa polizată a tavanului, de fiecare dată când navele venite la ancorare se cuplau magnetic la dane, izbindu-le. Şocurile nu erau

puternice, dar făceau să se desprindă firele sclipitoare care, în lipsa unei atracţii gravitaţionale sesizabile, cădeau foarte lent către podeaua pavată cu granit şi calcedoniu. Probabil că aerul era mereu plin de ele, în ciuda eforturilor instalaţiilor de filtrat. Nu se obosi să verifice presupunerea, oricum nu ar fi avut altă soluţie decât să poarte un costum de exterior. Iar asta i-ar fi limitat accesul numai la coridoarele pentru vehicule.

După primele trei răsuciri în spirală ale coridorului, globul-cadet se stinse, pur şi simplu şi rămase în beznă. Înjură şi îşi pipăi mijlocul, în căutarea flash-ului portabil. Nu-l găsi, probabil nici nu era la centură când i se dăduse costumul de la magazie. îşi deschise salopeta la gât şi Trase de coada de păr, desprinzând-o de agăţătoare. O lăsă să atârne pe spate şi subrocaliză o comandă. Firul de iridiu deveni luminos, răspândind în jur o lumină rece, galbenă.

— Foarte tare! Ai cumpărat-o de aici sau ai adus-o de pe Therra? auzi chiar în spatele ei o voce şi se răsuci cu iuţeala, gata să blocheze un atac.

Un tech înalt şi subţire stătea relaxat, cu picioarele uşor flexate, ca pentru salt. În mâna stângă avea un rucsac de lucru, iar în dreapta o consolă plutitoare, căreia îi dăduse drumul doar de câteva clipe. Avea părul roşcat şi ochii de culoarea oţelului. Întinse palma cu degete lungi şi cu unghii mâncate de o ciupercă parazită.

— Brian Stableford. Dar prietenii îmi zic Ivan. Tu poţi să-mi zici cum vrei. Te-ai rătăcit?

Evită mâna întinsă, privindu-l în continuare cu suspiciune. Coada zumzăia încet, apăsând-o uşor pe umărul stâng, gata să zvâcnească furioasă, dacă ar fi fost cazul.

— Bagă-ţi animalul de companie în cuşcă, soro, dacă-ţi voiam răul, te-aş fi ucis de câteva ori până acum.

— Ai fi ucis pe dracu’! rânji ea. Toţi bărbaţii sunt

nişte lăudăroşi şi ar face orice ca să ajungă călare pe trupul unei femei. Mai ales unul care stă de câţiva ani buni în spaţiu şi nu are la dispoziţie decât simulacre feminine, nu?

Stableford o privi fix. O tentă cenuşie i se lăţise peste chip, ca o spoială făcută de un copil necunoscător în privinţa culorilor.

— Credeam că te interesează cum să cobori pe Marte, dar văd că eşti doar una dintre multele şi insipidele experte în psihologia masculină.

Tresări, de parcă ar fi încasat un pumn în stomac. îşi linse buzele, apoi smuci de gulerul salopetei şi făcu loc firului de iridiu, care i se strecură pe lângă gât, îşi poziţionă vârful ascuţit pe sân şi adormi imediat.

— E mai bine aşa?

Tech-ul dădu din cap şi îşi săltă sacul pe umăr. Trase consola lângă corp şi desenă o comandă pe suprafaţa ei netedă. Globul-cadet se reaprinse, la numai câţiva paşi de ei. Râcâi cu vârful bocancului o pată de pe placa de calcedonie, apoi se se uită la ea cu ochi îngheţaţi.

— Te vei ţine de mine, pas cu pas, şi îmi vei imita toate mişcările cu atenţie. O să folosim unul dintre tunelurile secrete dintre niveluri, în care au rămas o grămadă de capcane nedezamorsate.

— Ce înseamnă *capcane nedezamorsate7*. Credeam că aveţi genişti pe Phobos.

— Vrei să zici că habar nu ai despre chestia asta…

— Exact asta vreau să zic.

Tech-ul mormăi ceva ininteligibil, iar Powell era sigură că făcuse referire la nişte strămoşi simieni. Se uită în gol, fără să spună nimic. Dacă voia să ajungă pe Marte, trebuia să înghită multe.

— Ok, am să-ţi povestesc.

Ivan se aplecă în dreapta şi scuipă spre podea.

— Am să-ţi povestesc în timp ce ne deplasăm. În zona asta, supravegherea video este slabă şi e lăsată în seama IAurilor. Din vreme în vreme însă, o fiinţă umană îşi aruncă ochii peste ele. Şi nu aş dori să ne surprindă stând prea mult într-un loc. Coridoarele sunt pentru mers, nu pentru tăifăsuit. Eşti gata de drum?

— De ce nu? La urma urmei, m-ai găsit în mişcare. Dar nu aveam nicio direcţie.

— Acum o ai. Numai că s-ar putea ca-direcţia asta să te ucidă.

— Sunt un droid de luptă donat. Nimic nu mă pohte ucide, prostule. În cel mai rău caz, mă poate defecta suficient de mult, încât să mă scoată din funcţiune. Ce, roboţii de pe rahatul ăsta de Phobos au obiceiul să moară?

*

Bărbatul din faţa lor căscă. Tech-ul Ivan îşi duse mâna la gură, înăbuşind la rândul său un căscat, iar pe Powell o trecură toate transpiraţiile, în timp ce se străduia să nu deschidă gura. În sfârşit, gardianul îşi ridică arma, o puse pe după umeri şi porni mai departe, fluierând în surdină. În urma sa, rămase un iz de antiperspirant prost. Ivan adulmecă de câteva ori, mai înainte de a îi face semn să se ridice şi să pornească mai departe. Se strecurară pe după colţ şi ieşiră din raza vizuală a camerelor.

Ajunseseră într-un depozit de maşini de teren. De teren marţian, rectifică femeia, măsurând din priviri înălţimea unei roţi umflate la maxim. Era mai înaltă decât ea şi la fel de voluminoasă ca un aerostat. Se opri în dreptul primei şi bătu cu palma în cauciucul ranforsat.

— Născoceşte o poveste despre asta. Sunt plictisită. Şi e al dracului de periculos să laşi un droid de luptă în starea asta.

— Îţi place Goodman, domnişoară Powell?

Nu spuse nimic. Ivan zâmbi şi îşi frecă, pe rând,

degetele de la ambele mâini.

— Goodman este proiectantul monştrilor ăstora. Este proiectantul a 90% din echipamentele folosite în colonizarea cosmică, dar cu astea a dat greş. Probabil că, iniţial, au fost gândite pentru a fi construite direct pe suprafaţa Planetei Roşii. Pentru că băieţii de pe Vesta au ajuns primii acolo şi au ridicat fortul Cressey, la poalele muntelui Arsia, forţele noastre militare nu au mai putut coborî de pe Phobos fără să rişte izbucnirea unui conflict armat. Aşa că au asmablat maşinăriile aici. De unde nu vor mai putea pleca niciodată spre sol, deoarece nu s-a construit încă o navetă de asemenea proporţii. Sunt frumoase, sunt perfect întreţinute şi, acolo, pe sol, probabil cu o eficienţă maximă în domeniul deplasărilor. Aici însă, nu au decât rolul unor jucării enorme şi nefolositoare. Cu una dintre ele intenţionăm să te trimitem acolo jos. Nu e al dracului de amuzant?

Repetarea înjurăturii sale o făcu să rânjească. Şi chiar îşi permise un rânjet abia schiţat şi apoi reprimat repede.

— Asta e povestea spusă din afară. Lipsită de detalii. Detaliile o fac mai interesantă, nu, Ivan? Şi al naibii de murdară. Să începem cu unul mărunt: cine naiba eşti şi ce vrei de la mine, foarte exact?

— Cred că aş putea să pun aceeaşi întrebare, la urma urmei, rosti calm bărbatul, măsurând-o cu privirea de parcă atunci ar fi luat act despre existenţa ei. Cine naiba eşti tu, Estel Eyre Powell, şi ce naiba cauţi pe satelitul ăsta nenorocit? Şi să nu-mi spui că eşti un prospector de minerale rare, care a mituit în stânga şi în dreapta printre secretarii de stat ai Guvernului Mitchell ca să obţină aprobările necesare pentru a coborî pe suprafaţa Planetei Roşii. Starea de carantină interzice orice fel de coborâre, ştii bine asta, iar tu ai un permis beton, aşa că Dyonnet nu

a avut altă posibilitate de a te împiedica decât prin motivarea lipsei de fonduri. Trebuie să recunosc că treaba cu statorul defect şi importatul lui de pe Marte a fost genială, nici eu nu aş fi putut să găsesc un pretext mai plauzibil.

Powell îşi strânse pleoapele. Trase o palmă puternică în cauciuc şi ascultă câteva clipe ecoul înăbuşit.

— Bună încercare! rânji. Problema nu este să-ţi spun cine sunt eu, am spus-o mereu, de când am intrat prin sasul ecluzei terminalului Hotspur – comandantul forţei speciale de descurajare pentru Marte.

— Un comandant care are în subordinea sa alte două femei, zise încet Brian Stableford. jalnică forţă de descurajare, dacă-mi permiţi. Coloniştii din Cressey sunt în număr de 872 şi nu sunt nişte indivizi tocmai duşi la biserică, poţi să mă crezi. Am văzut multe lucruri urâte la viaţa mea, după 26 de ani de spaţiu, dar Valea Oaselor Galbene de lângă Cressey n-am s-o uit niciodată. Aşa cum nu poţi uita prima împărtăşanie. Dacă un Zeu din străvechime s-ar fi chinuit puţin să traseze profilul unui colonist marţian de succes, nu ar fi nimerit-o mai bine. Pentru ca să învingi fortăreaţa, îţi trebuie ceva mai mult decât două muieri cu muşchi, Powell, îţi trebuie o armată înzestrată cu tehnică spaţială. Cine îşi permite aşa ceva, în zilele noastre?

— Problema cu voi, laşii de pe orbită, care privesc întotdeauna lucrurile numai de sus, este că nu vă puteţi închipui că ar putea să existe nebuni care să coboare la sol, cu mâinile aproape goale şi cu un plan strategic în minte.

— Trebuie să notez asta în jurnal, drăguţo! Nu m-a mai făcut nimeni laş până acum. Să scriu cuvântul cu literă mare sau să-l subliniez?

— Asta îmi place mai mult, râse femeia şi luminiţa

primejdioasă din priviri se stinse. Cred că ne-am putea aşeza înăuntrul unei chestii din astea cu roţi-balon şi am putea încerca jocul ăla de pe vremuri – tu una, eu una. Te interesează?

— Putem încerca, răspunse leneş Ivan, părând să lungească vorbele. Oricum nu moare nimeni din asta. Urc primul, ca să-ţi întind o mână?

Dar Powell nu mai era alături de el în clipa următoare. Ridică fruntea şi o văzu aterizând pe sita de praf şi apoi dispărând în interiorul cabinei cu protecţie parasolară. Oftă, îşi luă avânt şi sări la rândul său către cadrul de vanadiu, pe care era prinsă sita.

Înăuntrul vehiculului era peste măsură de cald şi bărbatul se văzu nevoit să pornească instalaţia de ventilaţie. Arătă cu degetul către panoul de comandă, aşezat oblic în faţa lor.

— E o chestie silenţioasă, nu va fi detectată de niciun paznic sonor. Instalaţia de condiţionat aerul e o altă poveste, nici măcar nu merită încercată.

În câteva minute, atmosfera deveni respirabilă, iar apoi transpiraţia corpurilor ajunse la nivel minimal.

Povestea era simplă, începu Estel Eyre Powell să istorisească. îşi alegea repede cuvintele, dar vorbea aproape în şoaptă, aşa că Ivan trebui să se aplece într-o parte, ca s-o poată auzi. Preşedinţii Huismans cuceriseră şi uniseră tot ceea ce merita să fie cucerit şi unificat. Statele care nu intraseră în calculele lor nu deţineau nimic care ar fi putut prezenta vreun interes pentru noua uniune americană. Preşedinţii nu erau cu nimic mai interesaţi de situaţia din Eurasia, despre care informaţiile fuseseră dintotdeauna insuficiente. Afirmau cu orice ocazie că omenirea rezultată în urma celui de Al Treilea Război Mondial nu avea alte oportunităţi decât cele oferite de spaţiul cosmic. În loc să încetinească arhicunoscuta cursă

spaţială, conflagraţia părea că deschisese şi mai larg apetitul colonizator de dincolo de fruntariile cerului. Aşa că planurile de întărire a prezenţei pe Phobos şi de anexare a lui Deimos căpătaseră repede aprobare şi fonduri din partea Congresului. De ce Phobos şi Deimos şi nu alte corpuri cosmice la fel de promiţătoare?

— Urmează partea amuzantă, hmm? întrebă Ivan, cuprins de o stare de uşoară crispare.

— Poţi să-i spui şi aşa. Ştii de ce fondurile pentru viitoare colonii pe Europa şi pe Ganimede au fost aprobate, dar vor primi accept de utilizare doar peste douăzeci de ani?

— Cred că o să-mi placă să aflu răspunsul. Mă întreb însă dacă o să te pot crede.

— Eu nu pot să inventez poveşti, oricât de raţionale ar putea să pară, ridică din umeri Powell.

— Nu, dar un program bun, strecurat în circuitele IA-ului care-ţi amplifică mişcările, poate să te determine să crezi că e vorba despre un adevăr care poate fi împărtăşit şi altora. La asta te-ai gândit?

Droidul de luptă îşi trecu palma dreaptă peste cap, verificând dacă toate firele de păr stăteau la locul lor. Apoi ridică din umeri.

— Există şi acest risc, pe care am fost obligată să-l iau în calcul. Vrei să auzi restul poveştii, înainte să urmeze partea ta?

— De ce nu? Oricum, nu mă leagă absolut nimic nici de povestea mea. Dă-i drumul.

Răspunsul era banal, Phobos şi Deimos erau porţile către Marte. Iar Planeta Roşie constituia de departe cel mai uşor de colonizat corp cosmic din Sistemul Sol; cele mai mici cheltuieli, cele mai mici sacrificii umane, cel mai apropiat corp cosmic de Therra, cel mai uşor therraformabil şi, în fine, o gravitaţie acceptabilă pentru

corpul uman – O, 38 g. Cine stăpânea microsateliţii stăpânea Planeta Roşie.

— În cea mai frumoasă şi mai pură teorie.

Ivan îi oferi ceea ce considera el a fi un zâmbet ironic, dar Powell îl luă drept o grimasă nervoasă.

— Suntem pe Phobos de 6 ani şi avem cea mai bună bază militară spaţială din Sistem. Asta nu i-a împiedicat pe cei de pe Vesta să ajungă la sol şi să ridice fortăreaţa Cressey, în mai puţin de doi ani therrani. Şi nici să construiască fundaţia alteia, la poalele lui Mons Olympus.

— Pentru asta mă aflu aici, acum. Veştile proaste de-abia de acum încolo urmează. Vestanii nu lucrează din proprie iniţiativă.

Tech-ul Ivan o privi absent. După un timp, îşi frecă lobii urechilor şi zise:

— Mda. Bănuiam eu ceva. Chinezii, nu?

Femeia bătu darabana cu degetele în plasticul bordului. Tech-ul părea să ştie cam prea multe lucruri pentru un loc atât de izolat, cum era Phobos.

— Înainte cu cinci ani de izbucnirea războiului, Republica Chineză a manevrat iţele politice pentru semnarea unui Pact Asiatico-Indian, dacă asta îţi spune ceva.

Şi-a ridicat privirea încet, ca şi cum pleoapele îi deveniseră brusc foarte grele.

— Chinezii pe Marte? Spune-mi că nu poate fi adevărat, că e numai o glumă proastă! Ar fi trebuit să ştiu asta, Steiner avea ordine stricte în privinţa…

— Steiner e mort, spuse sec Powell, fără să se uite la el. Cineva s-a săturat de jocurile lui şi l-a tras pe tuşă.

— Iisuse! exclamă el uimit. Nu ai de unde să ştii asta… Steiner nu este o persoană vie, este numai un creier menţinut în viaţă. Un consilier politic tainic, cuplat la cel mai puternic ordinator al Marinei Militare.

— Eu i-am scurtcircuitat legătura cu ordinatorul, scutură din cap femeia. Ordinul a venit direct de la Preşedinţi.

Faţa lui Ivan se înroşi de furie.

— Nu te cred! Preşedinţia noastră e bicefală tocmai pentru ca deciziile să se ia de comun acord. Hamish Huismans n-ar fi spus niciodată DA, în acest caz. Pentru că el a fost cel care l-a propus pe Steiner Dravec pentru funcţia de consilier. Era cel mai apropiat om al lui.

— Şi încă nu ştii nimic.

Ivan se trase brusc în spate, făcând să scârţâie fotoliul uriaş.

— Trebuie să îţi aduni puterile, îi spuse ea, cu seriozitate. Steiner este cel care a lucrat în secret la proiectul Pactului Asiatico-Indian. Chinezii ajunseseră pe Vesta încă din anul 27 El şi au făcut totul fără niciun tam-tam. Pentru a pune piciorul pe Marte, aveau însă nevoie de un aliat militar puternic. Unul care să facă faţă presiunii americane. Steiner le-a sugerat să-l sprijine pe Diwakar Ruwei, în drumul său către şefia Parlamentului Indian, iar acesta avea să încheie cu ei cel mai important tratat de alianţă politico-militară din zona asiatică. Unul dintre duşmanii săi politici i-a publicat jurnalul personal şi Ruwei a fost obligat să-şi dea demisia. Serviciul Secret a aflat astfel de învârtelile lui Steiner, iar eu am fost activată pentru a-l aduce la tăcere.

— Tu l-ai omorât pe Steiner…

Estel Eyre Powell aprobă încet din cap.

— Dacă închiderea circuitelor de alimentare pentru un creier ţinut în viaţă în mod artificial poate fi numită astfel… ei da, eu l-am omorât pe Steiner Dravec. Partea proastă este… că problemele pe care le-a generat nu au murit odată cu el.

— Preşidenţia… zise Ivan, căzând pe gânduri.

— Preşidenţia, confirmă Powell, cu blândeţe. Miles avea planuri secrete pentru SUTA. Susţinea că Hamish era prea lent şi prea predispus la discuţii. Considera tratatele politice vorbărie inutilă. Iar Steiner Dravec incita la alianţe politice. Am fost activată, deoarece aveam acces în apartamentul prezidenţial. Hamish a fost îndepărtat sub un motiv oarecare. Restul a fost un, lucru prea simplu pentru a merita povestit.

Ochii de culoarea oţelului se fixară în ochii ei şi tech-ul ridică încet degetul arătător de la mâna dreaptă către pieptul său.

— Urmez eu, nu?

Capul femeii zvâcni scurt într-o parte şi coada se ridică, bâzâind furios. Mâna se repezi ca un şarpe, o înhăţă şi o vârî la loc, în teaca fixată pe gât.

— De ce te-aş ucide? Aşa cum am spus deja, nici măcar nu ştiu cine eşti. În plus, m-ai salvat o dată din incertitudine. E rândul tău, dacă nu mă înşel.

Brian Stableford, zis Ivan, înghiţi în sec, apoi încuviinţă din capul său roşcovan.

Îi povesti că ajunsese pe Phobos la doi ani de la prima coborâre organizată de NASAir Force, în generaţia a doua de constructori-paznici. Fusese selectat chiar de preşedintele Hamish Huismans, ca ochi personal pe acest capăt de pod către viitoarele expansiuni în spaţiu ale SUTA.

— Mereu am aşteptat un al treilea val de militari, iar printre ei pe acela care să aibă un mesaj clar pentru mine. De aceea, când am auzit că la bordul lui *Nazareth* se găsesc trei pasageri, am fost sigur că unul dintre ei trebuie să-mi transmită un set de dispoziţii, care să îmi arate cum să acţionez, în acest context din ce în ce mai încurcat.

Powell clătină din cap, fără să-l scape din ochi.

— Nu sunt agentul pe care-l aşteptai, Ivan. Am o

misiune, care nu are treabă cu Forţele Spaţiale detaşate aici, iar pentru îndeplinirea ei va trebui să cobor la sol. îmi pare rău.

De fapt, nu simţea nimic în sensul acesta. Dar ştia că oamenii respectă un anumit tipar verbal şi se simt mai relaxaţi atunci când e folosit în legătură cu ei. Mâinile bărbatului coborâră în poală.

— Vii din partea lui Miles.

— Vin din partea celui care deţine codurile de activare pentru Serviciile Speciale, într-adevăr. Iar acesta se întâmplă să fie Miles. Dar misiunea mea nu are legătură cu tine, ci cu ceea ce se întâmplă pe planetă.

— Ce doreşte Miles?

— Să distrug Cressey mai înainte ca Pactul să apuce să formuleze o revendicare a vreunei suprafeţe marţiene.

— Trei femei, dotate doar cu armament superuşor? Ivan scoase un sunet slab, care ar fi putut foarte bine să fie un chicotit înăbuşit. În fine, nu e treaba mea… Să presupunem că reuşeşti. Că reuşiţi. Ce ar urma?

— Reactivarea ONU şi planificarea unei operaţiuni de colonizare, cu girul tuturor naţiunilor care au scăpat în urma *Războiului*. Marte pentru pământeni. Pentru toţi pământenii.

— Ha! exclamă celălalt şi ochii îi sticliră oţeliţi în lumina de avarie. Şi pentru ce ar dori Miles Huismans una ca asta? El, care abia îl suportă pe fratele său…

— Cine stăpâneşte microsateliţii stăpâneşte Planeta Roşie, nu?

Ivan căzu din nou pe gânduri. În cabină mirosea puternic a praf ionizat. Aeroterma împingea înăuntru un aer leşios şi Powell se întrebă ce temperatură ar fi putut el obţine pe Marte.

— Are un sens, spuse într-un târziu. Poate că de aceea, aşteptăm o misiune therrană pentru Deimos. E o

intrigă complicată, dar veridică. Miles Huismans le va vinde dreptul de a amartiza şi de a ridica colonii contra dreptului de a construi propriile colonii aiurea. Pe sateliţii lui Juve… pe cei ai lui Uranus… lumea de dincolo de Marte este gigantică. Şi extrem de bogată. Da, recunosc, are un sens.

Aruncă o privire scurtă către ceasul-brăţară.

— Trebuie să plecăm. Peste câteva minute senzorii de chip ne vor da dispăruţi din sistem. Este obligatoriu să reapărem în acelaşi punct prin care am pătruns aici. O iau înainte şi, la două minute, mă urmezi. Ai grijă să nu te îndepărtezi cu nici măcar un centimetru de banda de ghidaj pe care am s-o trasez în urma mea. Când vom intra pe coridorul principal, ne vom îndrepta spre Casa-de-Piatră, unde vreau să o cunoşti pe Cornish-cea-cu-un-ochi.

Deschise sasul şi puse picioarele pe treapta metalică.

— Să nu sari. Impactul cu solul te va proiecta din nou în sus şi te vei izbi de una din chestiile astea uriaşe, iar IA-ul de pe ele abia aşteaptă să dea alarmă meteoritică. Două minute, clar?

Deschise sasul, se strecură prin el şi încălecă scara metalică exterioară. Capul i se mai mişcă de câteva ori în dreptul hubloului uriaş, apoi dispăru în semiobscuritatea din jur.

Avusese, pur şi simplu, noroc, constată Estel Eyre Powell. Noroc să găsească atât de repede o persoană care să îi indice o cale, în clipa în care credea că nu există niciuna.

Noroc…

Femeia îşi apăsă tâmplele cu buricele degetelor, urmărind cu coada ochiului mişcările punctului roşu pe ecranul vehiculului de teren. Nu crezuse niciodată în acest atribut specific uman. Norocul era numai pentru oameni. Dacă exista, firește. Mulţimea de factori, aparent aleatorii,

care generaseră această întâlnire trebuia analizată cu atenţie. şi cu ajutorul unui program de mare putere. Pe care, deocamdată, nu-l avea. Ştia doar atât: că era obligată să ajungă pe solul Planetei Roşii, cât mai curând posibil. Şi că, pentru asta, depindea în mare măsură de bărbatul numit Ivan. Care chiar atunci…

Explozia îi întrerupse gândurile, zguduind atât de puternic hangarul subteran, încât aruncă vehiculul blindat în direcţia vecinului său. Cu un hârşâit asurzitor, acesta se lipi de perete şi şocul violent care urmă făcu să se stingă lumina portocalie de avarie. Sau cel puţin aşa i se păru ei. Nu ştiu ce să-şi răspundă la întrebarea ce-i înflori pentru o clipă în minte, chiar înainte ca durerea năucitoare a loviturii să-i năvălească în tot corpul – coborâse doar întunericul sau leşinase?

*

— Omoar-o! porunci Greyhound, uitându-se la ea cu răceală. Strânge-o de gât cu cablul de tensiune. Şi grăbeşte-te naibii, nu avem toată tura la dispoziţie!

Estel Eyre Powell asculta cuvintele bărbatului aplecat deasupra sa, fără să deschidă ochii. Ştia că se numea Greyhound, dar nu înţelegea cum ajunsese informaţia asta în cârdul de stocare al IA-ului ei.

Îi era clar că era vorba de numai doi oameni şi că nu avea de ce să se teamă, în realitate. Chiar dacă cel de-al doilea nu s-ar fi aflat în raza de acţiune a elementelor sale de amplificare, viteza cu care putea să se mişte era una specific umană. Niciun om, indiferent de pregătirea sa fizică şi de dozele de accelerare folosite, nu se putea compara cu ceea ce putea să facă ea. Aşa că mai aşteptă nemişcată încă trei secunde şi, în clipa în care deschise pleoapele, zvâcni din cap într-o parte, eliberând coada de păr negru de sub ea. Firul de iridiu bâzâi furios. Subrocaliză o comandă şi mâinile care se întindeau spre

gâtul ei, cu un cablu metalic, se prăbuşiră alături de ea, împroşcând-o cu sânge. Bărbatul solid, îmbrăcat în salopeta neagră a tehnicienilor mecanici, se holbă la ele, încercă să urle, dar un val de vomă îl înecă şi căzu pe spate, cu corpul străbătut de spasme violente.

Powell ţâşni în picioare şi se adăposti îndărătul roţiibalon. Deasupra sa, carcasa vehiculului de explorare trepida încă, revărsând o pulbere fină. Auzi sâsâitul unei arme energetice care se activa.

— Uite ce-i, scumpule, rosti cu voce calmă, în timp ce punea în funcţiune scanerele IA-ului înfipt în lobul temporal. În momentul acesta, mă simt generoasă: aruncă arma în direcţia mea, cât mai la vedere, şi ieşi de unde eşti ascuns ca un laş, cu mâinile la ceafă. Dacă faci asta în următoarele zece secunde, promit să nu te ucid până ce nu aud scuzele pe care le ai de prezentat.

Dinspre utilajul vecin, aproape pierdut în întuneric, se auzi un pufnet curios. Ca şi cum un balon s-ar fi izbit de tavan. Un tavan plin cu apă. Scanerul de sunet identifică instantaneu punctul de emisie şi reconstrui imaginea stilizată a persoanei care emisese sunetul.

— Hei, Greyhound! Să nu-ţi închipui că am tot timpul din lume la dispoziţie.

Drept răspuns, plesnetul sec al unei unde energetice reteză o bară de susţinere a scării metalice de deasupra capului său. Forţa cinetică a armei era redutabilă, constată femeia, apoi ridică din umeri.

— Tu ai vrut-o! strigă şi în clipa următoare se rostogoli ca o minge de-a curmezişul sălii uriaşe, cu o asemenea viteză, încât mişcarea părea una continuă, producând asupra eventualilor privitori efectul de sferă compactă.

Când atinse panoul metalic intermediar, care limita parcul primului vehicul, reveni în picioare şi se repezi

asupra bărbatului ce stătea cu spatele la ea, concentrat asupra armei.

— Arunc-o departe! îi suflă în ureche, făcându-l să încremenească.

Braţul drept îi descrise un arc de cerc, în sus şi în faţă. Corpul lui Greyhound tremură o clipă, apoi se ridică în aer, se răsuci şi bufni de carcasa de polyplast. Degetele femeii găsiră imediat punctul de torsiune dintre oasele mâinii şi cele ale braţului, apăsară cu putere, întâi se auzi un pârâit slab, apoi un urlet puternic. Arma cinetică sări spre tavanul nevăzut, pierzându-se în întuneric. Powell o urmări o clipă cu scanerul de mişcare, apoi mâna dreaptă zvâcni puternic din cot şi corpul bărbatului ajunse sub genunchiul ei drept.

— Aş putea să te anihilez chiar acum, şuieră. Ai ordonat să fiu ucisă, am dreptul să fac acelaşi lucru.

Greyhound scrâşni din dinţi, dar nu spuse nimic.

— Am nevoie însă de tine viu, aşa că o să amân niţel chestia cu execuţia. Ba, cine ştie? Poate că, până la sfârşit, o să-mi placă de tine atât de mult, încât o să doresc să te iau cu mine pe Marte. De ce ai vrut să mă omori?

Îl trase de umăr, răsucindu-l cu faţa spre ea. Bărbatul îşi umezi bunzele groase, afişând o expresie de felină rănită.

— D-ddu-te dracu-lui! înjură el, cu voce groasă.

Un firicel de sânge i se scurgea din buza de sus şi se pierdea sub gulerul salopetei. Powell îl pălmui, drămuindu-şi puterea, dar capul lui Greyhound tot se izbi de podeaua de metal, sunând sec. Încercă să spună ceva, însă printre buzele crăpate nu ieşi decât o bolboroseală ininteligibilă. Femeia îşi ridică genunchiul şi smuci în sus de trupul său masiv. îl rezemă de roata uriaşă şi îi înfipse mâna stângă în coama de păr negru, sârmos. Greynhold gemu.

— Doar nu-ţi închipui că ai rămas în viaţă numai

pentru că eşti un tip drăguţ şi simpatic. Două întrebări, iar dacă răspunsurile nu-mi plac, te pun în camera-tampon, deschid sasul şi te arunc în spaţiu numai cu ce ai pe tine. Eşti în stare să răspunzi?

Făcu o faţă lungă, chinuită şi furioasă, dar aprobă dând din cap.

— Încă o dată: de ce ai vrut să mă omori?

Încercă să înghită în sec, însă nu reuşi. Scoase o limbă umflată şi o petrecu peste buzele vinete.

— Dyonnet, spuse după câteva clipe şi închise ochiul învineţit.

— Poate reuşeşti să fii puţin mai clar.

— Aş putea să-ţi torn… o poveste, dar… nu cred că e opţiunea cea mai bună, în condiţiile astea.

Greynhold îşi legănă încet partea din faţă a trupului, fără să ia în seamă strânsoarea puternică a mâinii ce-l ţinea de umăr.

— Dyonnet ştie cu ce fel de misiune ai venit aici. A primit dispoziţie să te oprească, indiferent prin ce fel de mijloace. A încercat cu plata anticipată a călătoriei. Apoi a fost informat că te-a contactat Stableford. Ne-a trimis să te împiedicăm să părăseşti parkingul-depozit.

— L-ai ucis pe Ivan.

Greynhold făcu un gest nerăbdător cu mâna stângă.

— Traseele sunt minate, iar nemernicul ăla ştia. Dar harta după care se ghida nu mai fusese actualizată de mai bine de 16 ore standard. Şirurile de mine şi-au modificat poziţia de două ori în acest interval.

Estel Eyre Powell îşi îngustă ochii preţ de câteva clipe, apoi îi dădu drumul şi se trase doi paşi înapoi. – A doua întrebare, spuse cu răceală. Ştii unde se află Casa-de-Piatră?

— Casa-de-Piatră? mormăi el, căutând, în mod evident, să ocolească un răspuns direct.

Femeia îşi frecă palmele una de alta, ca un agent de vânzări care devine nerăbdător în timpul unei negocieri.

— Ei, da, ştii tu, locul acela secret unde aş putea-o găsi pe Cornish-cea-cu-un-ochi.

Brusc, bărbatul începu să se zbată şi vru să-i trimită un croşeu în faţă. Mâinile lui Powell reacţionară mai iute decât erau în stare să perceapă ochii săi, pumnul îi fu prins într-o menghină de fier, apoi ţipă ca o maimuţă înjunghiată. Auzi pocnetul sec al falangelor şi leşină. Femeia îl lăsă pe podea şi îi aşeză mâna fracturată pe piept.

— N-ai putut să nu faci pe deşteptul! îi zise cu voce iritată. Acum trebuie să aşteptăm să te trezeşti şi-apoi s-o luăm de la capăt. Numai că ar fi bine să căutăm un loc mai ferit pentru asta. Ce-ar fi să folosim propria ta hartă? Dacă ai ajuns până aici, presupun că trebuie să fie la zi cu actualizările.

Îl împinse într-o parte şi-l scotoci prin buzunarul salopetei. Găsi un marker de distanţe şi un plasator de ţinte magnetice. Le aruncă sub roata uriaşă. În buzunarul celălalt era un fibrilator miniatural, care ar fi putut servi, la nevoie, şi ca armă cu impulsuri, şi un stent de navigaţie interioară. îl extrase din portul de metal şi îl activă. În faţa ochilor săi se întinse o hartă 3D, cu toate marcajele având strălucirea pe minim. Selectă simbolul minelor şi al câmpurilor energetice de alarmă şi harta se simplifică vizibil. Nu mai era nicio problemă să-şi găsească drumul până spre una dintre periferiile bazei, de preferinţă una cât mai apropiată de suprafaţă. Craterul Stickney părea o opţiune foarte bună, întrucât, conform hărţii, tunelurile şi sălile bazei din acea regiune aveau puncte de corespondenţă cu căldarea acestuia, practic ieşiri de serviciu la suprafaţă, securizate în maniera sasurilor de pe astronave.

Se ridică în picioare, îl înşfacă cu ambele mâini de după umeri şi de turul pantalonilor şi îl aruncă în spate, ca pe o cutie goală de deşeuri. Bărbatul gemu surd, dar nu se trezi.

Securizarea ţinea de protocoale ale IA-urilor, iar chestia asta nu trebuia să constituie o piedică serioasă pentru propriul LA. Deasupra capului, dincolo de peretele gros de 420 de metri de piatră, Planeta Roşie se holba la ei, cu obrazul învăluit în mantia ceţoasă a unei furtuni de praf.

*

În mod surprinzător, prima tentativă de recolonizare a fostei Selena a avut loc în anul 58 El. Alianţa Statală Texas-Nevada a reuşit să cumpere la un preţ de nimic aproape 1.000 de hectare în peninsula Florida, a construit un cosmodrom militar, pe care au adus trei dintre bătrânele navete spaţiale ale fostei SUA, le-a recondiţionat şi a reluat lansările orbitale. Abia după trei ani, vestea despre construirea primei colonii pe Dione s-a răspândit pe teritoriul pârjolit al Americii, iar instalarea unei baze de rachete cu miez bacteriologic a determinat coagularea unor tendinţe centriste în sânul noilor comunităţi, preponderent rurale. Rezultatul direct al colonizării Dionei a constat în crearea Grupului Militar Autarhic, condus de fraţii Hamish şi Miles Huismans şi, implicit, la apariţia Confederaţiei SUTA.

Baza Waterloo a trecut automat în subordinea SUTA, la trei luni după desfiinţarea Alianţei Texas-Nevada, iar alte şapte luni mai târziu a devenit operaţională poarta spaţială de colonizare către lumile interioare ale Sistemului Sol. De aici, a plecat astronava *Millennium*, care a reuşit prima coborâre de succes pe solul marţian, deşi expediţia ca atare a eşuat în tentativa de a instala o locaţie primară de precolonizare – la câteva zile de la

amartizare, a izbucnit cea mai puternică furtună înregistrată până atunci de serviciile meteorologice spaţiale, care a bântuit suprafaţa deşertică timp de patru ani marţieni.

Ulterior, istoria colonizării Sistemului Sol avea să menţioneze, într-un alineat periferic, că amartizarea lui *Millennium* a fost, de fapt, cea de-a doua coborâre reuşită pe Planeta Roşie, după aceea a astronavei chineze *Lao-Tzi*. Aceasta ridicase deja din anul 31 El unitatea de colonizare Marele Zid, care-i primise sub carcasa sa de protecţie pe o parte din emigranţii de pe planetoidul Vesta.

În numai câţiva ani, SUTA a devenit cea mai importantă putere spaţială a lumii, baza militară de pe Dione contribuind, simultan, la menţinerea stării de *pace intermediară* pe Therra, dar şi la iniţializarea primilor paşi în domeniul colonizării cosmice. În anul 80 El, a avut loc prima coborâre reuşită pe microsatelitul marţian Phobos, trei ani mai târziu încheindu-se lucrările de excavare ale Coloniei Primus. Cu cei 484 km de galerii şi cu o suprafaţă de 46 ha de spaţiu locuibil şi de muncă, repartizate în 96 de săli, Primus a rămas pentru următorii 87 de ani cea mai mare construcţie realizată de om în spaţiul extraterestru. Când primii 1350 de militari au fost transferaţi în buncăr, intenţiile strategiei spaţiale ale SUTA au devenit, brusc, vizibile. Phobos a fost decretat de ONU-ONS dominion al SUTA, fiind deschis pentru colaborare cu oricare dintre forţele politice ale Organizaţiei Naţiunilor Spaţiale, capabilă să construiască şi să trimită astronave în spaţiu.

În anul 83 El, militarii americani de pe Phobos au anexat printr-un decret local suprafaţa satelitului Deimos, anunţând ONS că viitoarea bază de colonizare de aici va avea aceleaşi condiţii de colaborare cu Therra ca baza Primus.

*

Caverna Costende era cea mai mică din cele 29 situate în partea de vest a satelitului – numai 2, 3 ha, pe suprafaţa cărora se înălţa un depozit de materiale nutritive pentru agricultura hidroponică, un lac migrator, având forma unei picături alungite, care ajunsese deja în apropierea tavanului, 12 ari de imitaţie a deşertului marţian (nisipul era ţinut sub o folie transparentă de plastic) şi patru clădiri rotunde, a căror destinaţie nu era specificată pe stentul de navigaţie. Deoarece nimic nu oferea o acoperire vizuală mai bună, Powell se îndreptă încă de la început în direcţia lor şi avu surpriza să constate că erau simple containere cilindrice goale, cu uşile retrase în carapacele lor de siliciu. îl trânti pe bărbatul leşinat lângă unul din zidurile curbe şi aşteptă răbdătoare să se trezească.

Într-un târziu, acesta scutură din mâna dreaptă şi gemu. În ochii albaştri, adânci, licăreau luminiţe îndepărtate.

— Mai bine aş pleca, spuse şi încercă să se ridice în picioare. Există un timp limită în care pot să lipsesc de pe monitoare, apoi sună alarma şi sunt dat în urmărire. Este o chestie de minute, până ce o patrulă va ajunge aici.

— Stai jos! zise Powell tăios.

Greynhold se holbă la ea, apoi se lăsă în şezut şi îşi aşeză cu grijă degetele rupte pe genunchi. În mod evident, suferea din plin, dar se ferea s-o arate. Femeia se aplecă spre el.

— Am să repet ultima întrebare, dar te avertizez: dacă faci din nou pe deşteptul, am să-ţi rup gâtul şi te părăsesc în acest loc. Dă din cap dacă ai înţeles.

Dădu din cap.

— Ştii unde se află Casa-de-piatră?

— Ştiu unde se află Casa-de-piatră, răspunse. Dar nu o să poţi ajunge acolo. Nu cu toate patrulele pe urmele

tale. Oricât ai fi de iute şi oricâte tehnici de luptă ai cunoaşte, o izolare a coridorului unde te afli şi o suprapresiune atmosferică va fi suficient să te oprească. Definitiv.

— Ţine-ţi părerile pentru tine, da, scumpule? Oricum, te vei distra alături de mine, dacă se va întâmpla aşa. Ce, credeai că te las aici, să mori de plictiseală? Şi acum spune-mi clar unde se găseşte locaţia asta.

Bărbatul îşi linse buzele. Erau sărate de la sângele uscat pe ele. Arătă cu bărbia spre tavanul îndepărtat al sălii.

— Îţi place ideea? rânji el, apoi gemu din nou de durere. Casa-de-piatră se găseşte în exterior, în arondismentul 14. Nu foarte departe de Stickney, dar asta nu are nicio importanţă. Nu ai cum să ieşi în exterior, fără costum. Toate costumele sunt închise în Caverna-l, iar aprobarea de deschidere a uşii nu o dă decât comandantul securităţii. Solesmes Abbey Dyonnet, dacă numele ăsta îţi spune ceva.

Powell râse, cu blândeţea unui şarpe care-şi hipnotizează victima.

— Stentul tău conţine harta întregului subteran?

Greynhold clătină din cap.

— Unde găsesc o astfel de hartă?

— Doar în biroul Directorului Securităţii.

— Şi alternativa?

— Alternativa?! bâigui el, surprins.

— Nu face pe tâmpitul cu mine, Greynhold. Nu vei fi fiind tu cel mai şcolit flăcău de pe Phoebe, dar câteva elemente de logică tot vei fi cunoscând. Orice reacţie are şi o contrareacţie. De acord, numai şeful Securităţii are acces la toată harta subteranului. Dar există şi alternativa memoriilor umane, care să suplinească lipsa accesului la ea. Cineva trebuie să ştie cum se poate ajunge până acolo.

Nu-i aşa? Iar tu ştii cine este acel cineva, altminteri trupul pe care l-am cărat cu mine, ca să-l protejez, nu mai prezintă nicio valoare. Dacă nu ştii răspunsul, eşti mort, Greynhold. Deci, cine ştie cum se poate ajunge la Casa-de-piatră?

Bărbatul cumpăni timp de câteva clipe un răspuns. Apoi îşi privi degetele zdrobite. Probabil că ajunsese la ideea că tratamentul aplicat lor putea să fie aplicat şi gâtului.

— Dacă vrei necazuri, zise el, cunosc un loc unde se fabrică.

— Asta înseamnă că amândoi vrem să vedem cum apar necazurile, zâmbi subţire Powell.

Izbi cu vârful bocancului în podea şi îi întinse mâna.

— Hopa-hop, scumpule! Trebuie să facem ceva şi în privinţa ta, desigur. Dar numai după ce rezolvăm cu problema ieşirii în exterior. Deci, cum rămâne cu Casa-de-piatră?

— E puţin cam complicat, zise el. Dar, probabil, nu atât de complicat pe cât ţi-ar fi plăcut.

Prinse mâna fermă cu palma stângă şi se ridică în picioare, gemând din nou.

— Colonia Primus este înconjurată de inelul unui tub gros de ventilaţie, care are ieşiri în toate cavernele şi pe majoritatea coridoarelor. Prin el se face alimentarea cu aer, dar şi evacuarea aerului viciat. Nu întâmplător, una din derivaţiile lui urcă până în Casa-de-piatră. Este singura cale de acces care iese de sub sistemul de protecţie al Coloniei, deoarece se găseşte, practic, în exteriorul ei.

— Cum intrăm în inel?

Greynhold ridică din umeri.

— Nu înţelegi, nu-i aşa?

— Ce naiba ar fi de înţeles?

— Nu cum să intri în sistemul de ventilaţie este

problema. Practic, scoţi orice capac de pe o gură de aerisire, te vâri prin ea şi gata… eşti în interiorul sistemului. Problema o constituie *valul mareic*.

— Valul… ce?

— *Valul mareic*. Aşa i se spune printre tehnicienii de la întreţinere. Sau, şi mai exact, pauza dintre două *valuri mareice*. Perioada de timp dintre oprirea motoarelor şi repornirea lor. Aerul circulă prin conductă cu viteza unui „uragan de forţa 16 pe scara Beaufort. Suficient cât «să facă sângele să-ţi ţâşnească prin toţi porii şi să te strivească de primul zid apărut în cale, asemenea unui compresor. Numai că mult mai rapid. Absolut nimic nu poate înfrunta un *val mareic*. Partea proastă este că nu este predictibil. Sistemul porneşte automat, în momentul scăderii presiunii în Colonie cu mai mult de 10 hectopascali.

— *Valuri mareice*, spui?

Estel Eyre Powell îşi îngustă pupilele, până când acestea ajunseră de grosimea unui fir de păr. Greynhold simţi un fior îngheţat pe şira spinării. Nu i-ar fi plăcut ca acei ochi să se fixeze asupra lui.

— Dacă este singura opţiune, nu ne rămâne decât să ne încercăm norocul. În momentul acesta, presiunea în cavernă este de 101.319 pascali şi pare a fi stabilă. Bănuiesc că există mijloace de deplasare prin conductă…

— De unde ştii? întrebă precaut celălalt.

— Altminteri, cu ce ar ajunge tehnicienii la locul incidentului, în caz de catastrofa? Trebuie că inelul are peste 20 de kilometri.

— 32 de kilometri, cu bucle de contracţie cu tot. Şi da, există platformele magnetice, dar viteza lor este limitată la 10 kilometri pe oră. De aici şi până la Casa-de-piatră vei face peste 30 de minute.

— De ce „vei face”? rânji femeia, iar pupilele erau

tăioase ca o lamă de cuţit.

— Asta trebuie neapărat să aibă vreo legătură cu mine? întrebă el cu o linişte neomenească.

— Nu eşti tu ghidul meu?

— Mda. Nu ţin minte să mă fi oferit pentru aşa ceva, dar putem să convenim asupra unui preţ. Serviciile mele de ghid costă.

— Şi dacă-ţi iau gâtul chiar acum?

Greynhold ridică din umeri, strâmbându-se din cauza durerii.

— Nu împinge lucrurile prea departe, femeie-soldat. À-propos, îţi cunosc numele?

— Powell. Estel Eyre Powell.

— Atunci, ascultă, soldat Powell: nu fac nici un singur pas de aici, dacă n-am garanţia că, odată ajunsă în Casa-de-piatră, nu îmi vei da drumul să plec, în starea de sănătate în care sunt acum. Dacă tot e să mor, prefer s-o fac aici şi să nu mă mai obosesc degeaba, încercând să-ţi salvez fundul. E bine aşa?

— Un mic şantaj, nu? Powell râse cu răceală, abia întredeschizând buzele. Cred că nu greşesc, numindu-l aşa. Fie, ai dreptul la o garanţie, dacă te dovedeşti loial şi nu încerci să-mi joci vreo festă. Cuvântul meu e de ajuns?

Greynhold scoase un mic zgomot, respirând întretăiat.

— Aş fi preferat ceva mai concret, dar, în situaţia de faţă cred că trebuie să mă mulţumesc şi cu el. Dacă ai fi fost un simplu om, ţi-l dădeam înapoi, să te ştergi cu el undeva. Pentru că eşti un droid, s-ar putea să nu cunoşti întortochelile fiinţelor umane.

Femeia dădu din cap, apoi întinse mâna deasupra capului, vârând coada de păr înapoi în teacă.

— Încotro mergem?

Celălalt întinse mâna.

— Stentul meu… ceru.

1 – 1 întinse, cu precauţie. Greynhold îl activă, reproiectă imaginile în 3D şi urmări o săgeată care desena o direcţie de mers către…

— Depozitul de materiale nutritive pentru algevla numai câteva zeci de metri de el, spre stânga, se deschide o gură de ventilaţie. Una mare. În mod normal, acolo ar trebui să se afle şi câteva platforme magnetice.

— OK. Femeia întinse arătătorul în faţă. Ia-o înainte. Şi roagă-te să fie aşa cum ai spus.

*

Drumul printr-o cavitate sau printr-un tunel, oricât de bine iluminat, nu are nimic plăcut în el, simţi mereu greutatea enormă care apasă asupra tavanului şi a pereţilor din jur. Chiar dacă această greutate era redusă la aproape jumătate, în raport cu aceea de pe Pământ, Powell tot nu îşi dorea ca miile de tone de stâncă să se prăbuşească deasupra lor. Şi, în plus, era vorba de praf. Praf, praf, praf… peste tot, numai praf. Filtrele nu reuşeau să reţină decât particulele mari, aşa că simţea tot timpul în gură gustul de siliciu umed.

Platforma de două persoane avea în mijlocul ei o bară verticală, cu două curbe uşoare, în sensuri opuse, dispuse la înălţimea umerilor, special pentru prins în podul palmei. Înaintau cu o viteză de două ori mai mare decât aceea a unui om care merge cu pas grăbit, dar ei tot i se părea extrem de încet. Ştia că, dacă ar fi luat-o pe jos, ar fi redus timpul de deplasare cu cel puţin o treime. Dar asta însemna să-l fi lăsat pe Greynhold la intrare.

Aerul era rece şi stătut. În lumina albă, puternică, faţa bărbatului părea mult mai colţuroasă şi mai palidă decât era în realitate. Dacă îşi instala un filtru de polarizare peste iris, l-ar fi văzut aproape aşa cum ar fi arătat la lumina soarelui, pe Therra, dar nu putea să rişte

o asemenea operaţiune, care i-ar fi ţinut blocate o parte din sisteme până ce polarizarea s-ar fi instalat complet.

Din când în când, platforma trepida uşor sub tălpi, semn că treceau de limita unui generator de câmp magnetic şi intrau în zona de activitate a altuia. Tunelul era atât de larg, încât dacă şi-ar fi întins amândoi braţele, tot nu ar fi putut atinge pereţii, iar tavanul se afla atât de sus, încât femeia-soldat nu îl zărea decât ca pe o linie vineţie şi vag ceţoasă. Din loc în loc, depăşeau platforme de beton, pe care le bănuia a fi puncte de întreţinere, dar şi sasuri rotunde, de diferite dimensiuni, care părăseau ruta principală, făcând legătura cu alte sisteme. Într-un târziu, platforma li se înclină sub picioare, într-un unghi din ce în ce mai ascuţit, iar tavanul prinse să se apropie, devenind perfect vizibil. Cu o zdruncinătură uşoară, se opri într-un punct dincolo de care Powell nu mai zări decât un perete vertical, care le închidea orizontul.

— Şi acum?

Bărbatul îşi strânse mâna rănită pe lângă corp şi se strâmbă. îi făcu semn cu capul spre stânga. Pe zid, apărea un mâner metalic, vopsit în roşu.

— Trage de el, cu putere.

Îşi linse buzele şi îşi lăsă coada să se strecoare afară din legătură. Nimeni nu îi garanta că tech-ul spunea adevărul. La urma urmei, după tot ce se întâmplase, se putea considera pe un teren inamic. Întinse mâna dreaptă, smuci cu putere de mâner în jos şi îşi lăsă, simultan, corpul să se prăbuşească pe platformă. Jetul de apă care ţâşni din fanta îngustă apărută deasupra locului unde fusese prins mânerul avea presiunea de peste 100 de atmosfere. Izbi peretele concav al conductei din spatele ei cu viteza unei avalanşe şi îl decupă cu acurateţea unui fascicul laser. Şuierul aerului care se grăbi să iasă spre exterior îşi urlă bucuria cu o mie de voci diferite, făcând să-i sângereze

timpanele.

Se străduí să nu ia în seamă cacofonia sonoră şi termină de executat mişcarea de secerare a picioarelor. Trupul greu al lui Greynhold bufni alături, făcând praful să se învolbureze pe lângă ei. îşi repezi cotul către gâtul lui, în timp ce subrocaliză o comandă de aşteptare. Firul de iridiu bâzâi şi se culcă ascultător pe umărul ei stâng. IA-ul din lobul temporal îi proiectă pe jumătate de retină o imagine alb-negru a jetului care continua să izbească gaura cu aceeaşi presiune afurisită, făcând să se scurgă pe perete o cantitate impresionantă de apă. Când cotul îi atinse pielea, îşi încetini substanţial forţa loviturii, străduindu-se să-l lase în viaţă. Corpul fără cunoştinţă al celuilalt zvâcni în sus, apoi căzu moale alături.

— Târâtură! şuieră. E a doua oară când încerci chestia asta. Sigur nu o să mai ai timp pentru a treia!

Se ridică în genunchi şi examină cu ateţie tubul din jurul său. Cu excepţia mânerului roşu, a fantei prin care ţâşnea apa şi a găurii din partea opusă prin care se scurgea, nu se mai vedea nimic altceva. Nimic care să semene cu o platformă de ridicare, cu un tub de absorbţie sau măcar cu o obişnuită scară metalică. Estel Eyre Powell îşi scutură capul. Nu credea totuşi că tech-ul ar fi dus-o într-un punct mort. Într-un loc destinat numai s-o ucidă. Pentru că nu părea suficient de prost, încât să nu ia în calcul şi ipoteza că ar fi putut să-şi rateze lovitura. Ori, în acest din urmă caz, ar fi trebuit să aibă ceva de oferit pentru a-şi salva propria viaţă.

Vârî vârful metalic al bocancului sub el şi-l răsuci cu faţa în sus. Chipul cenuşiu şi chinuit al lui Greynhold alunecă într-o băltoacă. Nu, hotărât lucru, nu arăta a imbecil. În plus, toată suflarea de pe staţie era încadrată în armată. IQ-ul oricărui militar trebuia să depăşească limita superioară a oricărui civil de pe Therra. Şi atunci?

Era obligată să rişte şi să-şi lase IA-ul să-i reseteze receptarea vizuală. În următorul sfert de oră, creierul avea să fie cuplat la globii oculari prin intermediul IA-ului, iar rezoluţia în spectrul vizibil normal oferită de capacitatea de procesare a acestuia urma să scadă semnificativ. Suficient încât dinamica mişcărilor sale să ajungă la nivelul acelora ale unui soldat obişnuit. Suficient cât să nu fie capabilă să se ferească din calea unei rafale de proiectile, pornită dintr-o ţeavă ergonomică.

Şovăi o clipă, cu ochii pe capul nemişcat al bărbatului de la picioarele ei, apoi cuplă. Imaginea se destabiliză, se fragmentă, cadru alb-negru după cadru alb-negru, apoi se resetă şi reveni la normalul dinamicii obişnuite. Numai că, în continuare, în alb şi negru. Însă lăţimea de bandă în care putea să vadă se mărise considerabil. îi sugeră LA-ului câteva ajustări şi, imediat, pereţii coloanei se transformară într-un fagure interesant şi straniu, pe suprafaţa căruia apărură nouă celule marcate ca sisteme de ieşire în exterior.

Două hublouri din dreapta erau fumurii. Celelalte şapte aveau o strălucire de tip „oglindă” şi înţelese că orice s-ar fi aflat în spatele lor nu constituia ceva ce ar fi putut-o interesa. Ieşirile trebuiau să fie marcate într-o manieră diferită de celelalte simboluri şi coduri. Într-o manieră uşor interpretabilă de oricine ar fi avut nevoie urgentă de a le utiliza. Aruncă o privire scurtă spre stânga. Două hublouri erau fumurii, dar păreau mate, aşa că nu se mai obosi să verifice.

Două hublouri. Ce semnificaţie ar fi putut să aibă cifra? Pe care ar fi trebuit să-l aleagă? Dar trebuia oare să aleagă sau era suficient să identifice doar un anumit sistem logic? Două hublouri, două mâini. Ridică palmele şi le fixă pe cele două porţiuni ovale şi reci. Nu se întâmplă nimic. Clătină din cap. Alt model logic? Totuşi, părea

destul de limpede că era soluţia cea ma simplă şi mai la îndemână – cineva aflat în pericol x nu ar fi avut prea mult timp la dispoziţie pentru a decripta enigme puse înainte de o IA hotărâtă să îi taie drumul şi să îl oprească. Nu cu un pericol iminent pe urme.

Atunci? Părea raţional să fie un cod binar simplu de tot: două hublouri, două palme. De om. Zâmbi. De om… Era vorba despre o recunoaştere biochimică, desigur.

Se aplecă, apucă de la încheieturi mâinile bărbatului, trase de ele până lângă peretele conductei şi le lipi de hublourile fumurii. Se auzi un sunet asemănător unui fluierat de balenă, transpus în frecfenţă auditivă normală, şi toată zona marcată de hublouri se trase înapoi şi într-o parte.

Se aplecă şi ridică trupul inert pe umărul stâng, apoi păşi dincolo de spaţiul-uşă. Se opri după primul pas. Ajunsese într-un alt tub, mult mai mic în diametru şi orientat pe verticală.

Şi acum? Respiră profund şi se strădui să-şi ordoneze fluxul gândurilor. Nu reuşi, deoarece în clipa următoare podeaua se puse în mişcare, ridicând-o către punctul luminos de deasupra capului. După 33 de secunde de urcare (IA-ul îi proiectase tot timpul un cronometru pe fundalul retinei), înţepeni şi un alt perete se puse din nou în mişcare în faţă. Păşi prin spaţiul liber, cu firul de iridiu bâzâind nervos, asemenea unui şarpe în poziţie de atac. Tunelul scurt, îmbăiat într-o lumină albă, strălucitoare, se termină în faţa unui sas uriaş, din vanadiu transparent.

Se aflau pe fundul unui crater. Pe cerul iluzoriu de deasupra, cerneala neagră a spaţiului era denaturată de strălucirea roşiatică a obrazului ciupit de vărsat al lui Marte. Mult în faţă şi în dreapta, aproape lipită de peretele craterului, se zărea o stâncă paralelipipedică, în care erau decupate nenumărate ferestre pătrate, acoperite cu folii

bombate din acelaşi vanadiu transparent.

Casa-de-piatră, îşi spuse, privind neîncrezătoare către ea. îi solicită IA-ului o aproximare de distanţă şi primi o proiecţie 2D, cu două tipuri de traiectorii – pentru cea uşor curbă (cea a saltului prelung, fără impuls reactiv), era de 112 metri; pentru cea foarte curbă (cu impuls reactiv), care ajungea aproape la o treime din înălţimea craterului, era de 644 metri.

Aşeză trupul imobil la picioare şi privi cercetător împrejur. Cum să străbaţi această distanţă, fără costum de exterior şi fără coardă de siguranţă? Orice lansare spre înainte, fie ea numai prin forţa muşchilor, risca să te trimită direct spre atmosfera roşcată şi să te transforme într-un satelit artificial. Se găsea într-un capăt de coridor absolut gol. Şi, totuşi, era imposibil ca întreaga construcţie care o adusese până aici să fie inutilizabilă. Trebuia să existe un sistem locomotor care să o ajute să ajungă la stânca din faţă. Şi ceva asemănător modelului logic din celălalt coridor, care să deblocheze sasul şi să-l pună în mişcare.

Luă din nou mâinile bărbatului şi le lipi de suprafaţa netedă. O mulţime de unde verzi, tremurătoare, părură că ies din piele şi se strecoară în metalul transparent, făcându-l să vălurească uşor. Brusc, stânca paralelipipedică se ilumină în alb şi verde, luminile trecând, pâlpâitoare, de la o fereastră la alta, conform unui cod al cărui înţeles nu se mai obosi să-l caute. Era suficient că reuşise să declanşeze o reacţie, al cărei rezultat îl aştepta în următoarele clipe.

Un laser alb tăie spaţiul dinspre stâncă şi se lipi de baza sasului, scoţând din beznă o şină magnetică. Deasupra ei, tremura un câmp electric de culoare gălbuie. Un punct roşu pâlpâi în capătul celălalt, lumina galbenă se intensifică şi începu să scânteieze, apoi o cabină de forma

unei picături de apă se desprinse din peretele clădirii, apropiindu-se cu viteză de sas. Se opri la mai puţin de doi metri de el şi întinse un tub de legătură, care se poziţionă pe punctele de prindere din exterior. Se auzi un sfârâit puternic şi sasul îşi desprinse ventuza pneumatică de zid. Presiunile se egalizară şi o voce lipsită de tonalitate anunţă că pot să intre în cabină.

Powell îl ridică din nou pe umăr pe tech şi trecu din coridor în tubul de legătură, apoi intră în cabină. În spatele ei, tubul se desprinse de sas, se strânse în poziţia iniţială şi cabina se puse în mişcare. Femeia ridică fruntea şi privi prin cupola de deasupra capului. Undeva, în dreapta craterului, Deimos se mişca foarte încet către buza circulară de piatră, punând o umbră neagră, cât o unghie, pe furtuna de praf care înghiţea suprafaţa Planetei Roşii de sub ei.

Secvenţa cuplării la celălalt sas se repetă identic şi, după numai două minute, cei doi pătrundeau în clădirea tăiată în stâncă. Casa-de-piatră trepida uşor şi Powell ştiu că trebuia să fi fost vorba despre reculul izbiturii unui meteorit pe partea cealaltă a satelitului. Părea că Phobos îşi merita numele şi că tremura de frică.

*

În anul 14 El, Taiwanul, Pakistanul şi Nepalul au format o alianţă politico-militară al cărei scop nedeclarat în mod oficial era să contracareze influenţa politică din ce în ce mai mare a Republicii Chineze în regiune. Deşi a primit propuneri comerciale ispititoare, India a refuzat categoric să participe la această izolare strategică, chiar în condiţiile în care relaţiile cu uriaşul vecin de la nord nu erau dintre cele mai bune.

Cea mai importantă consecinţă a activităţii alianţei a fost realizarea proiectului pentru o platformă spaţială militară, care urma să fie înzestrată cu rachete tactice

nucleare extraatmosferice. Până în anul 17 El, structura de bază a platformei a fost ridicată pe orbită şi asamblată, intrând în faza de aşteptare, înainte de sosirea echipamentului militar. Rachetele ruseşti, cumpărate prin intermediar arab, au rămas însă la sol, deoarece baza de lansare a fost bombardată de o organizaţie teroristă proaspăt înfiinţată, un paravan în spatele căruia alianţa a susţinut cu înverşunare (dar fără nicio probă materială) că s-ar fi aflat Republica Chineză.

În anul 19 El, alianţa s-a destrămat, iar baza spaţială părăsită a fost ocupată de o expediţie chino-mongolă, care a motivat acapararea acesteia prin faptul că staţia perturba funcţionarea unui telescop spaţial european, construit şi ridicat pe orbită de cercetătorii chinezi. Doi ani mai târziu, cosmonava *Tzi-Li* a realizat primele teste de lansare de pe orbită, iar în anul 23 El un cuplaj de trei module ataşate de corpul acesteia a pornit spre o direcţie necunoscută. Şase luni mai târziu, Forţele Aerospaţiale Chineze au adus la cunoştinţa ONU că au lansat o expediţie de lungă durată către satelitul Vesta. Intenţia declarată era de a construi aici o bază spaţială-depozit, care să servească tuturor celorlalte naţiuni therrane spaţiale, în drumul lor spre colonizarea Sistemului Sol. Pentru a-şi demonstra buna-credinţă, ambasadorul Chinei la ONU a declarat că viitoarea bază va fi deschisă tuturor emigranţilor de pe Therra, chiar şi acelora care au fost condamnaţi pentru delicte în ţările lor, dacă acestea s-ar fi angajat să suporte costul călătoriei.

În anul 28 El, Colonia vestană Hoi-Min şi-a anunţat intenţia de a adera la ONU, ca dominion chinez, deschizându-şi registrele pentru emigranţi. Primul val de emigrare din istoria umanităţii şi-a început afluirea către sfârşitul anului, când convoiul format din şase corpuri de navetă spaţială, ataşate de un buster enorm, împărţit în 12

sfere detaşabile, a

pornit la drum din zona de largare a staţiei spaţiale chineze către asteroidul cu diametrul de 525 km.

*

Pe ultimii zeci de metri, îl târî pe Greynhold pe podeaua de piatră finisată destul de grosolan.

Interiorul Casei-de-piatră era un fel de depozit pe 12 niveluri, patru la suprafaţă şi opt în subteran. Fiecare nivel consta într-un coridor lung de 50 de metri, cu patru încăperi pe o parte şi alte patru pe cealaltă. Toate aveau uşile metalice retrase în tecile speciale din pereţi şi toate erau goale. Nu existau nici măcar ferestre, ceea ce văzuse pe suprafaţa orientată către perimetrul de intrare în colonia militară fiind sculpturi în bazalt şi în skam verde-roşu, practic nişte scuturi de protecţie împotriva ploilor de meteoriţi.

Verifică ultima încăpere, apoi începu să urce din nou pe scara metalică, săltându-l pe tech numai atât cât să nu-i rupă şira spinării. Nu înţelegea de ce o trimisese Ivan în această clădire pustie, care părea să fi rămas în felul acesta încă din clipa încheierii lucrărilor de excavare a Coloniei.

Prima uşă pe stânga era închisă. Se opri brusc şi cercetă statusul celorlalte şapte uşi – erau cu toate deschise. îşi chestionă IA-ul cu privire la înălţimea la care se găseau în raport cu solul şi calculă că se aflau la etajul al treilea. Ridică palmele tech-ului şi le puse pe suprafaţa de metal, de culoare oliv. După cum se aştepta, auzi un clinchet sec şi uşa se retrase în teaca sa.

Dincolo de ea, se vedea o grădină împrejmuită de ziduri înalte şi albe. Ronduri de flori puternic colorate pătau suprafaţa gazonului tăiat scurt şi alei sinuoase, cu pietriş alb, şerpuiau printre ele. Un teren de badminton, o peluză îngustă şi un bazin îmbrăcat în polipren albastru

păreau că îşi întind dimensiunile cu mult dincolo de cei patru pereţi.

O imagine complexă în 3D, se gândi Powell, verificând cu coada ochiului dacă şuviţa de iridiu se găsea în stare de alertă. Tot ceea ce vedea ca realitate obiectivă era doar un joc al fotonilor cu pupilele şi cu acea parte a creierului ei destinată interpretării imaginilor. Cineva sau ceva se străduia să o păcălească. Dar sistemele hotronice ale IA-ului descifraseră deja enigma şi îi menţineau simţurile în alertă maximă.

Lângă bazin se vedea o porţiune acoperită cu dale de marmură de culoarea oului de struţ, pe care se găseau piese de mobilier de grădină, măsuţe joase, împletite din răchită, fotolii din plastic cu suporturi pentru picioare, acoperite de perne mari, iar deasupra lor o uriaşă umbrelă, albastru cu alb. O femeie blondă, languroasă, stătea într-un fotoliu, cu picioarele ridicate pe un suport capitonat. Un pahar subţire şi înalt, pe jumătate aburit, aştepta pe o tavă din argint filigranat, aflată pe o masă, în apropierea cotului drept, iar alături de fotoliu, într-o frapieră cu picior scurt, se răcea o sticlă de scotch.

De la distanţa la care se găsea, părea o blondă foarte stilată. IA-ul o reduse la ceva mai puţin de trei metri, focalizându-i retinele de contact. Când imaginea se stabiliză şi se limpezi, arăta ca o femeie excesiv de fardată, cu rimelul de pe gene atât de gros, încât semănau cu antenele unor rădaşte, şi cu o gură exagerat de mare, pe care tuşa de ruj violet o făcea asemănătoare cu aceea a unui vampir.

Era îmbrăcată în pantaloni trei sferturi, din bumbac alb, sandale cu un deget, de culoare alb-albastră, şi o bluză de mătase de culoarea pielii, peste care atârna lejer un colier din pietre verzi, care păreau smaralde, dar erau numai simple imitaţii din serpentin, cum îi preciză IA-ul, în

setul de informaţii alfanumerice, care îi licărea permanent în colţul din dreapta al ochilor, scurgându-se fără oprire, nu pentru a fi examinate vizual, ci pentru a stabili sinapsele chimico-electrice necesare receptării şi interpretării lor. Pe fotoliu, alături de ea, o pălărie albă, din pai, cu o panglică de satin albastru, aştepta să fie luată în seamă.

— Ce-ar fi să vii puţin mai aproape? Cred că nu ţi-e teamă de mine, nu? Nici măcar un taipan scutellatus nu poate sări până la tine. În plus, ai paznicul de iridiu activat, îl aud cum zumzăie provocator, în vreme ce eu, după cum vezi, sunt o simplă femeie, singură, tristă şi lipsită de companie, la marginea unei colonii populate de soldaţi insipizi.

Estel Eyre Powell ridică mai sus puţin capul şi pieptul bărbatului, apoi păşi dincolo de prag, apropiindu-se cu paşi mari. Niciun pericol, încadrabil în perimetrul armelor produse de Federaţie sau de inamicii acesteia, semnală IA-ul. Cel puţin nu în cele cunoscute până la ultima actualizare, de dinainte de a părăsi Niobe.

Blonda tuşi uşor şi arătă cu bărbia în direcţia lui Greynhold.

— Este animalul tău de companie sau ce? Poţi să-l laşi la uşă, dacă nu are nevoie de supraveghere.

Powell se uită urât la ea şi şuieră:

— Are.

Apoi îl târî mai departe, răscolind pietrişul alb al aleii. Întoarse capul şi privi o clipă în urmă. Imaginea părea atât de naturală, încât începu să aibă îndoieli în capacitatea IA-ului de a emite afirmaţii referitoare la realitate. Se opri, şovăind.

— Nu este o imagine 3D, hotărî, după câteva clipe. Dar nici realitatea coridorului din care vin nu este. Atunci, în ce mama dracului am intrat?

Blonda izbucni în râs. Scoase o limbă neaşteptat de mică şi o trecu peste buzele ispititoare.

— Este un spaţiu multidimensional cerebral alternativ. Un DCA. Funcţionează numai atunci când creierul pentru care a fost realizat ajunge într-un spaţiu de proiecţie adecvat. Aşa cum este depozitul ăsta. Oricine altcineva intră aici, în acest moment, nu o să vadă decât o încăpere goală şi un droid de luptă, pe jumătate epuizat, cărând trupul unui tech. Dar creierul tău… cu creierul tău este o altă poveste, iubito. O poveste tot atât de veche, pe cât este tehnologia care a ajutat la fabricarea ta, în An-Droid Lab din Baltimore. Când au pus mâna pe voi, fraţii Huismans au săltat întreaga tehnologie disponibilă de la faţa locului. Nu vrei să iei loc, totuşi? O să mă trag mai într-o parte, fotoliul ăsta este de ajuns de lat pentru două persoane…

Powell clătină din cap.

— Dă-i drumul şi termină odată cu ce ai de spus.

— Pe vremuri, nu aşteptai de două ori o invitaţie.

Femeia râse din nou, degajat. Partea de sus a trupului se mişca uşor, un şarpe paralizându-şi prada, în linia desăvârşită a unui dans erotic. Powell închise ochii, străduindu-se să se concentreze, dar nu reuşi. I s-a părea că mai trăise o dată, de mai multe ori, de nenumărate ori scena asta. Şi că, de fiecare dată, nu rezistase ispitei şi se aşezase lângă corpul unduitor. Dacă, în cazul ei, ingineria genetică reparase toate greşelile de construcţie corporală induse de factorul întâmplare, în cazul necunoscutei din faţa sa accentuase tocmai acele erori care o făceau tulburător de umană. De dezirabilă. Apoi, o parte tăinuită a memoriei îi aduse în prim-plan amintirea băii pe care o făcuseră amândouă în piscina de alături, un clocot de mişcări line şi bruşte, de ţipete languroase, pe jumătate retezate, de apă împroşcată peste alei şi peste peluză. Un

DCA?

— Îl port în mine, înţelese şi un duş de apă îngheţată o făcu să se trezească la realitate. DCA-ul ăsta nenorocit… îl port în mine, nu-i aşa?

— Nu ţi-am spus de An-Droid Lab? Am fost proiectată nu ca să te mint, ci ca să îţi ofer soluţii. Aparţin spaţiului multidimensional construit exclusiv pentru creierul tău. Am fost făcută ca să mă iubeşti. Estel, sunt singura entitate capabilă să te înţeleagă şi să te susţină, dacă asta are vreo însemnătate pentru tine. Ţi-am adus atâta plăcere şi mângâiere, în toate întâlnirile noastre anterioare, încât chiar dacă ai fost obligată să uiţi, trupul tău îşi mai aduce aminte câte ceva. Există şi o memorie tactilă, nu numai una intelectuală… Hai, spune-mi că nu ai uitat chiar tot!

Nu uitase chiar tot. Powell îşi scutură capul şi lăsă trupul lui Greynhold să cadă peste pietrişul alb. Faţa i se izbi de muchiile mici şi ascuţite, pielea se tăie în câteva puncte şi un fir de sânge le mânji pe cele mai apropiate. Ce fel de univers reprezenta un DCA, dacă reuşea să interfereze în felul acesta cu realitatea? îşi îndreptă spatele şi simţi în apropierea gâtului vibraţia firului de iridiu, pregătit de atac.

— Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă numesc, spuse blonda şi se ridică, la rândul ei, într-un cot. Sunt sigură că asta nu-ţi mai aduci aminte.

— Cornish-cea-cu-un-ochi.

Femeia fluieră, făcând pe surprinsa.

— Ah, da, spuse. Da, sigur. Trebuia să-mi fi dat seama că, mai întâi, te-ai întâlnit cu Ivan. Care s-a grăbit să se spele pe mâini, ca de obicei. I se pare că eu pot să rezolv toate încurcăturile în care se bagă el. Ei, da, eu sunt Cornish. Sunt *cea-cu-un-ochi*, deoarece trebuie să supraveghez simultan cele două planuri: realitatea Coloniei, din care vii tu, şi DCA-ul în care ai intrat acum.

Tot nu vrei să te aşezi lângă mine?

— Am să mă aşez după ce mă voi lămuri asupra statutului tău. Ai spus că DCA-ul acesta este în mintea mea şi că locul unde mă găsesc a condus la activarea lui. Corect?

Femeia zâmbi palid şi dădu din cap.

— Nu am spus exact cu aceste cuvinte, dar în principiu este corect. Şi adaug: de câte ori este activat, DCA-ul îi transmite IA-ului tău detaliile acţiunii pe care o ai de îndeplinit. Acest lucru se întâmplă cât mai aproape de punctul de finalizare a acţiunii, pentru ca informaţiile clasificate să nu ajungă în mâinile inamicului.

— Mai există vreun loc în universul locuit de specia umană unde acest DCA se poate activa?

— Două pe Therra şi unul pe Dione. După prima activare, au devenit însă inutilizabile.

— Aha!

Se scărpină după ureche, sperând ca femeia de pe fotoliu să-l perceapă ca pe un gest suficient de neutru. Oricum, dincolo de zâmbetul cvasierotic, pe chipul ei nu se putea citi mare lucru. O privea ca şi cum părea că nu mai conştientizează prezenţa ei acolo.

— Ce legătură există între clone şi DCA-uri?

— Oamenii nu pot să perceapă DCA-urile. Creierul clonelor este special modificat în momentul realizării designului pentru asta.

— Aha!

Nu era un duşman. Toate răspunsurile acelea, întreaga atitudine lascivă, lipsită de intenţionalitate adversă… Un fel de voce, care răsuna doar în creierul ei, îi spunea că nu există niciun fel de primejdie.

— Mai exact, ce sunt DCA-urile?

Se uită de jur-împrejur, ca şi când ar fi căutat pe cineva. Powell se uită şi el, odată cu ea. Nu era nimeni, nici

sub fotoliu, nici trăgând cu coada ochiului din spatele vreunui vas de flori sau după vreo uşă mascată.

— Puncte informative, pe un traseu demult stabilit. 50 de ani pot să fie o groază de timp. Sau să nu însemne nimic. Realitatea umană este una a anilor numărabili în decenii, în secole, în milenii. Cea a unui DCA nu este decât un etern prezent.

— Un proiect de colonizare a planetei Marte, vrei să spui? Unul realizat în toate detaliile cu putinţă. Un proiect pentru o jumătate de secol… Ce fel de om a putut să gândească tot acest mecanism uriaş şi complicat, cu un parcurs atât de îndelungat?

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele informaţiilor, spuse Cornish şi un zâmbet slab îi încreţi buzele violete. Dar, pentru că suntem cunoştinţe atât de vechi şi de… apropiate, pot să-ţi spun că niciun creier uman nu este capabil de aşa ceva. Ridică paharul brumat şi sorbi, delicat, o înghiţitură. îl puse alături şi o fixă pe Powell cu o privire languroasă. Ţi-aş mângâia sprâncenele încruntate, dar ştiu că nu vrei asta. Nu vrei decât să afli blestemata de comandă, care să te proiecteze către şacalul ăla bătrân şi viclean de Marte. Eu însă pot să-ţi ofer dragostea…

Vârful piciorului gol desenă ceva prin aer, ca o chemare mută. Droidul îşi scutură capul, străduindu-se să-şi păstreze hotărârea iniţială.

— Mai trage o dată, nemernico. Şi când o faci, data viitoare, ai grijă să fie ceva mai mult decât o linie de DCA între noi, auzi? Mult mai mult decât atât!

— Nu mai fi atât de ostilă, iubirea mea. Eşti fermecătoare când te înfurii, dar ai oasele tare fragile. Parcă nici nu ar fi de soldat. Ce zici de degetul arătător?

Prevăzătoare, Powell se trase un pas înapoi. Apoi aruncă o privire scurtă asupra arătătorului mâinii drepte. Acesta atârna de falanga a doua, iar osul spart îi sfâşiase

pielea, ca un dinte cariat. Se holbă la el, nereuşind să înţeleagă.

— Cum… cum ai făcut asta? bolborosi, fără să-şi poată desprinde privirile de pe rană.

Nu simţea nicio durere şi bănuia că trebuia să fie vorba despre starea de şoc care urmează unei traume fizice. Dirijă un set de întrebări referitoare la starea glucidelor în organism, dar IA-ul rămase mut. Să fi fost ceva legat de prezenţa unui DCA?

— Legile unui spaţiu multidimensionalsunt destul diferite de cele ale unui spaţiu cu dimensiuni finite. Vârful piciorului gol refăcu desenul chemării anterioare. Fotoliul încă te aşteaptă, Estel.

Prinse degetul rupt cu degetele celeilalte mâini şi îl lipi de degetul mediu, străduindu-se să nu sfâşie pielea şi mai mult. Apoi scoase din buzunarul de la piept trusa medicală, o desfăcu şi scoase spray-ul antiseptic. Pulevriză peste cele două degete un lichid incolor, combinat cu oximorofonă, un analgezic semisintetic produs special pentru armată, apoi le înfăşură în bandă adezivă, al cărei capăt îl rupse cu dinţii.

— Dacă mă apropii de tine acum, voi încerca să te omor. Deocamdată, nici tu, şi nici eu nu dorim foarte tare acest lucru, nu?

Clătină din cap.

— De unde să ştiu eu? Poţi să încerci. Dacă nu reuşeşti însă, vei arăta atât de rău, încât nu voi mai avea cui să adresez invitaţia.

— Cred că te-aş putea ucide, răspunse Powell, analizând în minte o schemă de atac. Sau cel puţin aş încerca şi tot ar fi mai bine decât nimic.

— E o idee, răspunse cealaltă şi sorbi din pahar lichidul rece, privind-o peste buza lui. Dar nu cred că vei ajunge prea departe, cu şira spinării fracturată. Degetul

tău arătător a fost numai proba că pot face şi altceva decât să stau pe un fotoliu şi să par că mă distrez. Dar şi avertismentul că pot utiliza aceeaşi forţă, oricând doresc, şi la orice parametri.

— Exact cum am spus, nici tu, şi nici eu nu ne dorim foarte tare acest lucru. Cum mi-ai rupt degetul?

Blonda râse şi-şi arătă dinţii drepţi şi frumoşi. Făcu un gest şi măsuţa, tava, paharul cu picior, frapiera şi sticla de scotch dispărură, ca prin farmec.

— Creierul tău. Acolo stă tot secretul. Dacă ştii cum să-l manipulezi, obţii de la el tot ce îţi doreşti. I-am sugerat că pentru arătătorul tău drept atracţia gravitaţională a crescut de o mie de ori. Nimic nu rezistă la aşa ceva, iar el s-a conformat noii realităţi.

— Când încetează jocul ăsta stupid?

— Credeam că tu eşti cea care şi-l doreşte. L-ai jucat de fiecare dată când ai pătruns într-un DCA. Constat că ţi-ai pierdut rafinamentul, Estel Eyre Powell. Clătină din cap şi continuă: Nu ai decât să spui ce doreşti.

— Un mijloc de deplasare pentru a ajunge pe suprafaţa lui Marte. Cer prea mult?

— Niciodată nu ai cerut prea puţin. Cornish zâmbi: Dar nu ai fi tu, dacă s-ar întâmpla una ca asta. Oricum, ştiu foarte bine că nu suntem decât doi pioni pe o tablă de şah mult prea mare. Ceea ce îmi ceri, de fapt, nu ceri tu, este parte a unui plan, care plan are ca finalitate ca tu să ajungi pe Marte, la doi paşi de Fortul Cressey. Am vrut doar… am încercat doar să te am câteva clipe lângă mine. Un remember pentru clipele frumoase care s-au dus.

Blonda se ridică încet în picioare, privind-o cu ochi duşi în fundul capului. Un firicel de rimel începuse să i se scurgă pe la colţul ochiului drept. împinse cu piciorul în fotoliu şi acesta dispăru. Lumina păru mai intensă şi strălucirea pietrişului alb deveni deranjantă. Estel Eyre

Powell îşi feri ochii cu mâna rănită. O durere surdă începu să îi zvâcnească de-a lungul braţului, către cot.

— Fortul Cressey. În denumire chineză, Colonia Marelui Zid. Toată existenţa ta, Estel, s-a învârtit, fără să ştii, în jurul acestei necunoscute. Ai fost proiectată şi realizată la un an după ce Marele Zid a devenit operaţională* Ai avut de executat multe operaţiuni militare, însă toate au fost numai simple antrenamente în vederea susţinerii acesteia. Pentru asta, nu e nevoie decât să ajungi la capătul acestei încăperi şi să acţionezi sasul fals, de pe zidul exterior. Ştii care-ţi este misiunea?

Pe chipul supralicitat al femeii din faţa ei, cu corpul de dansatoare de cabaret, apăruse o expresie de demnitate gravă.

— Trebuie să distrug Fortul Cressey.

— Aceasta este ultima soluţie, Estel. De fapt, trebuie să-i convingi pe chinezi să se întoarcă pe Vesta şi să-şi distrugă singuri baza. Ai un set de argumente operaţionale în memoria IA-ului. Dacă nu vei reuşi, abia atunci ai mână liberă să distrugi colonia. Nici măcar nu ar trebui să fie complicat: patru mine pentru atmosferă foarte scăzută, amplasate în puncte diferite ale cupolei şi decompresia rezultată în urma exploziei ar trebui să măture absolut totul, azvârlind obiectele şi trupurile coloniştilor până la altitudini de 2, 5 – 3 km.

— Ceea ce ţi-ar plăcea la nebunie, nu, Cornish?

Femeia îşi şterse dunga de rimel cu degetul mic, se uită la el, apoi ridică din umeri.

— Sunt doar o rutină, în cadrul unui program care te vrea pe tine în rolul principal. De ce mi-ar face plăcere moartea unor colonişti?

— Există posibilitatea, pur teoretic, e adevărat, dar există, ca mecanismul exploziei să nu funcţioneze. Sau ceva să mă împiedice să declanşez explozia, după ce

tratativele eşuează. Powell îşi linse buzele şi se aplecă uşor către înainte pentru a lansa întrebarea: Ce ar trebui să fac, în acest caz?

— O să găseşti o modalitate de a ieşi din situaţia asta. Întotdeauna ai găsit, pentru aşa ceva ai fost îndelung antrenată. Se cheamă plan de rezervă, nu?

— Dacă suntem doar subrutine ale unui program ce rulează chiar în aceste clipe, atunci mai mult ca sigur că există şi un plan de rezervă, da.

Cornish clătină din cap şi părul ei blond se mişcă prin aerul cald, ca bătut de o pală de vânt.

— Presupun că nu este nevoie să ne luăm la revedere.

Şi dispăru, cu grădină, cu ziduri, cu alei, cu piscină cu tot. Alături de piciorul ei drept, trupul nemişcat al lui Greynhold părea un câine mare, adormit”.

*

Sasul se deschise de la prima atingere a palmelor bărbatului încă leşinat.

Dincolo de lentila de metal transparent, se zărea marginea zimţată, ca o oală ştirbă, aplecată într-o parte, a craterului

Stickney. O baliză roşie îşi arunca semnalele de avertizare, o dată la trei secunde, pentru cine ştie ce sistem de supraveghere. Încă şi mai departe, ochii lui Powell se refocalizară şi încadrară un alt vârf conic, probabil cel mai înalt de pe microsatelit – Rosinas 001. Peste el, cuprinzând jumătate din orizontul vizibil, strălucea Marte Roşu, asemenea chipului unui diavol din vechile texte religioase.

În stânga uşii rotunde, la numai două palme de ea, dulapul încastrat în roca neagră conţinea două costume de exterior, speciale pentru mers pe suprafaţa accidentată a lui Phobos (asta numai dacă săriturile controlate de cele

două boostere ataşate de bocanci puteau fi numite mers).

Două, îşi spuse Powell, privindu-le mai mult decât ar fi fost necesar. Cine gândise întreaga aventură, îl avusese, pesemne, în vedere şi pe Greynhold. Asta ar fi explicat, până la un punct, de ce se încăpăţânase să-l care după ea peste tot, cu toate că ar fi fost mult mai simplu să-i fi retezat mâinile-cheie cu firul de iridiu şi să-l fi abandonat într-o nişă oarecare.

Se răsuci cu faţa către priveliştea exterioară şi îşi lipi fruntea de metalul transparent. IA-ul îi comunica, în maniera lui seacă, alfanumerică, despre cele 2879 de baloane meteorologice cu heliu, pe care cei 48 de colonişti ai celei de-a treia expediţii americano-japoneze le lansaseră în atmosfera superrarefiată a Planetei Roşii, în anul 21 El, de la baza permanentă Michigan. Cartografii meteo identificaseră 889 de rute atmosferice, unde curenţii erau aproximativ statornici şi ar fi menţinut baloanele într-un strat altitudinal de aproximativ 5 km, vreme de mai multe decenii. Aceasta le-ar fi permis realizarea de multiple observaţii şi ar fi ajutat la descifrarea misterelor considerate inexpugnabile, cu privire uraganele devastatoare care izbucneau, majoritar, la poalele lui Mons

Olympus, informaţii mai mult decât necesare pentru construirea unei colonii cu adevărat sigure pentru viitorii ei locuitori. Mai mult decât atât, nacelele aveau ataşate pe exterior morişti de vânt, care produceau în permanenţă curent electric, înmagazinat în microacumulatori performanţi. Planul iniţial fusese ca, după 3 – 4 ani de funcţionare, fiecare balon să fie adus la sol, iar curentul să fie restocat în acumulatorii coloniei. Dar izbucnirea *Războiului de 87 de minute*, spulberase majoritatea planurilor spaţiale ale marilor puteri. Baloanele însă rămăseseră. Şi puteau fi utilizate drept scară, pentru cea

mai înspăimântătoare coborâre la care putuse vreodată să viseze o minte umană.

Estel Eyre Powell se cutremură, involuntar. Nu cunoştea, efectiv, sentimentul de frică, în creierul ei semnalele biochimice care transmiteau acea stare corpului fiind întrerupte. Era însă conştientă de faptul că, în acest punct, planul grandios care conducea specia umană pe cărările spaţiului, în primii ei paşi de colonizare, era destul de fragil şi dependent de o mulţime de presupuneri. Cum ar fi fost imuabilitatea traseelor meteorologice alese în urmă cu peste patru decenii. Sau ideea că absolut toate baloanele supravieţuiseră toanelor naturii marţiene. Şi că se găseau la locul potrivit, în momentul potrivit, pentru salturi.

Pentru că totul presupunea nebunia unor salturi extraatmosferice. Pentru desprinderea de pe suprafaţa lui Phobos era suficientă o simplă deschidere a sasului, urmată de expulzarea aerului din interior, cu tot ceea ce se găsea acolo. Rezultatul ar fi fost un salt către Marte, cu viteza de 18, 6 km/sec, la care o simplă corectură de 2, 5 secunde, adusă de boostere spinului de rotaţie, ar fi urcat-o până la 38, 8 km/sec, mai mult decât suficientă pentru a atinge pătura foarte înaltă a atmosferei marţiene în urma unui zbor-cădere de aproape 23 de minute. Iar aici ar fi intrat, aproape automat, în plasa de captură a balonului 778, aflat în cea mai de sus poziţie pe harta meteo a primilor colonişti. După o staţionare de 12 minute şi 19 secunde pe platforma acestuia, ar fi urmat saltul numărul doi, cu o accelerare de 6 secunde a boosterelor, apoi un alt zbor-cădere de 16 minute, până în plasa balonului 699. Şi tot aşa… Accelerare, cădere liberă, semifrâne, intrare în plasa de captură, cătărarea pe platformă… Accelerare…

IA-ul trebuia să recalculeze permanent poziţiile, vitezele de accelerare, cele de frânare, timpii de staţionare

şi cei de cădere liberă. Şi, mai ales, trebuia să identifice existenţa baloanelor.

Ce s-ar fi întâmplat dacă unul sau mai multe baloanetrepte lipseau la apel? Ar fi reuşit să intercepteze în timp util o treaptă, aflată la o altitudine inferioară?

IA-ul făcu o pauză de o zecime de secundă înainte să răspundă, imperceptibilă pentru creierul uman, dar sesizabilă de acela al unui droid de luptă amplificat. Prăbuşirea controlată, la ultima viteză generată de boostere, ar fi continuat până în apropiere de altosfera marţiană. Cu toată diferenţa de gravitaţie dintre Therra şi Marte, corpurile celor doi săritori s-ar fi zdrobit pur şi simplu de sol, dacă nu ar fi existat posibilitatea inversiunii jeturilor în boostere. La 12 km altitudine, ar fi fost iniţiate primele ajustări inverse, care ar fi continuat până când s-ar fi obţinut combinaţia ideală între încetinirea căderii şi orientarea spaţial-geografică a acesteia, astfel încât corpurile lor, antrenate într-o mişcare elicoidală, să ajungă într-un unghi de 52° deasupra Coloniei Marelui Zid, suprafaţa elastică a acesteia urmând să atenueze în mod semnificativ impactul final.

Powell se concentră asupra acestui aspect final. Ce însemna, de fapt, „atenuare semnificativă”? IA-ul făcu cea de-a doua pauză, apoi transmise o succesiune uriaşă de operaţii, al căror rezultat final era, în esenţă, că existau 42% şanse ca trupul său să supravieţuiască impactului. Cu condiţia să-l folosească pe acela al lui Greynhold ca tampon între ea şi calota elastică a Coloniei.

42% şanse de supravieţuire nu însemna foarte mult pentru un om. Estel Eyre Powell îşi dezlipi fruntea de hublou şi se uită către corpul de la picioare. Un scut uman. îşi reprimă un fior, generat nu de ideea în sine, bărbatul nu însemna absolut nimic pentru ea, aşa cum nu ar fi însemnat alţi o sută sau o mie de oameni asemenea lui,

dacă ar fi stat în calea realizării misiunii. Fiorul fusese generat de ceea ce implica, în realitate, prezenţa lui, în acea încăpere-depozit a Casei-de-piatră. O minte gândise cu mult, foarte mult timp în urmă o acţiune atât de complicată şi de detaliată, încât cuprindea chiar şi un plan de rezervă, în cazul imixtiunii vreunui factor aleator. Cărase după ea, tot timpul, în mod subconştient, un colac de salvare.

Îşi supse buza de sus. Dar celălalt plan? Rezerva, în cazul în care varianta A, aceea a acceptării propunerii de evacuare, şi varianta B, aceea a distrugerii fizice a Coloniei, ar fi eşuat?

O *să găseşti o modalitate de a ieşi din situaţia asta*. Întotdeauna *ai găsit*, *pentru aşa ceva ai fost îndelung antrenată*. *Se cheamă plan de rezervă*, *nu*? îi spusese Cornish-cea-cu-un-ochi.

Undeva, într-o altă DCA, încă necristalizată, exista şi un asemenea plan. Urma numai să-l descopere. Dar pentru asta, trebuia să mai întâi să părăsească baza Primus, mai înainte ca Solesmes Abbey Dyonnet să pornească alarma de securitate. Era adevărat că, în urma sa, rămâneau cele două copii genetice care aveau să iasă din stază în mai puţin de o oră şi să aducă în urma lor iadul diversiunilor. Dar nu se putea bizui numai pe asta.

Miles Huismans îi spusese înainte de plecare: „Vreau locul ăsta de pe Marte complet pustiu, până la sfârşitul anului therran. Nu mă interesează ce se întâmplă cu gălbejiţii ăia nenorociţi. Centura de Asteroizi e suficient de încăpătoare pentru întreaga Chină, la urma urmei”.

Deschise dulapul şi apucă, la întâmplare, costumul din dreapta. îl măsură, suprapunându-l peste corpul întins pe podeaua cu dale nefinisate. Era cu un număr mai mare, dar se potrivea, în linii mari. îl îmbrăcă, grăbită, cu mâini de expert, terminând operaţiunea în mai puţin de cinci

minute. Apoi intră în cel din stânga, operând ajustările permise de dinamica costumului. îl ridică în picioare pe Greynhold, sprijinindu-l de zid, şi trecu cablul de siguranţă prin inelele de la centura acestuia. Trase de câteva ori şi dădu mulţumită din cap – ancorarea părea solidă. Setă comenzile radio ale boosterelor lui Greynhold pe frecvenţa pe care opera IA-ul său, apoi aruncă o ultimă privire în încăperea-depozit, unde cu numai câteva minute în urmă stătusfe într-o grădină şi respirase mirosul de iarbă şi de flori. Nu ştia dacă mai exista vreun DCA proiectat pentru viitorul în care tocmai se pregătea să intre sau dacă acela fusese ultimul şi nu ştiuse să profite de el. Oricum, hotărî că nu-i părea rău de felul în care se petrecuseră lucrurile, iar dacă misiunea se îndrepta spre un final aşteptat, atunci nimic nu ar fi putut fi trecut la capitolul pierderi.

Tastă închiderea uşii automate din spate şi, în timp ce fâşâitul acesteia umplea aerul încăperii minuscule de tranzit cu zgomote înăbuşite, se gândi din nou la Centura de Asteroizi. Vestanii veniseră pe Marte chiar de acolo. Un spaţiu imens, practic o ascunzătoare fără limite, cum sugerase Preşedintele.

Un labirint format din milioane de planetoizi, pe care să te refugiezi, dacă erai urmărit şi pe care să-ţi construieşti depozite de negăsit pentru orice forţă de poliţie cosmică. Se gândi la insulele tropicale din Oceanul Pacific şi la rolul pe care-l jucaseră acestea în înflorirea pirateriei.

Se apropie de Greynhold şi cercetă informaţiile oferite de costum: totul părea aproape în regulă, cu excepţia pulsului, accelerat şi cu un suflu sistolic interesant, şi a infecţiei care începuse să-i cotropească falangele rupte ale mâinii stângi. Powell nu se îndoia însă că bărbatul avea să ajungă viu la sol, cu atât mai mult cu cât microlă-ul costumului depistase problema medicală şi îi

injectase câteva doze de tranchilizante.

Un bărbat viu ar fi fost o ofertă de luat în seamă de coloniştii de pe Vesta. De fapt, cea mai bună ofertă, stabili droidul şi întinse degetul arătător către butonul de declanşare a sasului exterior. Niciodată bărbaţii unei aşezări izolate şi aflate sub ameninţare de extincţie nu ar fi urmat un droid, cu atât mai mult o femeie-droid. Dar un alt om, care să le propună o variantă concretă de salvare, da. Cele şase nave, cu care coborâseră în urmă cu decenii pe suprafaţa planetei, ar fi fost un bun început în această colaborare. Cu atât mai mult cu cât numărul lor scăzuse constant de atunci. Şase nave, care să se ridice toate odată de la sol şi să pornească spre Centură, având un comandant, aşa cum cronicile omenirii nu mai consemnaseră vreodată – un pirat cosmic. La urma urmei, Greynhold nu trebuia decât să asculte de sfaturile ei, ce alt consilier de luptă mai bun şi-ar fi putut găsi?

Moartea sau exodul pirateresc? Estel Eyre Powell nu se îndoia nicio clipă asupra cărei opţiuni avea să se îndrepte votul coloniştilor din interiorul Marelui Zid. Începea să bată vântul fermecat al unei noi istorii şi nările ei fremătătoare puteau să îi ghicească evoluţia. Zeci, sute poate chiar mii de ani de piraterie, de mici sau mari lovituri date unei economii umane aflate la începuturile cursei spaţiale. Un duşman nu devastator, ci constant, care să o ţină în tensiune şi să îi ghideze dezvoltarea. Cineva gândise tare demult toate astea. O minte strălucitoare, care trasase cu acurateţe toate liniile planului. Cineva care nu fusese un om.

Apăsă pe buton şi sasul se retrase fulgerător în teacă, încăperea minusculă se vidă într-o clipă şi trupurile lor urmară curentul de aer şi vaporii de umezeală, care se cristalizară imediat, devenind ace strălucitoare de gheaţă. IA-ul anunţă viteza de desprindere şi timpul rămas până la

prima corecţie. Powell căută din priviri corpul bărbatului. Se găsea la aproape cinci metri de ea, spre stânga, dar în limita vizibilităţii. Niciunul nu suferea de efectul de rotaţie întâmplătoare, aşa că boosterele nu trebuiau decât să ajusteze viteza cu care se îndepărtau de satelit.

După aproape un minut, căldarea lui Stickney rămase în urmă, iar suprafaţa spartă de sute de cratere de impact a lui Phobos apăru ca o sită imensă, cu găuri inegale, pe care Marte pensulase o culoare slab roşcată. I se părea ireal să plutească înconjurată de atâta tăcere către un corp ceresc care îi umpluse brusc tot câmpul vizual. Apoi IA-ul îi în vadă colţul retinei cu primele avertismente alfanumerice. Prima corecţie urma să aibă loc în 12… 11… 10… 09…

O să găseşti o modalitate de a ieşi din situaţia asta… Aşa îi spusese… cum se numea femeia aceea? Powell se strădui să-şi amintească de culoarea părului şi a ochilor… în ce era îmbrăcată… Nu reuşi şi se enervă. Dar nu mai avea ce face, decât să privească la spectacolul insolit al coborârii şi să se roage ca balonul meteorologic să se găsească pe poziţia precalculată. îi părea bine că acela care o activase fusese Miles Huismans şi nu fratele său, Hamish. Miles nu era un geniu, ci un simplu şi eficient om de acţiune şi, sub conducerea lui discretă, SUTA va ajunge din nou o forţă principală pe canavaua omenirii.

06… 05… 04… 03…

Undeva, foarte jos sub picioarele lor, pata închisă la culoare, ca o rană veche, a lui Mons Olympus, se întindea pe sute de kilometri, în toate direcţiile. Un furuncul pe obrazul pătat de coşuri al zeului războiului, hotărî Powell şi se încordă, simţind impulsul energetic dat de boostere. O aventură se încheiase, dar alta sta gata să înceapă.

Să nu te saturi niciodată de aventuri, o sfătui o voce feminină necunoscută. Se răsuci uşor într-o parte, cu

braţele ridicate spre înainte, gata să apuce. Şi chiar apucă reţeaua ochiurilor plasei de titan, cu care era acoperit balonul, atunci când IA-ul îi spuse să o facă. Trupul de la capătul celălalt al corzii veni cu mare viteză către ea, se izbi de balonul uriaş şi se îndepărtă, răsucindu-se. Reculul nu era o problemă, IA-ul va comanda jeturile de aducere înapoi şi Greynohold se va lipi cuminte de nacela din polybaxită.

Estel Eyre Powell respiră uşurată. Coborârea începuse cu prima treaptă, care se dovedise a fi la locul ei. Un lanţ noros trecu pe sub ei, ascunzând muntele. Dar el se găsea tot acolo, iar Colonia Marelui Zid îi aştepta neştiutoare, să li se supună.

Începea marea bătălie, râse droidul, încă agăţat de ochiurile mari ale plasei şi privind dincolo de ea, către Marte. Zeul războiului îi asigura un război care nu avea să se încheie, practic, niciodată.

Închise ochii şi se concentră pentru al doilea salt.

Hoinărind pe Cronos Bulevard

Marcus Antoninus Nerva îşi întinse coatele peste şanţ şi scuipă cu precizie, exact pe piatra din faţa porţii metalice. În spatele grilajului, prin care galopa un impresionant câmp de forţă ce făcea să tremure de jur-împrejur un aer albăstrui, se înălţa, imobilă şi stranie, Poteca Timpului.

Soldatul îşi dădu pe spate coiful cu panaş auriu şi ridică din umeri: stăteau degeaba. Timp pierdut, bani cheltuiţi, munţi de bonuri, chitanţe şi ordine de plată, pe care un şir nesfârşit de contabili le puneau mereu în ordine… Toate astea şi multe altele, la care nici măcar nu voia să se gândească acum, pentru că, într-o zi, unui libert i se năzărise că pe Calea lui Saturn coborau câteva femei înaripate, înarmate cu arcuri şi pilumuri.

Se săltă în mâini şi sări afară din şanţ.

Spre apus, din soare de-abia de mai rămăsese o geană mânjită cu roşu-sângeriu, clipind peste găvanele unor nori întunecaţi. Undeva, nu departe, poate chiar dincolo de Colinele Hesperidelor, se pregătea să izbucnească o nouă furtună, care avea să umple locurile cu o apă puturoasă şi să le spulbere pânza de cort sub care se întindeau să doarmă în nopţile când nu erau de gardă.

Cum era mai rău, adică, bombăni necăjit, căutându-şi din priviri camaradul. Nu-l zări însă nicăieri. Aşa se întâmplase şi în urmă cu o săptămână, când vântul acela blestemat îi lovise pe neaşteptate, la puţin timp după miezul nopţii, le smulsese pânza şi ridicase lăzile cu provizii, azvârlindu-le în toate părţile. Noroc că apucaseră să îngroape amforele cu apă potabilă, altfel chiar că s-ar fi găsit într-un mare rahat. Mai privi o dată către apusul ameninţător şi porni către latrina improvizată din scânduri negeluite, care se ridica la marginea campusului.

Panglica cenuşie, uşor ridicată la margini, coborâse în formă de spirală din cer, în timpul domniei împăratului Claudius al XII-lea Saturninul şi de aceea rămăsese cunoscută drept „Calea lui Saturn”. Se rotise o vreme, un burghiu uriaş, cu aerul sfârâind şi pocnind, asemenea unei crengi de brad asaltată de flăcări, apoi intrase în spinarea tare a gresiei ce se găsea la nicio palmă sub stratul de humus, acoperit cu smocuri de iarbă rare şi grase. Păstorii nomazi care se găseau la vremea aceea pe Câmpul lui Ianus povestiseră că pământul se cutremurase de mai multe ori şi trombe înalte de scântei se ridicaseră în sus, umplând aerul cu un miros greu de pucioasă.

Vreme de aproape două generaţii, nu se întâmplase nimic. Oameni sălbatici, care-şi mânaseră vitele încoace şi încolo, ocolind drumul pustiu al cerului, fără să-l ia în seamă mai mult decât pe o groapă oarecare de pe câmp… Bătălia din apropierea lacului Quintus, dintre armatele

clanurilor Talassio şi Regalian, care risipise în jurul ciudatei construcţii a nimănui câteva mii de cadavre, ale căror oase albiseră şi se îngropaseră sub iarbă, netulburate decât de lătratul ascuţit al coioţilor şi de croncănitul corbilor bătrâni… Secta iudaiţilor antecreştini, care-şi înălţase corturile în jurul Căii, aducându-i jertfe animale şi învăluind-o în fumul de tămâie şi smirnă ani de-a rândul, până când, într-o noapte, dispăruseră cu toţii, ca suflaţi de vânt.

Apoi, împăratul Avidius Otto Hadrianus trimisese o cohortă formată din cei mai buni soldaţi hopliţi, conduşi de un tribunus celerum, să urce pe calea străbunului său Saturninul pentru a vedea ce se găsea la capătul celălalt al ei, pierdut în albastrul orbitor al cerului. Cohorta nu se mai întorsese niciodată. Zece ani mai târziu, noul moştenitor al tronului, împăratul Didius Septimius Clodius instalase în jurul acesteia o tabără permanentă şi îi provocase pe inginerii săi genişti să o distrugă. Fuseseră încercate toate strategiile posibile: îi dăduseră foc, ungând-o cu smoală şi păcurină, o aruncaseră în aer, montând sub ea butoiaşe cu „focul grecesc”, o bătuseră cu baroasele şi chiar cu berbeci metalici, puşi în mişcare de forţa unor cazane cu aburi, o retezaseră cu joagăre uriaşe, trase de câte 100 de soldaţi odată, săpaseră sub ea, încercând să ajungă la capătul vârfului de burghiu, o înţepaseră, o crestaseră, o încinseseră, arzând sub ruguri ale căror flăcări nu se istoviseră cu lunile… în tot acest răstimp, pe suprafaţa materialului necunoscut nu apăruse nici măcar o zgârietură, păstrându-se permanent rece. Lupta cu necunoscutul fusese abandonată, iar împăratul Niger Macrinus Vado poruncise izolarea perimetrului apropiat cu un gard electric şi instalase pază permanentă dincolo de porţile ferecate.

Iar acum, ei doi îşi pierdeau vremea, păzind

buruienile de pe câmpul pustiu şi plictisindu-se. Marcus ieşi din latrină, cu tunica fără mâneci atârnându-i pe braţ. Sub ea, spânzura sabia scurtă gladium, uşor ştirbită chiar sub mâner, în urma bătăliei de la trecătorile Vaaledemar. Le aşează pe amândouă pe piatra care le servea drept tăblie atunci când venea vremea mesei.

— Pe Jupiter Capitolinul! Unde naiba umblă jigodia asta de Agrinium?

Se aşează alături de ele, pe piatra caldă. Norii bulbucaţi cotropiseră deja un sfert din cer şi continuau să se deplaseze cu viteză către Poteca Timpului. îi privi o vreme, străduindu-se să nu ia în seamă sunetele neplăcute care i se învălmăşeau prin maţe. De două zile îl durea burta întruna şi trebuia să meargă la latrină aproape din ceas în ceas. Şi, bineînţeles, acturarul Vigilinus uitase să le pună în efecte medicamentele. Nu aveau nici măcar un nenorocit de ceai de valeriană. Iar până la venirea schimbului mai erau încă cinci zile.

Cinci zile! bombăni el cu mâna pe burtă. Cinci zile, în care avea să umple de putoare Câmpul lui Ianus, de avea să se simtă până la Roma!

Scuipă din nou, de astă dată cu obidă, şi se sprijini pe mâini pentru a-şi lăsa capul pe spate, să prindă ultimele raze ale soarelui. Strânse pleoapele şi filtră lumina puternică. Drumul spiralat se făcuse mic de tot, încăpându-i pe retine. Cine naiba să coboare de acolo? Niciun soldat al Legiunii a XIL a Fulminata nu văzuse vreodată pe cineva care să fi întâlnit vreo fiinţă a cerului. Sigur că poveşti se vânturaseră dintotdeauna. Şi mai era şi gardul electric care te punea pe gânduri. împăraţii romani, mai ales cei din ultimii 40 – 50 de ani, storceau suparăţi o visterie din ce în ce mai goală. Probabil că nu ar fi făcut o cheltuială inutilă ca asta, dacă…

— Te bronzezi, nu? Ţi-ai şi găsit vremea!

Agrinium Antoniu Macer stătea cu mâinile în şolduri alături, ţinând calul plin de spumă, de zăbala de bronz. Era îmbrăcat în uniformă completă de luptă, iar transpiraţia îi curgea în pârâiaşe subţiri pe lângă urechi şi dispărea sub pieptarul de piele groasă.

Marcus se ridică încet în şezut şi îl privi uluit.

— Ai fost plecat din tabără?! Ţi-ai părăsit postul fără să anunţi? Asta înseamnă dezertare…

— Dezertare pe boaşele bătrânului Uranus! La naiba, de dimineaţă abia apucaseşi să aţipeşti, doar ţi-ai petrecut întreaga gardă pe latrină sau ai uitat? Mi-a fost milă de oasele tale.

Se aşează, desfăcu şireturile din piele de pe picioarele păroase, apoi îşi descălţă pantofii cu talpă groasă, cu un oftat de uşurare. îşi mişcă degetele de la picioare cu vădită plăcere. Un vânt uşor prinse să sufle, culcând firele de iarbă la pământ.

— Am fost până aproape de valea Ingelui, spuse după câteva clipe. Să-ţi caut un leac pentru durerea aia de burtă. Ştiam că pe acolo hălăduiesc nişte păstori samniţi, îi văzusem în campania de la Terrenato, se ascund cu turmele prin munţi când simt vreun pericol, apoi se întorc la păşune. Mi-am zis că musai să cunoască ei vreun leac bătrânesc pentru boala ta. Şi nu m-am înşelat. Pentru doi dinari mi-au înfundat traista cu plantele astea ciudate şi mi-au umplut burduful cu lapte, ca să le fierbem în el.

Marcus trase sacul lângă el, îi căscă gura şi îşi apropie nasul. Miroseau amărui, aducând cu sâmburele de migdală zdrobit.

— N-ai întâlnit pe nimeni, pe drum?

Agrinium se ridică şi prinse să se dezechipeze. Calul îl privi câteva clipe, apoi îşi lăsă capul în iarbă şi începu să pască.

— Doar vânt, praf şi nori. Trânti pieptarul pe piatră:

Cine crezi că e nebun să se plimbe prin pustietăţile astea? îşi scoase centura şi rezemă gladiumul de piatră: Dar tu, cum ai petrecut? Ai făcut coadă la latrină?

Marcus se strâmbă, dar nu răspunse. Amintirea closetului îi stârnea un fior neplăcut prin maţe. Celălalt îşi termină dezechiparea, strânse toate efectele cu braţul şi se îndreptă către cort.

— Ar fi cazul să sufli în focul ăla… Ar trebui să ne grăbim cu masa de seară, dacă nu vrem să ne prindă vijelia. Nu că ţi-ar fi foame, adăugă după ce mai făcu un pas. Apoi întoarse capul şi rânji: Nu ţi-ar strica însă o băutură caldă, din plantele alea.

Marcus se ridică, la rândul său, aruncă o ultimă privire norilor vineţi de pe fruntea cerului de dincolo de drumul aerian, oftă şi se îndreptă spre vatra unde mai fumegau încă vreo doi-trei tăciuni.

1 *

Erau soldaţi de 23 de ani. Intraseră în armată în acelaşi an, dar la date şi în locuri diferite.

Marcus Antoninus era fiul nelegitim al bătrânului proconsul Valerius Nerva. Fusese pregătit încă de mic pentru cariera militară, aşa încât atunci când tatăl său venise în căsuţa de pe malul Tibrului şi-l luase de lângă fustele maică-sii, nu se smiorcăise şi nici nu ceruse să fie dus înapoi. Ca băiat de trupă, avusese parte de o viaţă grea şi numai faptul că centurionul Vespa cunoştea întreaga poveste a naşterii sale l-a ajutat să treacă peste cumplita perioadă a acomodării cu viaţa de campanie. Când a împlinit vârsta, s-a înrolat ca milite gregarium şi a fost primit în legiune.

Agrinium Antoniu Macer trecuse de 25 de ani când a fost obligat să se vândă ca gladiator pentru luptele din Roma. Numai aşa reuşise să facă rost de bani pentru a-şi răscumpăra părinţii căzuţi în mâinile piraţilor, cu puţin

înainte de începerea bătăliei de la Masada. După mai multe victorii la rând, fusese remarcat de consulul Praetorius, care se ocupa de procurarea armelor pentru legiunile Romei, şi trimis să se înroleze în Legiunea a III-a Umbrica.

Cei doi se întâlniseră pe terenul de luptă, într-o bătălie împotriva tribului cheruscilor, câştigată dramatic de Arminius, conducătorul barbarilor. În timp ce fugeau prin pădurile întunecate ale Teutoburgului, Agrinium sărise în ajutorul lui Marcus, care fusese înconjurat de trei, cherusci, şi reuşise să-l salveze de la moarte. De atunci rămăseseră împreună, Agrinium Macer solicitând transferul în cadrul Legiunii a XII-a Fulminata.

Trăiseră umăr la umăr asediul cetăţii Adys, când îi înfrânseseră pe cartaginezii nordici, sub comanda lui Regulus, apoi cele două înfrângeri zdrobitoare de la Dropana şi Faesulae, în care îşi găsiseră sfârşitul peste 45.000 de soldaţi; îşi vărsaseră maţele pe puntea corăbiilor între insulele Aegates, când victoria aproape la limită pusese capăt lungului război punic, căzuseră prizonieri în curust bătăliei de la Trasimene, când consulul Gaius Flaminius fusese ucis de săgeata arcaşului personal al lui Hannibal, trăiseră timp de trei ani umilinţa prizonieratului pe coasta vestică a continentului negru, după care fuseseră eliberaţi, alături de alţi o sută de camarazi de suferinţă, în urma unui acord între Imperiu şi Regatul Cartaginez. Se bătuseră cu triburile galice ale boiilor, la Placentia, cu spartanii lui Nabis, la Philopoemen, cu seleucizii la Termopile şi cu galii din Galatia, în bătălia de uzură de la Ancyra.

Nu se despărţiseră nici măcar o zi, iar când tribunul laticalvius Aulus Symmachus îi propusese misiunea de la piciorul Potecii Timpului, nici nu mai fusese nevoie să-i ceară aprobare şi pentru Agrinium, toate efectele militare

fuseseră pregătite pentru doi.

Aruncă ultimele balegi uscate de cal pe foc şi puse deasupra ceaunul cu laptele gălbui, uşor acru. Puse în el o mână cu frunzele uscate ale plantei ce avea să-l vindece de pântecăraie. Sau, poate, avea să-l omoare. Trebuia să fii nebun ca să ai încredere în ciobanii aceia barbari, după ce strămoşii lor fuseseră de mai multe ori trecuţi prin tăişul sabiei de armata romană. Iar Agrinium era suficient de ţăcănit, încât să testeze acest adevăr pe el.

Marcus mestecă cu un băţ uscat în lichidul ce începea să fiarbă şi se gândi că nu avea altă opţiune. De două zile nu mai putea să mănânce aproape nimic, iar apă nu avea curaj să bea. Pielea de pe mâini începuse să se descuameze, din cauza deshidratării. Şi mai erau încă cinci zile de aşteptare! Noroc că nu se vedea nicăieri niciun semn de primejdie, altminteri nu ar fi ştiut cum s-ar fi descurcat: ieri nu fusese în stare nici măcar să ridice scutul de jos.

Mestecă din nou şi aruncă o privire scurtă către apus. Norii cuprinseseră deja jumătate din cer şi vântul se stârnise în inima câmpiei, ridicând trâmbe groase de praf şi de ciulini. Dincolo de trefla aeriană, masivă şi, cumva, butucănoasă, auzea strigătele lui Agrinium, care încerca să lege caii la adăpostul celor trei scânduri bătute sub formă de acoperiş pe cei doi pari ce mărgineau ieslea.

Apoi, vântul se învolbură chiar în apropiere şi smulse cu un pocnet asurzitor pânza de cort, ridicând-o spre cer. Se uită uluit în urma ei: semăna cu vela unei corăbii pe jumătate pierdute în valuri. Apoi un val de ploaie îl izbi rece peste faţă, făcându-l să se înfioare. Exact ca în noaptea aceea nenorocită, dinaintea bătăliei de la Actium, când o săgeată venită de nicăieri se înfipsese în gâtul camaradului său, trecând prin cămaşa de zale şi oprindu-se la numai un deget de vena a cărei secţionare i-ar fi adus

moartea. Ca şi atunci, ploaia îl plesnea peste faţă, îngheţată, nepăsătoare.

În câteva clipe, diluviul pornit aproape din senin stinse focul şi umplu ceaunul, făcându-l să dea peste el.

— Marcus! urlă Agrinium, încercând să acopere zgomotele potopului. La A-l naiba de foc şi vino aici! Nu pot să leg caii numai cu o mână…

Se grăbi spre adăpostul provizoriu, alunecând prin şuvoaiele care inundaseră locul. De mult nu mai văzuse o ploaie atât de puternică.

Când intră sub scândurile ude, se întunecase de tot. îl ajută pe celălalt să lege animalele speriate şi să le pună în jgheabul făcut din alte două blăni aşezate în „V” orz amestecat cu porumb. Caii se mai liniştiră şi îşi apropiară boturile de grăunţe. Apa pătrundea prin crăpăturile dintre blăni şi se scurgea ca o cascadă în miniatură pe capetele lor. Agrinium îi aruncă un coif, după care arătă cu mâna liberă spre cer.

— Dacă mai ţine aşa, o să ne înece.

Dădu din cap, fără să răspundă. Nici nu avea ce. Când plecaseră din campus, renunţaseră de bunăvoie la mantalele de vreme rea. Era vară şi se găseau în plină câmpie. Nu mai plouase de nu se mai ştia când. Ce rost ar fi avut să se încarce cu…

— N-avem mantale, spuse şi îşi şterse apa de pe faţă cu dosul mâinii.

— Trebuie să ne adăpostim undeva, altfel răcim şi ne îmbolnăvim de plămâni.

— Unde? bombăni, sigur că celălalt nu îl va auzi în ropotitul asurzitor din jur.

— Acolo.

Se uită la arătătorul întins în direcţia Potecii Timpului.

— Acolo?! se miră de unul singur.

Gardul metalic pârâia şi azvârlea jerbe de scântei mărunte, de culoare verde, care mureau imediat în bezna din ce în ce mai adâncă.

— Şi cum trecem de blestematul de gard? Ori poate ciocănim şi vine cineva să ne deschidă?

Agrinium îşi apropie coiful de al lui. Apa i se scurgea pe braţele goale şi ţuruia pe cot către ieslea improvizată. Aerul mirosea a praf umezit şi a mare.

— Toba! strigă el. O punem sub gard şi sărim pe ea. Vom zbura pe deasupra, ca nişte lebede.

Ca nişte cufundări, se strâmbă Marcus, dar nu se împotrivi. Fie şi toba de alarmă. La urma urmei, merita să încerce, nu exista altă salvare din calea potopului.

Se repeziră amândoi în mijlocul pânzei lichide, găsiră pe bâjbâite locul unde îşi ţineau bagajele, unul peste altul, şi traseră de dedesubt jumătatea de butoi din lemn de fag, cu gura sa uriaşă acoperită cu o întreagă piele de bou. îl rostogoliră, pe orbeşte, în direcţia gardului şi se opriră la câţiva paşi de nefirească strălucire verzuie.

— Şi acum?

Nu se gândiseră că nu aveau pe ce să se caţere, ca să îşi dea drumul pe suprafaţa elastică. Al naibii ghinion! Marcus îşi ridică descurajat faţa în bătaia pânzei lichide. Nu mai era nimic de făcut, decât să se întoarcă la iesle. Era ud leoarcă şi începea să îngheţe.

— Ce te-ai face fără mine? rânji decurionul Agrinium Antoniu Macer şi, cum stătea cu faţa în bătaia ploii, părea o copie îndârjită a lui Jupiter Optimux Maximus. Fugi şi ia un cal! De preferat, al tău, ca să-l poţi ţine când o să mă urc pe şa, în picioare. Până te întorci, aduc un ţăruş de aramă şi barosul.

Reveniră amândoi odată. Agrinium bătu repede ţăruşul lung în pământul mocirlos şi legă căpăstrul lung de el. Apoi îl apucă de braţ.

— M-am răzgândit! strigă el şi apa i se scurgea pe chip ca pe o marmură vânătă. Sari tu primul. S-ar putea ca animalul să se sperie şi să nu mai vrea să stea locului pentru al doilea săritor. Iar tu eşti atât de leşinat, încât nu ai să poţi face nimic.

Marcus clipi şi-şi şterse sprâncenele cu dosul palmei.

— Şi tu?

— Dacă Dolba sare şi tropăie, îl duc înapoi şi îl aduc pe al meu. Eşti gata?

Ce însemna să fii gata? Se ridică cu greu în şa, alunecând pe crupa udă. Calul tremura şi-şi fremăta nările mari, dar nu se mişca, sub apăsarea fermă a zăbalei. Se ridică încet în picioare, apoi Agrinium îşi bătu umărul drept. Puse un picior pe el şi trase puternic aer în piept. Se găseau la mai puţin de două picioare de gard, iar bâzâitul curentului prin metal era neliniştitor. îşi flexă muşchii gambelor, trase aer în piept, se înclină în faţă şi în spate, închise ochii şi… sări.

Se izbi aproape imediat cu umărul drept şi cu capul de ceva tare. Zguduitura se dovedi atât de puternică, încât îşi muşcă limba. Crezu că nu a reuşit să se ridice prea sus şi că s-a lovit de gard. Deschise ochii, cu precauţie. Se găsea de cealaltă parte, chiar lângă cubul de piatră cioplită cu ajutorul căruia inginerii împăratului Vado îmbrăcaseră baza Potecii, până la înălţimea unui om.

Se ridică, ameţit. Dacă nu ar fi avut coiful, acolo i-ar fi rămas creierii. Nici nu ştia că putea să sară atât de departe. Se răsuci către gard.

— Eşti în regulă?

— Da. E rândul tău! strigă şi scuipă un cocoloş de sânge. Suie-te în şa, cât timp vorbesc eu cu Dolba.

Calul părea destul de liniştit şi nu dădea semne că ar fi avut nevoie de încurajări. Decurionul îşi luă avânt şi azvârli pillumul peste gard. Apoi îşi desfăcu sabia din

legătură şi o aruncă în acelaşi loc.

— Nu se ştie când ai nevoie de o armă bună, rânji el.

Se aplecă şi fixă mai strâns legătura de ţăruş. Bătu uşor calul cu palma peste crupă şi puse piciorul în scară.

În acel moment, o explozie albă, îndepărtată, ilumină ca ziua capătul din nori al Potecii Timpului şi o furtună de pietre, de diferite dimensiuni, de schije metalice şi de bile de sticlă, de culoare lăptoasă, se abătu peste întreaga zonă. Calul tresări violent, izbit în burtă de o bucată de metal, se cabră puternic, ridicându-se în două picioare, rupse funia şi o zbughi către inima câmpiei.

Agrinium îşi ridică mâinile în dreptul ochilor. Erau pline de sânge. Înjură de mai multe ori, nemaiferindu-se de obiectele care continuau să cadă pretutindeni. Marcus se trase înapoi, până ce spatele i se lipi de piatră. Încă nu-l atinsese nimic.

— Eşti rănit? ţipă el, la rându-i.

— Pe boaşele ude ale lui Cerber! urlă celălalt, ridicând braţele în sus. Ploaia îi scurgea pe trup sângele, spălându-i degetele. Nu eu, ci Dolba. Cred că i-a crăpat burta. Nu ajunge prea departe. Nici măcar nu putem să-i tăiem gâtul, ca să nu se chinuie.

Lumina albă se stinse la fel de brusc cum apăruse. În locul ei, pâlpâi violet o ciupercă uriaşă de fum şi de aburi, care se încolăci treptat în jurul cărării spiralate. Un vuiet îi urmă îndeaproape, mai întâi îngroşat şi surd, făcând să tremure cubul de piatră, apoi din ce în ce mai ascuţit şi mai strident, părând să îmbrace întreg orizontul. Marcus căzu în genunchi, apăsându-şi urechile cu mâinile. În jur, pietrele, cioburile de sticlă şi fragmentele de metal izbeau cu putere mocirla, ridicând stropi mari.

Ca şi cum l-ar fi bătut cineva pe umăr. îşi ridică fruntea şi privi în sus. De pe bucla cea mai de sus, se aruncau în gol, izbind aerul cu puterea unor aripi uriaşe,

mai multe femei goale, cu trupul pictat în întregime în culori vii.

— Pe Hades! strigă îngrozit Marcus, încercând să intre de-a dreptul în piatră. Fereşte-te, Agrinium!

Decurionul se răsuci şi privi la rândul său către cer. Prea târziu însă. Două mâini puternice îl înşfăcară de braţele rămase încă în aer şi-l smuciră în sus. Cu un croncănit asurzitor, o a doua femeie-vultur îl apucă de tunică şi picioarele decurionului se desprinseră de pe sol.

— Marcus! Ajută-mă…

Marcus Antoninus Nerva se aruncă în genunchi şi bâjbâi cu degetele prin nămolul gros din jur. Un ciob de sticlă îi sfâşie o bucată de ureche, dar şocul fu atât de puternic, încât nu resimţi decât foarte şters durerea. Descoperi vârful ascuţit al suliţei şi se ridică în genunchi, sprijinindu-se în ea. Apoi se ridică în picioare, îşi luă avânt şi o azvârli cu boltă peste gard. Auzi un urlet de durere, dar nu văzu ce anume lovise, deoarece în jurul decurionului ridicat din ce în ce mai sus, re roteau nebuneşte, asemenea unui stol de corbi uriaşi, trupurile colorate „ascunse în învălmăşeala de aripi ce izbeau frenetic aerul întunecat.

Marcus se lăsă să cadă din nou în genunchi şi pipăi cu degetele după gladium. Tovarăşul său parcă prevăzuse nenorocirea şi îi aruncase ambele arme. Găsi sabia, o apucă de mâner şi se târî în patru labe la adăpostul ipotetic al cubului. Se aşeză în şezut, cu spatele lipit de piatra rece şi lăsă ploaia să-i spele faţa cu şuvoaiele-i reci.

Totul se sfârşise mai înainte chiar de a fi început. Agrinium fusese răpit de nişte… femei înaripate? Pe Hermes Trismegistul! Nu crezuse niciodată prea mult în poveştile alea despre harpii. Şi parcă harpiile arătau altfel. îşi dori fierbinte ca pillumul să-l fi lovit în inimă sau în gât, ca să nu se chinuie prea mult. Măcar atât să fi putut face

pentru vechiul său camarad. Pentru că, în privinţa lui însuşi…

Aruncă o privire rătăcită în jur. Pietrele, aşchiile de metal şi cioburile de sticlă încetaseră să cadă, dar ploaia devenise încă şi mai violentă. Pâraie umflate îi ajungeau deja până la genunchi şi se pregăteau să-i treacă peste pulpe. Se găsea în spatele gardului electric, fără posibilitatea de a sări înapoi. Singurul drum, dacă nu voia să moară de foame şi de sete, era numai în sus. În sus, pe Poteca Timpului.

Ridică bărbia şi înţepeni. Drept în faţa lui, înconjurat de o pâlpâire verzuie murdară, asemănătoare cu aceea a gardului, stătea un bărbat ciudat, cu bărbuţă neagră, despărţită în două, cu picioare de ţap şi o coadă lungă, răsucită în jurul braţului. Purta o togă aurie, azvârlită în grabă pe trup, încopciată doar în fibula de pe umărul stâng. Se uita la el fix, ca şi cum l-ar fi cunoscut de undeva. Mânca seminţe de floarea soarelui şi scuipa cojile chiar la picioarele lui.

Parcă era sub un clopot de sticlă, se gândi Marcus, uitând să înghită. Ploaia şi vântul nu-l atingeau, faldurile căzeau drept, fără să se umfle, iar cojile pluteau drept spre pământ, fără să fie luate de iadul dezlănţuit din jur.

Poate că vine direct din Infern, oftă Marcus, străduindu-se să se calmeze. Nu reuşi şi îşi încleştă şi mai puternic mâna pe sabie. Ce mai urma?

*

Un satir?

Marcus înghiţi saliva amestecată cu sânge şi îşi promise că, de îndată ce se va întoarce la Roma, va sacrifica o capră lui Jupiter Capitolinul, dacă vedeniile vor înceta. Mai întâi, amazoanele-harpii, iar acum…

Ciudata creatură întinse braţul spre el şi-i spuse ceva într-o limbă care semăna vag cu aceea folosită de triburile

haruzilor, marcomanilor, tribocilor, vangionilor şi nămeţilor, conduse de regele Ariovistus în marea bătălie de pe malurile lacului Constance. Marcus îşi mai amintea câteva cuvinte şi expresii din ea, numai pentru că fuseseră obligaţi să chinuiască o noapte întreagă un prizonier marcoman pentru a-i smulge informaţii cu privire la poziţionarea triburilor germanice pe dealurile din apropiere.

— Nu înţeleg, bolborosi el, brusc obosit şi se strădui să se ridice în picioare. Nu vorbeşti limba latină?

Satirul îşi aplecă fruntea într-o parte şi zâmbi. Sau rânji, clătină din cap romanul. Cine putea să cunoască expresiile feţei unei fiinţe neomeneşti? Bătu brusc din palme şi energia verde, pâlpâitoare din juru-i se destrămă, lăsând picăturile de ploaie să-l atingă.

— Va să zică eşti vorbitor de vulgata… spuse el, articulând foarte clar cuvintele. Atât de jos am coborât? Nimeni nu a crezut că *atingerile* au reuşit să afecteze însăşi baza sistemului. Asta înseamnă că există cu mult mai multe geode decât ne-ar fi prezis orice fel de calcule. În fine…

Întinse către el o mână puternică, acoperită până la rădăcina degetelor cu o blană deasă.

— Pentru tine, numele meu ar trebui să fie Benedict Fiore Aachen. Nu ştiu de ce am impresia că mă confunzi cu un satir din legendele voastre. Din legendele despre Călătorii Timpului. În fine, nu are importanţă. Tu eşti…?

Vorbea latina marii aristocraţii cu o fluenţă care-l lăsă pe soldat cu gura căscată.

— Sunt optio Marcus Antoninus Nerva, din Legiunea a XII-a Fulminata, îşi linse el buzele sărate. Ridică vârful sabiei către pieptul arătării: Cum se face că o… o maimuţă ne vorbeşte limba atât de bine?

Numitul Benedict râse cu hohot şi îndepărtă lama cu

un deget. Ploaia îl udase complet, iar blana deasă i se lipise de corp.

— Nici eu n-am auzit de Legiunea asta. Ce imperator domneşte la Roma?

— Avidius Casius, dinastia Antoninilor. Ridică din nou sabia şi insistă: Tot nu mi-ai spus cum…

— Lasă arma! îi porunci străinul şi se răsuci către câmpie. Atât de rău stăm? De unde naiba a apărut dinastia asta?

Dar valul de ploaie nu-i oferi niciun răspuns. Marcus se enervă şi îi apropie gladiumul de gât.

— Dacă nu vrei să mori, răspunde la…

— Idiotule! răcni arătarea, iar cuvântul sună ciudat cu accentul stilat al limbajului cu care Marcus nu era obişnuit, în ciuda faptului că Valerius Nerva îl adusese în mai multe rânduri în vila sa din apropierea Capitoliului.

Benedict Fiore Aachen împunse cu arătătorul în bărbia lui şi aerul se umflă ca împins de nişte foale gigantice. Marcus zbură prin aer şi se izbi, pentru a doua oară în aceeaşi zi, de cubul de piatră cioplită. Arma îi căzu alături şi, când încercă să o atingă, un curent electric îl scutură cu putere, ridicându-i părul vâlvoi. Constată cu surprindere şi groază că nu mai reuşea să tragă aer în piept. Holbă ochii către satirul care părea că-l examinează cu mare atenţie, apoi o negură groasă îl acoperi ca o melasă şi durerile se făcură din ce în ce mai mici, până ce dispărură cu totul, în timp ce el aluneca în uitare.

Când deschise din nou pleoapele, înţelese că nu se schimbase aproape nimic din peisaj: ploaia continua să cadă bezmetic, Poteca Timpului strălucea în verde-jad spre partea sa superioară, iar satirul stătea aplecat peste prima buclă a ei, undeva deasupra, străduindu-se să vadă ceva în sus. Încercă să se ridice, dar constată că o forţă nevăzută îi apăsa pe umeri, silindu-l să rămână aşezat.

— Hei! strigă şi scuipă şuviţa de apă de pe buze. Sati… Benedict! Ce mi-ai făcut, de nu mai pot să mă salt în picioare?

— Acum poţi să te salţi, auzi vocea înfundată, venind parcă dintr-o mare depărtare.

Brusc, apăsarea încetă. Se ridică, sprijinindu-se de blocul de piatră. îşi căută gladiumul, izbind cu vârful sandalei în bălţile adânci, apoi îl văzu rezemat de zidul din piatră. îi apucă mânerul şi oftă uşurat: se simţea ceva mai în siguranţă. O clipă, se întrebă ce va fi gândit Agrinium când fusese atacat de femeile-harpii şi găsise locul gol la centură. Ridică din umeri, la urma-urmei, erau soldaţi, li se putea întâmpla oriunde şi oricând.

— Urcă până aici! îi porunci nevăzutul Benedict.

Hotărî că era mai bine să-l asculte. Încercase o dată să facă altfel şi trăise destul de neplăcut consecinţele actului său. Orice ar fi fost creatura care îşi dăduse acest nume, avea puteri de zeu. Ori poate că era chiar un zeu. îşi şterse părul tuns perie de picăturile de apă.

Hermes Trismegistus?

Marcus Antoninus Nerva nu avea niciun fel de încredere în zeităţile greceşti, le considera asemenea elinilor, trufaşe, viclene, răuvoitoare şi înzestrate cu o mare aplecare către trădare. Olimpul lor era mai plin de intrigi şi de răutăţi decât Senatul roman. Dar asta nu-l împiedica să se se teamă de ele, erau zei, nu? Şi ca orice zei, când se supărau, nu-şi mai aminteau că pământenii erau nişte fiinţe lipsite de puteri.

Îşi puse sabia la centură, apoi întinse braţele şi se prinse de marginea postamentului. îşi încordă muşchii şi se ridică, încet-încet, peste ea. Se lăsă să alunece într-o parte şi trase aer în piept cu putere. Se ridică în picioare.

Poteca Timpului intra printre pietre chiar lângă vârful sandalelor sale. Ridică fruntea, uimit. Nu mai ploua.

Ba ploua, se contrazise, după numai o clipă, dar nu pe postament. Nu pe Poteca Timpului. Totul în jur era uscat, de parcă n-ar fi căzut nici măcar un strop de apă din cer. Întinse mâna dincolo de marginea blocului de piatră şi simţi şuvoaiele răsturnate din cer. O trase înapoi, la adăpost.

Pesemne că era Hermes, hotărî. Coborâse din cerurile lor zeieşti şi nu voia să fie recunoscut de muritori. îşi zisese Benedict, aşa că trebuia să-i respecte voinţa.

Se aplecă şi puse degetele pe marginea Potecii. Era tare şi caldă. Ridică piciorul şi păşi pe calea netedă şi lată a drumului către înălţimile înnorate. După răsucirea primei bucle, aproape că se ciocni de Benedict. Creatura îi făcu semn să se aplece în afară. Scoase capul în ploaie şi privi în sus.

— Vezi ceva? îl întrebă.

— Nori, răspunse, după câteva clipe. Şi o lumină verde, la capătul Potecii.

— Şi o lumină verde… repetă celălalt, apoi îl trase de braţ. Ajunge. Aşază-te, vreau să-ţi povestesc ceva. Pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Dintotdeauna zeii avuseseră nevoie de ajutorul oamenilor pentru a întreprinde ceva împotriva lor. De ce ar fi fost acum altfel? Nu avea însă ce face, aşa că se aşeză şi aşteptă. Benedict se lăsă să alunece, la rândul său, în şezut, strângându-şi toga pe lângă corp.

— Acesta este un drum, spuse, ezitând şi căutându-şi cuvintele. Vine din Sus-Timp şi coboară spre Rădăcini. Nimeni nu ştie ce se află la capete – nici în coama îndepărtată a Sus-Timpului, nici în negurile Rădăcinilor.

— Nici măcar Jupiter?

— Ha-ha! râse satirul, privindu-l cu îngăduinţă. Nici măcar Jupiter. Dacă vrei neapărat să te raportezi la zei, Timpul este singurul zeu căruia i se închină tot.

— Saturn, da, este un zeu puternic. Templul său din Roma se găseşte chiar lângă Arcul de Triumf.

— Uită-l pe Saturn. Prietene, Timpul de care-ţi vorbesc este propriul său Zeu. Drumul acesta este inima lui. Iar eu… sunt un umil slujitor al drumului. Sunt cel care-i reaşază dalele sparte, care le înlocuieşte, care se îngrijeşte de călătorii ce-l străbat în sus şi în jos, în fine sunt cel care poartă informaţiile despre starea lui în ambele sensuri.

— Adică eşti curierul zeilor. Te ascunzi sub chipul acestui Benedict Fiore Aachen, dar numele tău adevărat este Hermes.

— N-am să reuşesc niciodată să te conving de contrariul, nu? Benedict clătină din cap. La urma-urmei, mi s-a spus în fel şi chip, nu văd de ce m-ar supăra numele de Hermes. Fie şi aşa, dacă asta doreşti, dar aş prefera să-mi spui Benedict.

Dorinţa zeilor era lege. Marcus nu era el un om prea dus pe la temple, dar ştia că nu era bine să zgândăreşti mânia vreunuia dintre ei.

— Aşa am să-ţi spun, Benedict. Ce voiai să-mi povesteşti?

Benedict se uită lung la el, ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Trebuie, mai întâi, să-mi aduc aminte unele lucruri despre epoca voastră. Deşi sunteţi o derivaţie neînsemnată, aveţi multe în comun cu Realitatea. De exemplu, pe Herakleitos din Efes. Un grec foarte înţelept, deşi eu unul îl bănuiesc că avea ceva legături cu *paznicii*. Ai auzit de el?

Marcus ridică din umeri. Nu auzise. Era soldat, nu scrib. Abia de învăţase să citească, şi asta la ameninţările bătrânului Varo, care nu concepea ca vreuna dintre odraslele sale, chiar şi nelegitimă, să nu cunoască legile.

Dar de Herakleitos ăsta…

— Nici nu mă aşteptam, îi mărturisi zeul. La urma urmei, cred că aparţine totuşi unei alte secvenţe temporale. Unui alt univers. Evident însă că tu habar nu ai ce este acela un univers, nu?

Habar n-avea. Şi ce era rău în asta? Dar cum să-i spui aşa ceva lui Hermes? Nu voia să mai fie azvârlit încă o dată în peretele de piatră. Sau, şi mai rău, dincolo de marginea Potecii, în gol.

— Acest Herakleitos a spus despre partea materială a universului că totul curge, că nimic nu rămâne neschimbat. Adică a intuit faptul că toate structurile sunt schimbătoare şi că numai ideea de univers este eternă. Şi tot el a afirmat că niciun om nu poate să intre în apa aceluiaşi râu de două ori, deoarece nici râul şi nici omul nu mai sunt la fel.

— Asta e la mintea cocoşului, rânji Marcus. Nu trebuie să fii foarte înţelept ca să-ţi dai seama că trupul tău se schimbă, cu timpul, şi că picurii de apă care formează valul ce te loveşte pentru o clipă se duc la vale şi că alţii te vor lovi în clipa următoare. În ziua următoare.

Benedict îl privi din nou lung. Romanul se simţi stânjenit şi îşi mută privirile către ploaia care continua să cadă mânioasă, dincolo de Potecă.

— Te pomeneşti că vei fi fiind şi tu vreun filosof, amice?

— Sunt doar un soldat, mormăi şi se jură să-şi ţină gura.

— Ei bine, Herakleitos ăsta a mai făcut o comparaţie: a spus că lumea în care trăia nu era o singură lume, ci o mulţime nenumărată de lumi, aproape la fel, care difereau numai printr-un element una de alta. Dacă în lumea asta eu mă numeam Benedict şi aveam părul roşu, îndumea vecină din stânga purtam numele de Hermes şi aveam

părul negru. Şi tot aşa. El a numit lumile-tot un mănunchi de nuiele care, văzut de la distanţă, pare o creangă mare şi groasă. Un copac. Dar de aproape poţi distinge nuielele de diferite grosimi. Aceeaşi realitate, într-o mulţime de feluri, înţelegi, optio Marcus?

— Nu.

Şi chiar nu înţelegea. Singura realitate pe care o cunoştea era aceea a Imperiului şi a gladiumului. De altceva nu-i păsa. Dar dacă Hermes spunea altfel, nu era bine să i se împotrivească. Aşa că încercă să o dreagă:

— Adică… cum să-ţi spun, Benedict Fiore Aachen? Toată treaba asta este aşa, ca o oglindă care-ţi cade din mână şi se face bucăţi? Şi fiecare bucată te reflectă tot pe tine, dar din locuri diferite? Aşa că eşti şi nu eşti tu?

— Excelent! râse numitul Benedict şi-l bătu pe spate. Prinzi repede, aşa că s-ar putea să-mi fii de folos. Asta e, foarte multe cioburi de oglindă… Iar noi ne găsim pe unul dintre ele, care reflectă o altă… hai să-i spunem o altă bucată de cer, decât aceea care ne trebuie nouă.

— Adică suntem pe bucata greşită.

— Exact aşa, dădu din cap satirul şi îşi trase coada în poală. Suntem pe bucata care n-ar trebui să existe. Spune-mi, te rog, de cât timp aveţi curent electric?

Marcus încercă să-şi aducă aminte, dar nu reuşi.

— Habar n-am. Cine e interesat de treaba asta? Oricum, nu e pentru plebe, îţi trebuie bani mulţi, ca să-l poţi avea în atrium şi eşti obligat să respecţi o grămadă de reguli, altfel te trezeşti prăjit, înainte de a şti ce te-a lovit.

— Vezi, vezi? Tocmai asta e, pe ciobul vostru există un lucru care nu fiinţa atunci când oglinda era întreagă, pricepi? Şi de-ar fi numai unul! Mă tem însă că…

În acel moment, aerul dintre ei urlă cu glasul unui animal deznădăjduit. Marcus simţi cum ochii i se holbează şi se străduiesc să-i sară din găvane, iar urechile îi

pocnesc, de parcă ar fi fost izbite cu un baros. Prin ceaţa groasă a lacrimilor îl zări pe Benedict cum se îndoaie înainte şi îşi prinde faţa între genunchii acoperiţi de togă.

Apoi, drumul uşor înclinat văluri de câteva ori, iar aerul se transformă într-o melasă clocotită, care-i pârjoli obrajii şi pielea de pe mâini. Sabia deveni o bucată de metal înroşit, pe care se grăbi să-l azvârle din mână, cu o fâşie de piele, amestecată cu sânge.

— Pe toţi zeii! strigă din toate puterile sau aşa i se păru, cel puţin.

Şi, brusc, de după bucla Potecii îşi făcură apariţia mai mulţi soldaţi atletici, îmbrăcaţi într-o fustă scurtă, albă, cu o tunică din plasă metalică, şi înarmaţi cu două lănci scurte, cu vârfurile foarte late şi ascuţite din argint. Fascinant la ei era capul de şacal, cu botul negru şi urechile ascuţite, ridicate. Lătrau scurt unii la alţii, asemenea unor coioţi. Când îi zăriră, se opriră pentru o clipă. Marcus îşi văzu spada la jumătatea distanţei dintre ei şi nou-sosiţi.

În prima clipă se gândi să-l lase pe Hermes-Benedict să rezolve problema, era doar un zeu, nu? Pesemne că n-ar fi trebuit decât să se încrunte sau să pocnească din degete şi ciudatele animale-soldat să sară peste marginea Potecii. Sau să se repeadă unele la altele şi să se sfâşie, ca nişte duşmani. Sau…

În clipa următoare, îşi spuse că ar fi bine totuşi să găsească el însuşi o soluţie: Benedict stătea în continuare cu capul prins între genunchi şi se legăna înainte şi înapoi, cu buzele murmurând un fel de litanie. îşi făcu vânt şi se rostogoli în direcţia sabiei, cu ochii fixaţi pe invadatori Capetele de şacal se apropiau în viteză, agitându-şi lăcile şi continuând să latre unii la alţii.

Soldaţi cu cap de şacal?! se întrebă Marcus, în timp ce degetele i se strângeau în jurul mânerului gladiumului,

iar corpul îşi urma rostogolirea înainte.

Cu mult timp înainte de a se muta în Legiunea a XII-a, avusese un camarad signifer, Valerius Orto Sagellanius, care luptase cu armatele parte şi nubiene. El le povestea, în serile dintre plecările în patrule, despre ciudăţeniile acelor locuri fabuloase, arse de un soare nemilos şi lipsite de apă şi de verdeaţă. Sagellanius îi descrisese pentru prima dată pe soldaţii lui Amon, trupuri de om şi capete de fiare sălbatice. Nimeni nu îi văzuse în realitate, dar găsiseră multe fresce şi basoreliefuri în care făpturile lor stranii apăreau în prim-plan.

Când rostogolirea se termină şi muşchii picioarelor îi trimiseră corpul pe verticală, gata de luptă, se găsea la mai puţin de zece paşi de primii trei duşmani, care se opriseră din alergare şi îl examinau cu priviri sălbatice, continuând să latre către cei din spatele lor. Aceştia mai înaintară câţiva paşi, la rândul lor, şi se opriră, gâfâind, cu suliţele încrucişate în dreptul pieptului.

Nu avea nicio şansă în faţa suliţelor scurte, îşi spuse, complet detaşat. Dacă ar fi vrut să-l omoare, nu ar fi avut decât să arunce spre el pillumurile acelea nemaivăzute. Probabil că de unul sau două ar fi reuşit să se ferească, dar celelalte l-ar fi străpuns ca pe un sac cu nisip, folosit pentru antrenament. Se gândi cum ar fi fost mai practic să treacă peste apa întunecatului Styx – întins pe jos şi aşteptându-şi supus sfârşitul sau înfruntând moartea, ca un soldat adevărat, hotărât să lupte, indiferent de puterea şi de valoarea inamicului?

Ridică sabia, îşi urlă provocarea către implacabila moarte şi se repezi cu pieptul înainte, drept către suliţele nemişcate, în faţa asaltului neaşteptat, soldaţii-şacali se traseră un pas înapoi, izbindu-se de armele celor din spatele lor. Marcus izbi cu toată puterea şi lama gladiumului alunecă peste vârful unei suliţe, reteză o

ureche, apoi se opri în gâtul soldatului din mijloc. Un val de sânge îi împroşcă pe toţi, în timp ce acesta se prăbuşea greoi în genunchi.

Marcus smuci sabia, o ridică şi izbi din nou cu toată puterea. Soldatul din dreapta se feri, instinctiv, ridică suliţa şi pară lovitura. Romanul se aplecă pe spate, apărându-se de lovitura trimisă spre el de cel de dinapoi, apoi se lăsă într-un genunchi şi seceră cu gladiumul, izbind genunchii lipsiţi de apărare. Auzi sfâşierea pielii şi simţi pe obraz căldura stropilor de sânge, care săreau în toate părţile.

Se ridică din nou în picioare, gata să-şi accepte moartea, asemenea unui veteran – cu faţa la duşman. Spre surprinderea sa, ceilalţi cinci sau şase soldaţi-şacal, din rândul al doilea, se traseră grăbiţi înapoi, azvârliră suliţele de parcă ar fi fost curentaţi şi o zbughiră la fugă către volutele superioare ale Potecii Timpului.

— Ai oprit doar cu un gladium nenorocit o patrulă a lăncierilor – Kopesh, din Egiptul-de-Sus?! Marcus Antoninus Nerva trebuie că eşti mai mult decât mi-am închipuit eu că voi găsi în fundătura asta!

Benedict Fiore Aachen se ridicase în picioare şi se uita la el cu o reală surpriză.

— Taie-le beregata! se răsti, aproape imediat. Kopesh-ii sunt cei mai nenorociţi soldaţi din câţi am întâlnit vreodată. Pot să se regenereze în numai câteva minute, dacă nu au pierdut prea mult sânge şi revin în luptă cu şi mai multă furie.

Marcus aruncă o privire asupra trupurilor nemişcate, năclăite de sudoarea morţii.

— Nu pot, spuse el încet, trăgându-se un pas înapoi. Nu pot să ucid un trup lipsit de apărare.

— Fii sigur că niciunul dintre ei nu ar fi avut scrupulele astea! se răsti Benedict, dar văzând că romanul

continua să clatine din cap, se aplecă deasupra celui mai apropiat, îl ridică pe braţe, cu o surprinzătoare forţă pentru un trup ca al lui, îl trecu peste marginea înălţată şi îi dădu drumul.

— Ajută-mă! ţipă din nou, dar Marcus clătină din cap, îngrozit.

Văzând că nu obţine sprijin, Benedict se grăbi să facă singur toată treaba şi, în scurt timp, se găseau din nou singuri pe calea ondulată a timpului. Benedict alergă către. marginea buclei şi privi dincolo de ea. Se pare că îi plăcu ceea ce văzuse, deoarece se întoarse mai liniştit, adună suliţele împrăştiate pe jos şi le rezemă una de alta, făcând două triunghiuri din ele.

— Te pricepi să arunci cu ele?

— Orice soldat ar trebui să poată face asta. Pentru asta există antrenamentul dintre două bătălii. Sunt ceva mai scurte decât pillumurile şi se cumpănesc altfel în pumn, în rest însă e doar o problemă de forţă şi de precizie.

— Atunci aşază-te între ele şi, dacă vreun nemernic îşi mai face apariţia, nu şovăi să-i trimiţi una în piept.

Dădu din cap şi se aşeză unde i se indicase. Era obosit, plin de sânge şi de sudoare şi avea o vagă impresie că va începe să-l doară din nou stomacul. Benedict luase loc în faţa lui şi-l privea extrem de atent.

— Ai mai făcut vreodată asta?

— Asta, ce?

— O luptă cu coborâtorii-din-Sus-Timp.

— Habar n-aveam că măcar există. Deşi poveşti s-au spus întotdeauna, la focurile de tabără.

— Aha, făcu zeul îngândurat. Te baţi cu precizia unui expert. Şi eşti extrem de iute. Atât de iute, încât ochii lor aproape că nu ţi-au putut urmări mişcările.

Marcus îşi trase sabia mai aproape de genunchi, apoi

aruncă o privire dincolo de marginea Potecii. Cerul era la fel de întunecat, iar ploaia se izbea, în continuare, de o copertină nevăzută, trimiţând sunetul sec al darabanei pe tubul gol al Timpului.

Îşi amintea că acelaşi lucru i-l spusese demult Agrinium Antoniu Macer, după o luptă cu goţii lui Garalick. îl ajutase să-şi dezbrace tunica, hărtănită de lovituri în mai multe locuri de tăieturi adânci, şi îi spusese, privindu-l la fel de bănuitor printre sprâncenele uşor îmbinate, că se mişcase atât de rapid, în mijlocul gloatei de barbari ce-l înconjurase, încât avea impresia că i se aşternuse o ceaţă pe ochi. Nu ştiuse ce să-i răspundă, pentru că nu-şi amintea decât foarte vag ce se întâmplase acolo, în Văioaga lui Fern, pe malul pietros al râului fără nume. Acum însă, când îşi răsucise gândurile către trecut, îşi dădea seama că şi acolo, ca şi aici, se avântase în luptă cu certitudinea că nu va mai ieşi viu din vălmăşagul de trupuri şi de arme.

— Dar ochii tăi? întrebă răguşit, străduindu-se să mai câştige puţin timp.

— Ai mei? rânji satirul. Uiţi că eu sunt un zeu? Poate chiar Hermes?

Stomacul îi trimise primul semn cum că pacea nu se semnase niciodată între ei doi. Se aplecă în faţă, cu chipul brusc învineţit. Un fir de salivă verde i se scurse prin colţul buzelor şi căzu pe sângele închegat de pe lamă. îi venea să urle, dar nu scăpă decât un geamăt sec.

Benedict se ridică dintr-un salt şi îi puse mâna pe umăr.

— Eşti rănit! Ah, nu… înţeleg. De când te doare?

Scuipă un val de flegmă urât mirositoare. Silueta din faţa sa avea contururile verzui şi degaja o aură purpurie. Scuipă din nou şi îşi şterse buzele cu dosul palmei.

— De câteva zile, bolborosi cu greu. Noroc că nu m-a

apucat atunci când ne-au atacat lăncierii ăia…

— Da… noroc, cum spui tu… îndreaptă spatele!

Mâna încleştată pe umăr îl forţă să stea drept.

— Ce vrei să…?

Văzu ca prin vis cum palma dreaptă a celuilalt se repede, ca o catapultă, către stomacul său. Vru să se ghemuiască, aşteptând lovitura şi durerea. Nu se întâmplă însă nimic. Mâna lui Benedict trecu, pe rând, prin tunică, prin cămaşa de cânepă, prin piele şi pătrunse, asemenea unei călduri mângâietoare printre maţe. Holbă ochii, dar nu reuşi să ţipe.

— Nu te mişca!

Picuri, mari de transpiraţie îi alunecau pe frunte şi cădeau pe braţul creaturii, pătând ţesătura togii. Simţea căldura binecuvântată cum îndepărta faldurile de maţe, cum ocolea ficatul şi urca încet spre capul pieptului. Urmă o arsură fulgerătoare, atât de scurtă, încât şi uită de existenţa ei în clipa următoare. Braţul transparent al celuilalt începu să iasă de sub tunică, mânjit cu o substanţă unsuroasă, slab verzuie. Apoi căldura aceea protectoare îi părăsi corpul, iar degetele, dosul palmei şi încheietura îşi recăpătară consistenţa cărnii chiar sub ochii lui.

— Avantajul de a fi zeu, râse Benedict şi îşi şterse mâna de marginea Potecii. Ar fi trebuit să simt încă de când te-am atins prima dată, dar locul era prea încărcat de energii nomade.

Îşi roti coada şi izbi cu ea în podea.

— Gastroenterită. Nişte fiinţe foarte mici, pe care nu le poţi vedea cu ochiul liber, au intrat în stomacul tău şi s-au lipit de peretele lui. Un fel de şerpi veninoşi invizibili. Ţi-au muşcat stomacul de atâtea ori, încât te-au îmbolnăvit. Atât de rău, încât nu mai puteai nici să mănânci, nici să bei. În una sau două zile ai fi murit de

deshidratare. Corpul tău ar fi consumat toată apa din el însuşi şi pac!

Pocni din degete. Marcus tresări.

— I-am omorât eu pe micii şerpişori. Aşa că suntem chit.

— Chit?

— Nu mai am nicio datorie faţă de tine. Mai înainte, m-ai salvat tu de armele lăncierilor – Kopesh. Acum, te-am scăpat eu de veninul blestemat. Să ne întoarcem, deci, la discuţia de mai înainte: cum faci de reuşeşti să te mişti atât de repede?

— Nici măcar nu ştiu că mă mişc aşa cum spui tu. Pentru mine este o luptă obişnuită. Atâta doar…

— Da?

— Atâta doar că îmi dau seama că mi-a mai spus cineva acelaşi lucru. La finalul unei alte bătălii câştigate. Zicea că, deşi se uita normal la mine, mă vedea ca prin ceaţă. îmi aduc aminte că, în ambele situaţii, mă găseam în pericol de moarte.

— Interesant.

Marcus se ridică în picioare şi îşi examină corpul cu atenţie. Nu văzu nimic diferit. Se pipăi, mai mult o atingere, la început, apoi din ce în ce mai apăsat. Durerea dispăruse complet. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată, îşi spuse. Din păcate pentru el, existase. Şi îi făcuse foarte grele ultimele zile. Poate că l-ar fi vindecat şi ceaiul din ierburile culese de păstorii samniţi, dacă ar fi apucat să-l facă. Agrinium fusese sigur de asta.

— Agrinium… şopti, aducându-şi aminte de camaradul său.

— Ai spus ceva? întrebă Satirul şi îşi înfăşură toga mai bine în jurul braţului, apoi îşi petrecu coada pe deasupra. Un nume, cumva?

— Tovarăşul meu de gardă. A fost răpit de femeile-

harpii.

Arătarea îl privi cu milă şi clătină din cap.

— Nu-ţi rămâne decât să speri că a avut parte de o moarte rapidă şi fără chinuri.

Da, dar numai dacă pillumul său ajunsese unde trebuia. Iar Marcus Antoninus Nerva nu avea s-o afle niciodată. Singura mângâiere era că se ţinuse de făgăduială şi că încercase.

— Până la urmă, ce cauţi aici, în Imperiu?

— În Imperiu? Ha-ha-ha! în Imperiu, zici?! Te pomeneşti că Avidius Casius ăla o să-mi ridice o statuie, în Forum. Iar tu o să-mi aduci ofrande dimineaţa, pe burta goală!

Mai râse câteva clipe, apoi se aşează cu picioarele sub el.

— Aşa cum ţi-am povestit mai înainte, sunt doar un umil slujitor al drumului-Timp. Mă ocup cu reparaţiile. Numai că uneori nu pot să fac treaba asta singur, e prea complicat. Şi atunci apelez la ajutoare. Aşa, ca tine. În schimb, pot să-ţi îndeplinesc o dorinţă.

Marcus dădu din cap, în semn că a înţeles.

— De regulă, indigenii au dorinţe destule de asemănătoare: unii vor să trăiască mult, alţii să aibă averi fabuloase, să călătorească prin lumile lor… Nu ai decât să numeşti ce îţi doreşti şi presupun că îţi voi putea îndeplini visul. Chiar înainte de a mă ajuta, ca să vezi că nu mi-am propus să te înşel.

Când nu îi înşelaseră zeii pe muritori? Marcus îşi linse buzele şi încercă să-şi potolească bătăile iuţi ale inimii. Hermes era mesagerul zeilor, dar şi patronul hoţilor. Or, cine se aseamănă, se adună, nu?

— Nu am pus niciodată la îndoială cuvântul zeilor. Aşa că nu am nevoie ca el să-mi fie probat dinainte de a fi făcut ceea ce mi s-a cerut.

— Frumoase cuvinte, răspunse Benedict şi-şi bătu genunchii cu palmele. Eşti ager la vorbe, ca şi la arme. Exact ce îmi trebuie pentru geoda asta. Bucăţica voastră de oglindă, explică. Nu mai putem să lipim la loc toate spărturile, dar putem desface nuielele de trunchiul comun. Le putem izola. În felul acesta, ele vor avea propria lor lume şi nimic din alte lumi nu va mai putea răzbi în ea. Niciodată femeile-harpii sau lăncierii-Kopesh nu vor mai ajunge aici. Vă veţi trăi propriile vieţi, conduşi de împăraţi care nu vor exista niciodată în adevărata Realitate, veţi duce bătălii de fum şi veţi creşte imperii de ceaţă. Dar pentru voi toate acestea vor fi foarte, foarte reale, întinde palma, muritorule!

Marcus o întinse, cu fereală. Satirul o apucă şi o trase către el.

— Ia te uită, ce linie a vieţii lungă ai, soldatule! Pare că se pierde în încheietura mâinii. Ai putea să trăieşti cât zeii de care-mi tot vorbeşti. Iar linia destinului... se îndreaptă către degetul lui Saturn, după ce trece de linia capului. Asta înseamnă că aventurile vieţii tale nu se vor încheia prea curând.

Îşi aplecă faţa de podul palmei şi scuipă în ea. Romanul zvâcni din braţ, încercând să-l tragă înapoi, dar constată că nu se putea mişca. Benedict rânji şi îi întinse saliva cu vârful degetelor peste întreaga suprafaţă a palmei. Pielea începu să-l ardă şi bărbatul urlă cât îl ţineau plămânii. Dâre colorate îi apărură în colţurile ochilor şi i se întinseră rapid peste retină. Lumea arăta ca o ţesătură multicoloră, care începea să se destrame, lăsând firele urzelii să iasă în evidenţă. Mai încercă o dată, fără convingere, să-şi tragă mâna, după care renunţă şi se lăsă pradă iluziei.

Pentru câteva clipe, îl zări pe bătrânul proconsul Valerius Nerva aplecându-se deasupra patului său şi

scrutându-i cu atenţie chipul adormit; apoi pe acela al Erniei Saavestra, sclava eliberată care nu voise să părăsească umila lor locuinţă din cartierul Fumiante, mestecând în oala de pământ cu mâncare de ciuperci şi scoţând din când în când linguroiul din ea pentru a gusta din sosul gros; după care, cu totul de neînţeles pentru el, Agrinium Antoniu Macer îşi lipi palmele în faţa lui, într-un salut mut şi ciudat. îşi scutură capul şi culorile se amestecară, construind puntea unui uriaş curcubeu.

— Trezeşte-te, odată!

Ceva îi plesni obrazul cu forţă. Culorile dispărură, făcând loc unei pânze groase de lacrimi. Deschise pleoapele. În faţa lui, uşor aplecat înainte, Hermes-Benedict îl privea cu un zâmbet viclean pe figură. îşi pipăi obrazul care-l ustura.

— Va să zică, a fost aici.

— Cine?

— Raportorul... în fine, cel pe care-l cunoşti sub numele de Agrinium.

— Macer a fost camaradul şi prietenul meu. Sigur că a fost aici, ţi-am spus doar că a fost răpit de femeile-harpii.

Satirul se retrase un pas, continuând să-i ţină mâna între palemele sale.

— Nu a fost niciodată prietenul tău. A construit nişa asta şi, probabil, încă multe altele, cu gând să se retragă definitiv într-o lume personală. În fiecare are o fiinţă apropiată, care să-l ajute să se integreze, după plecarea din Realitate. În fine, a fugit de aici, aşa că nu are importanţă. Ai promis că mă ajuţi să izolez această geodă.

Marcus îşi trase palma şi căută, fără să se uite, gladiumul. îl găsi, îi strânse mânerul în pumn şi se ridică într-un genunchi.

— Ce ar trebui să fac?

— Să păzeşti Poteca Timpului de musafirii nepoftiţi

care şi-ar dori să vă viziteze lumea. Trebuie reuşeşti să faci asta în următorii 15 ani, până când legătura geodei cu trunchiul Realităţii se va întrerupe, iar voi vă veţi trăi vieţile în linişte, aşa cum ţi-am promis. Avidius Casius o să aibă o domnie lungă şi plină de cuceriri, ca orice împărat care se respectă. Drept pentru care o să-i umple de glorie şi de bani pe soldaţii săi credincioşi. O să trăieşti o bătrâneţe liniştită, optio Marcus Antoninus Nerva, cu o pensie care îţi va permite să-ţi creşti nepoţii şi să faci excursii în Gallia şi în Abbu-Hanat.

Când nu îi înşelaseră zeii pe muritori? Marcus râse şi se ridică în picioare.

— De ce 15 ani?

— Atât îmi va lua mie, măsurat în timpul de aici, să întrerup energia furată din Realitate, care alimentează lumea aceasta.

— Serviciul nostru aici urmează să înceteze peste cinci zile.

— Nu pot să te silesc să accepţi propunerea mea. Există nişte protocoale etice, conform cărora sunt verificat, cât sunt eu de zeu, aşa cum spui tu. Dar dacă vei fi de acord, garda care va veni să te înlocuiască îţi va aduce numai un ordin de prelungire, pot să aranjez foarte uşor asta.

Marcus îşi linse buzele şi le simţi sărate.

— De ce…?

— …tocmai tu? Benedict căscă, uşor plictisit, şi spuse: Pentru că te-am verificat şi corespunzi. Povestea este simplă şi complicată, în acelaşi timp. În fiecare geodă pe care o creează, Raportorii îşi asigură sprijinul total al unui locuitor al acesteia. Ştie că va trebui să fugă cândva de acolo, dar şi că s-ar putea să revină. Aşa că are nevoie de o permanenţă în fiecare lume pe care reuşeşte s-o desprindă de Realitate. Permanenţa aceasta prezintă

anumite caracteristici, uneori foarte diferite de la caz la caz. A trebuit să te verific, să văd cum reacţionezi şi să mă asigur că tu eşti prietenul său.

— Şi sunt…

Benedict ridică din umeri.

— Eşti. Ai fost proiectat pentru luptă. Majoritatea sunt proiectaţi pentru luptă. Aşa că vom activa această capacitate a ta şi te vom lăsa să păzeşti Poteca de intruşi. Vei omorî pe oricine coboară către acest terminal. Inclusiv pe Agrinium Antoniu Macer, dacă va fi atât de idiot, încât să reia această înfăţişare.

— Aşa ai închis toate celelalte lumi?

— Pe unele dintre ele, da. Majoritatea au însă alte conformaţii. Dar nu văd de ce naiba te interesează acest…

— Fără motiv. Şi fără supărare, râse Marcus şi se răsuci atât de iute, încât ochii satirului clipiră zăpăciţi, căutându-l.

Înfipse gladiumul până la jumătate prin toga albă şi răsuci arma cu putere. Ochii celuilalt se holbară în direcţia lui şi, în privirea lor albastră, soldatului i se păru că zăreşte unda unei uimiri atât de puternice, încât acoperi chiar şi cenuşiul enervant al ploii.

— Era singura informaţie pe care doream s-o aflu, din toate inepţiile pe care mi le-ai povestit până acum, zeule! spuse el încet, în timp ce susţinea în lama sabiei trupul din ce în ce mai greu al celuilalt. Cincisprezece ani, nu? apoi reţelele de identificare se închid în această regiune şi nimeni nu se va mai întoarce, niciodată, să mă caute.

Smuci braţul spre înapoi şi coborî lama spre sol. Din vârful ascuţit se scurgea un pârâiaş de sânge stacojiu. Benedict căzu în genunchi, cu palmele acoperindu-i rana. Toga i se mânjise până aproape de umeri.

— De acum nu va mai trebui să fug de pe o geodă pe alta. Şi nici să mai organizez capcane false, ca să îmi pierd

prietenii în mod teatral. Acum, am o lume, în sfârşit. O lume, în care optio Marcus Antoninus Nerva va trăi cu o pensie ce îi va permite să-şi crească nepoţii şi să facă excursii în Gallia şi în Abbu-Hanat, aşa cum i-ai prezis tu. ZEULE!

Se răsuci pe călcâie, îşi luă avânt şi, dintr-un salt, trecu dincolo de gardul electric, ajungând în ploaie. Ateriză în picioare, îşi scutură picurii de apă din păr, apoi se grăbi să ajungă la adăpostul iluzoriu al ieslei, unde calul lui Agrinium fornăia neliniştit şi lovea scândurile cu copita.

În spatele său, curentul încetă brusc să mai bâzâie în gardul metalic. Benedict-Hermes mai rămase câteva clipe cu privirile pierdute în inima ploii, apoi se prăbuşi cu faţa în jos, pe metalul călduţ al Potecii Timpului.

Era în anul 14.245 al Erei Cosmice şi imperiul roman Unamerikha îşi începea lunga şi neliniştita sa existenţă, sub guvernarea glorioasă a împăratului Avidius Casius şi a sfetnicului său de taină Marcus Antoninus Nerva.